

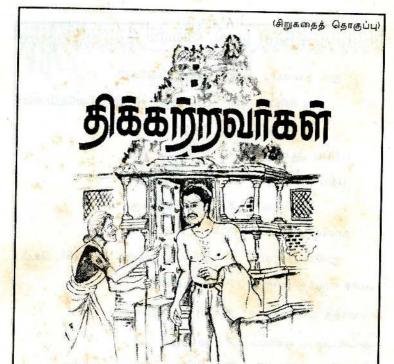

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

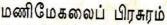

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham org

Digitized by Nonabam poundation. noolaham.org Payinaham.org

S

MAR 2009

NAMA A A A A A A A A A A A A A A A A A A	நூல்	விவரம்
நூல் தலைப் <mark>பு</mark>	×	திக்கற்ற <mark>வர்கள்</mark>
ஆசிரியர்	Ħ	புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்
மொழி	¥	தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	×	2005
பதிப்பு வி <mark>வ</mark> ரம்	×	முதல் பதிப்பு
உரிமை	¥	ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	×	11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	×	கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
ಅಕ್ <mark>ರ</mark> ್ ಕ ಅಂಗ್ರಿಕ್ಷ ತ್ರಿ ತ್ರಿ ತ್ರಿ ತ್ರಿ ತ್ರಿ ತ್ರಿ ತ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ವ್ರಾ ವ್ರಾ ವ್ರಾ ವ್ರಾ ವ್ರಾ ವ್ರಾ ವ್ರಾ ವ ವ್ರಾ ಶ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ್ರಿ ಕ	×	10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	×	xiv + 226 = 240
அட்டை <mark>ப்</mark> பட ஓவியம்	×	மகேஷ்
லேசர் வடிவமைப்பு	*	கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ் 🕐 23725639
அச்சிட்டோர்	*	ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட் சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	×	தையல்
வெளியிட்டோர்	×	மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை – 17.

இந்திய விலை : ரூ. 60.00 இலங்கை <mark>விலை :</mark> ரூ. 250.00

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இலக்கியமே என் பலமென உணர்ந்து... என்றுமே என் உந்து 'சக்தி'யாயுள்ள என் மனைவி சாந்தகுமாரிக்கு... இந்நூல் அர்ப்பணம்!

Ĩ

Hooranam.org | aavanaham.org

	புலோலியூர் இரத்தினவேலே எழுதிய நூல்கள்	ான்	
சிற	கதை		
e.	புதிய பயணம்		1996
Ĩ	விடியட்டும் பார்ப்போம்!	-	1997
Ĩ	நிலாக்காலம் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின்		
N.	சாக <mark>ித்ய</mark> விருது பெற்ற நூல்)	-	2002
	விடியலுக்கு முன் த <mark>ி எழுத்து</mark> க்கள்		2004
e	புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுகதைகள்		
	முதலாம் பதிப்பு இரண்டாம் பதிப்பு	2	1999 2000
¥	அண்மைக்கால அறுவடைகள்	-	2001
சிறு	கதைகள் பெற்ற கௌரவம்		
۶,	எம். திருமகள் எனும் யாழ் பல்கலைக்க தமிழ் சிறப்புக் கலைமாணித் தேர்வின் நி பரீட்சையின் ஒரு பகுதியை பூர்த் பொருட்டு இவரது சிறுகதைகளை ஆ ச <mark>மர்</mark> ப்பித்தார்.	றை தி (வாண்டுப் செய்யும்
e e	வ <mark>ட</mark> கிழக்கு மாகாண சாகித்ய விருது - '	நிலா	க்காலம்'
ĩ	க <mark>னக</mark> செந்தி கதாவிருது – 'வேட்டை'		1)

ஒரு சுருக்கமான

குமிழ் இலக்கிய உலகில் குறிப்பாகத் படைப்பாளிகளின் தமிழ்நாட்டில் **哥哥** படைப்புக்களையும் கொண்ட பெருந் தொகுதிகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் பணி அண்மைக்காலத்தில்

அதிகரித்துக் காணப்படுகிறது. அவர்களது படைப்புலக சாதனைகளை வாசகர்களுக்கு முழுமையாக அறியத்தரும் நோக்கில் இப்போக்கு வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

முக்கிய இதற்கான காரணிகளாகப் பின்வருவனவற்றை இனங்காணலாம்.

- (H) வாசகமட்டத்தில் இதற்கான தேவை ஏற்பட்டிருத்தல்.
- கணிசமான அளவில் படைப்புக்களைப் படைத்திருக்கின்ற (Ab) படைப்பாளிகள் அதிகளவில் காணப்படுதல்.
- இப்படைப்பாளிகளின் (@) படைப்பு வேகம் குறைந்து அதன் காரணமாக அவர்களது பழைய, ടെல്லുதல் -முக்கியமான படைப்புக்களை மீள் முழுமையான, பிரசுரித்தலின் மூலம் அவர்களது முக்கியத்துவத்தை நிலைநிறுத்தல் Digitized by Noolaham Foundation

(17) புத்தக வெளியீட்டுத்துறையில் கணினியின் பயன்பாடும், ൹ഖீன அச்சுக் தொழில்நுட்பத்தின் பயன்பாடும் நால் உருவாக்கத்தை இலகுவாகவும் விரைவாகவும் செய்ய வழி வகுத்தமை.

vi

ஆனால் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத் துறையில் இப்போக்கு முழு வீச்சுடன் செயற்படவில்லை. படைப்புலக, பிரசுரகள செயற்பாடுகளில் எப்பொழுதும் தமிழ்நாட்டைவிட நாம் சற்று பின்தங்கியே வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். எனினும் டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செங்கை ஆழியான், சேரன், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், வில்வரத்தினம் στ. போன்றோர்களது படைப்புக்களைக் கொண்ட முழுத்தொகுதிகளை நாம் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. இங்கும் JAL பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தே அவை பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டு இருந்தமையை நாம் அவதானிக்கலாம்.

வேலோன் ஏறத்தாழ முப்பது சிறுகதைகளையும், பல கவிதைகளையும், பத்தி எழுத்துக்களையும், (வேறு படைப்பாளிகளுடன் இணைந்து) குறுநாவல்களையும், சிறுகதைகளையும் எழுதியிருக்கின்றாா். அவரது சிறுகதைகளில் தொகுதிகளாக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலானவை பத்தி எழுத்துக்களிலும் குறிப்பிடத்தகுந்தவை தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

திக்கற்றவர்கள் என மகுடமிடப்பட்டுள்ள இத்தொகுதியில் தனது சிறுகதைகளுள் சிலாக்கியமான வேலோன் 2 கதைகளைத் தெரிந்தெடுத்து தொகுதியாக்கி யிருக்கின்றார். கதைகளின் சம்பவ நீகழ்வுக்காலங்களில் ஏறுவரிசையில் இவை தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. 1970-ல் இருந்து 2005 வரையிலான காலகட்டங்களில் இக்கதைகள் நிகழ்கின்றன. வேலோனின் படைப்புலகமும் எழுபதுகளின் பிற்கூற்றில் இருந்து இற்றை வரை தொடர்கின்றது. Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இத்தொகுதியில் காணப்படும் கதைகளுள் பெரும்பாலானவை ஆசிரியரின் மெய்யனுபவங்களிலிருந்து பிறந்தவை. அதன் காரணமாகவே நம்பகத்தன்மையை அதிகளவில் இக்கதைகள் கொண்டுள்ளன.

வேலோனது சிறுகதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு அம்சம் திருத்தமான ஒரு மொழியை – இலக்கணத் தமிழ் அல்ல – அவர் கையாள்வதாகும். இத்தொகுப்பினூடே ஒரு வாசகன் அதை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மெய்யனுபவத்தை சித்திரிப்பது என்பது கத்தி முனையில் நடப்பது போன்ற சிரமமான காரியமாகும். சற்றேனும் பிறழ்ந்தால் நடைச் சித்திரமாகிவிடும் அபாயத்துக்குள்ளாகும் சாத்தியக் கூறுகள் மெய்யனுபவச் சித்திரிப்புக்கு அடிக்கடி நேரும் விபத்தாகும். இத்தொகுதியில் அப்படியான விபத்துக்கள் அரிதாகவே உள்ளன.

எனினும் தன்னனுபவத்தைச் சித்திரிப்பதுடன், புற அனுபவங்களையும், தன்னனுபவமாக உள்வாங்கிச் சித்திரிப்பதிலேயே தான் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பு உச்ச பலனைத் தரும்.

எந்தவொரு எழுத்தாளரிடமும் ஒரு சிறந்த கதையையேனும் நாம் தயக்கமின்றி எதீர்பார்க்கலாம். இத்தொகுதியில் ஒன்றல்ல நான்கிற்கு மேற்பட்ட சிறந்த கதைகளை நாம் காண்கின்றோம். அவை எவை என கோடிட்டுக் காட்டுவது வாசகனை இடையூறு செய்வதாகும் என்பது எனது கருத்து. அத்தேர்வு வாசகனுக்குரியது. அது வாசகனின் மெய்யனுபவம் சார்ந்தது.

எனினும் நீலாக்காலம், அந்தநாள் ஞாபகம் ஆகீய கதைகளை எல்லோரும் விரும்புவர். அவை எளிமையானவை. ஆனால் இனிமையானணை Foundat அவற்றின் நிகழ்வுகள் சிக்கலானவை. ஆனால் அக்கதைகளின் மாந்தர்கள் வாசகனுக்கு மிகவும் நெருங்கியவர்கள்.

வேலோனது கதைகளு<mark>ள்; த</mark>மிழ்ச் சிறுகதையுலகின் பரந்த பரப்பினுள் உள்வாங்கப்படும் தகுதியை இக்கதைக<mark>ள்</mark> இரண்டுமே கொண்டுள்ளன.

திக்கற்றவர்கள் எனும் கதையை முதற்கதையாக கொண்டு வெளிவரும் இத்தொகுதி ஒரு வாசகனுக்கு நல்ல <mark>வா</mark>சிப்பு அனுபவத்தையும், திருப்தியையும் தரு<mark>ம் என்பது எனது நம்பிக்கை.</mark>

> *– பெ்ல், ரந்சகுமார்* கொழும்பு, இலங்கை. 17.12.2005

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org அ ணி ந் து ரை

தசாப்தங்களாக எளக்கு நல்வாழ்வு அளித் த கண்ணியமான அரப நாட்டிற்குக் பிரியாவிடை கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிய பின். லோசகராகத் தினக்கு ர வில் உள ட. க படைப்பாளியான புலோலியூர் இணைந்தபோது, ஆ. இரத்தினவேலோனின் மேசைக்கு அருகிலேயே எனக்கு அமர்விடம் தரப்பட்டது. அன்றுமுதல் இதுநாள் வரை மிகவும் நெருக்கமான முறையில்

நாம் பழகுவதுடன் கருத்துப் பரிமாறல்களையும் செய்து வந்துள்ளோம்.

"எனது பிறந்த நாளை உலகெங்கிலும் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆம், நான் நத்தார் தினமான டிசம்பர் 25ஆம் திகதியில் பிறந்தவன்" என்று நண்பர் வேவோன் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிட்டார். அந்தத் தினத்தின் தாக்கமோ என்னவோ, சாந்தம், பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை ஆகிய குணங்கள் இவரிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

தினக்குரல் விளம்பர பீடத்தின் உதவி முகாமையாளராகப் பணிபுரியும் வேலோன் எப்பொழுது நோக்கினும் தனது பணியிலேயே மூழ்கிக் கிடப்பார். மதிய உணவு அருந்துவதற்கு ஒரு மணிநேர இடைவேளை இருப்பினும் இவர் அரைமணி நேரந்தானும் இதற்குச் செலவிடுவதில்லை. வேகமாக வந்து இருக்கையில் அமர்ந்ததும் மறுபடி வேலையில் மூழ்கிவிடுவார். அநேக நாட்களில் இரவான பின்னரே அலுவலகத்திலிருந்து, தனது கறுப்புப் பையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு பஸ் தரிப்பை நோக்கி விரைவார். இவரின் நாளாந்தச் செயற்பாட்டினை அவதானித்துவிட்டு நான் 'சிறுகதை இலக்கியம் படைக்க உங்களுக்கு எப்படி நேரம் கிடைக்கிறது?' என்று ஒருநாள் கேட்கிறேன். வேலோன் தனது வழமையான புன்முறுவலுடன் 'சிரமம்தான். என்ன செய்வது ஐயா? சில நாட்களில் இரவில் நித்திரையைக் குறைக்க வேண்டியிருக்கிறது' என்கிறார்.

எனது மேசை மீது ஏதாவது இலக்கிய நூல் கிடந்துவிட்டால் அதை எடுத்து மேலோட்டமாக வாசிக்கத் தவறமாட்டார். இலக்கிய ஆர்வலர் எவராவது தினக்குரவிற்கு வந்துவிட்டால் இவரின் முகத்தில் ஒரு தனிப் பிரகாசம் தோன்றிவிடும்.

ஆம் இலக்கியம் என்பது வேலோனின் இரத்தத்துடன் ஊறிவிட்ட கனிப்பொருளாகிவிட்டது.

நண்பர் வேலோன் தனது முத்தான சிறுகதைகள் அடங்கிய நான்கு தொகுதிகளை ஏற்கனவே வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் ஒன்று வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்ய விருதும் பெற்றுள்ளது. தனது தொகுதிகளிலிருந்து உன்னதக் கதைகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து பதினாறு மணியான சிறுகதைகளை இத்தொகுதியில் எமக்கு பரிமாறுகிறார்.

1970 முதல் 2005 வரையிலான மூன்று தசாப்த காலப் பகுதியில் வடபுலத்திலும் தேசிய அளவிலும் பாரிய மாற்றங்கள் சமூக, அரசியல் துறைகளில் நிகழ்ந்துள்ளன. இக்<mark>கா</mark>லகட்டத்தில் வேலோன் படைத்துள்ள சிறுகதைகளை வரிசைக் கிரமமாக நுகரும்போது, இவரின் தனிப்பட்ட Digilized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

வாழ்க்கையினூடாகச் சமூகத்தின் வரலாற்றையே புரட்டிப் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதற்கு ஓர் உதாரணத்தை குறிப்பிடலாம். சிறுகதைகளில், 1980 களில் தனது இங்கு குடும்பத்தாரைச் சந்திக்க இவர் யாழ்ப்பாணம் செல்கிறார். ஆனால் 2002களிலோ இவர் குடும்பத்தாருடன் கொழும்பில் உறவினர்கள் சிலரின் நிகழ்வுகளில் பங்குபற்ற வாழ்கிறார். மட்டும் யாழ்ப்பாணம் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. 🚽 போர்ச் சூழலின் விளைவாகக் குடும்பங்கள் இடம் பெயர நேரிட்ட வரலாற்றை இந்நிகழ்வு சூசமாகச் சுட்டி நிற்கிறது. இந்த வகையில் இவரின் சிறுகதைகள், சங்கிலிக் கோர்வையாக ஒரு நாவல் போல் அமைந்து மூன்று தசாப்த வரலாற்றினை திரைநீக்கம் செய்கின்றன.

வேலோனின் சிறுகதை வாயிலாக யாழ்ப்பாணக் கிராமத்தில் நாம் நடமாடலாம். கிராம மக்களின் பேச்சு வழக்குக் கலந்த உரையாடல்களில் மூழ்கலாம். அவர்களின் உன்னத வாழ்க்கை முறையின் அருமை பெருமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த உன்னதக் கதைகளின் தொகுதி மூலம் வேலோனின் இலட்சியப் பணி புதுமெருகு பெறுகின்றது. சமூக உணர்வும் இலக்கியத்தாகமும் கொண்ட அனைவரும் இவ்வுன்னதப் படைப்பாளியின் மேலான பணிக்கு ஊக்கமும் பேராதரவும் அளிக்க வேண்டுமென்பதே எனது பேரவா.

- 1. S. QLSU 118

50, கிறீன்லேன், கொழும்பு – 13. இலங்கை. 07.12.2005

ெனது தேர்ந்தெடுத்த கதைகளின் தொகுதி இது. ஏலவே வெளியான நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்பபட்ட உன்னத பதினாறு சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. கனக செந்தி சகா விருது பெற்ற

வேட்டை, வடக்கு கீழக்கு மாகாண இலக்கீய விருது பெற்ற 'நீலாக்காலம்' நூலின் மகுடக்கதையான தீக்கற்றவர்கள், அந்த நாள் ஞாபகம், விடியலுக்கு முன்...! பாரதி போன்றன இச்சிறுகதைகளுள் விதந்துரைக்கப்படத்தக்கன.

பத்துப் பதினொரு வயது முதல் (1970கள்) நாற்பத்து ஏழு வயது வரையிலான மூன்று தசாப்த காலகட்டத்தில் தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக் கோலத்தினூடே தேசியத்தின் எனது அரசியல் மாறுதல்களை இப்பதினாறு Felps, சிறுகதைகளும் சித்திரிக்க முனைவதே இத்தொகுதியின் மிகமுக்கியமான அமிசமென நான் கருதுகின்றேன். என்னுடன் எனது குடும்ப அங்கத்தவர்களும் சில நண்பர்களும் இக்கதைகளின் பாத்தீரங்களாக நகர்ந்து உணர்திறனைத் हा की தொற்றவைப்பதில் தோள் கொடுத்துள்ளார்கள்.

ஈழத்தீன் வடக்கு கீழக்கு மக்களின் வேதனைகளையும், விம்மல்களையும், யுத்தத்தாலான வடுக்களையும், வலிகளையும் இயல்பானதாக Digitized by Noolaham Foundation. Digitized by Noolaham Foundation. Digitized by Noolaham Foundation. இக்கதைகளிலெல்லாம் நனவோட்ட உத்தியில் கதையினை நகர்த்தியுள்ளேன்.

சிறுகதையினை எடுத்துச்சொல்லும் முறைமையில் நீகழும் பாரிய மாற்றத்தினையும் வாசகர்கள் தரிசிக்கதக்க வகையிலே கதைகள் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

'அந்தநாள் ஞாபகம்' முதல் 'தந்தையுமாகி' வரையிலான முதல் பதின்மூன்று கதைகளும் மெய்யனுபவம் சார்ந்தவையாக அமைய.. 'ஒற்றைப்பனை', 'வேட்டை', 'புதிய தரிசனங்கள்' ஆகிய மூன்று கதைகளும் புற அனுபவச் சித்திரிப்புகளாக அமைந்து நூலினை முழுமைப்படுத்துகின்றன.

இக்கதைகள் வெளிவரக் களம் அமைத்துத்தந்த ஈழத்தின் தேசியப் பத்திரிகைகளான தினகரன், தினக்குரல், வீரகேசரி மற்றும் சிறு சஞ்சிகைகளான சுடர். மல்லிகை ஆகியவற்றிற்கு நன்றிகூற இச்சந்தர்ப்பத்தில் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலிற்கு முன்னுரை வழங்கிய நண்பர் ரஞ்சகுமார், அணிந்துரை நல்கிய மதிப்பிற்குரிய ஈ.வி. டேவிட்ராஜு ஆகியோருக்கும் அழகிய முறையில் அச்சிட்ட மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கும் குறிப்பாக ரவி தமிழ்வாணன் அவர்கட்கும் இந்நூல் வெளிவர அவாவுடன் உழைத்த என் சித்தப்பா எஸ். பேராசிரியன் குடும்பத்தினருக்கும் வழமைபோல் நூலின் ஆக்கத்திற்கு உதவிய துணைவியார் சாந்தகுமாரி, மகள் மீரா, மகன் துவாரகன் ஆகியோருக்கும் (வாசகர்களாகிய) உங்களுக்கும் எனதன்பு என்றுமுரியது.

191/23. ஹைலெவல் வீதி. கிருலப்பனை, கொழும்பு–6. இலங்கை.

- புலோலியூர் **ஆ. குரத்தினவேலோன்**

வாருளடக்கம்

1.	திக்கற்றவர்கள்	1	
2.	நிலாக்காலம்	13	
3.	அந்த நாள் ஞாபகம்	28	
4.	தானம்	47	
5.	புதிய பயணம்	58	
6.	பாரதி	70	
7.	தப்புக்கணக்கு	89	
8.	தேன் சிந்துமோ வானம்?	99	
9.	விடியலுக்கு முன்!	112	
10.	விடியட்டும் பார்ப்போம்!	124	
11.	இருட்டினில் வாழும் உயிர்களுக்கு!	133	
12.	வடுக்கள்	141	
13.	தந்தையுமாகி	156	
14.	ஒற்றைப்பனை	174	
15.	வேட்டை	193	
16.	புதிய தரிசனங்கள்	214	

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

AMM2 yam

மூவரும் இப்போது சந்திக்கு வந்துவிட்டனர். ''மச்சான்! 'ஹோல் டவுண்'....!''

பல நெளிவு சுழிவுகளின் பின் பீடாக் கடை வாசலில் சைக்கிள் வந்து நின்றது. சைக்கிளை ஒட்டி வந்த குமரன், முன்னாலிருந்த அன்ரனிடம் சைக்கிளைக் கொடுத்துவிட்டு, வீதிக்கு இறங்கி வந்தான். சைக்கிளை அருகே நிற்பாட்டிவிட்டு கடை வாசலிற்கு வந்த அன்ரன், தன் அருகே நின்ற கோபிக்குக் கூறுகிறான் :

"மச்சான், இண்டைக்கும் 'தியேட்டரிலை' சனம் பரவாயில்லை!"

பீடாக்கடைக்கு எதிராக உள்ள அந்தத் 'தியேட்டர்' வாசலில் மின் விளக்குகள் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தன. மேல் மாடி ஜன்னலில் பூட்டப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கி தற்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமான பாடல் ஒன்றினை ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

திக்கற்ற<mark>வர்</mark>கள்

'கலரி'க் கூண்டின் முன் சனம் நிரம்பி வழிவது தேமா மரங்களினூடும் தெளிவாகவே தெரிகிறது. 'செக்கண்ட் கிளாஸ் கியூ'வும் ஓரளவிற்கு வளர்ந்திருந்தது. 'போட்டோக் காட்'சினை கைகளால் அளைந்து கொண்டு சிறார்கள் கூட்டம் ஒன்று 'தியேட்டர்' வாசலில் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றது. யாவற்றையும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டு வாசலில் தியாகராஜபாகவதர் காலத்துக் கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தார் 'தியேட்டரின்' முதுபெரும் உரிமையாளர்.

ஒர் கணம் 'தியேட்டரை' கண்ணோட்டம் விட்ட கோபி, தேமா மர மறைவிற்குள் ஒளிந்துகொண்டான். ''மச்சான், மாமா நிக்கிறார்.'' கதிரையில் இருந்தவரைப் பார்த்துவிட்டு அதை ஆமோதிப்பவனைப் போல அன்ரனும் மறைவிற்குள் வருகின்றான்.

''மச்சான், இண்டைக்கு 'ரீயூசனிலை' என்னென்ன பாடம்?''

காற்சட்டைக்குள் வைத்திருந்த கறுவாப்பட்டையில் ஒர் பட்டையைச் சுவைத்தவாறே எட்ட நின்ற குமரனும் கிட்ட வந்து சேருகிறான்.

''பொட்னியும், சோலஜியும்.''

''பொக்கற்'றுக்குள் இருந்த சீப்பை எடுத்து, கொப்பிக்குள் வைத்திருந்த சிறிய கண்ணாடியைப் பார்த்து சிகையைச் சரி செய்தவாறே கோபி கூறுகிறான்.

''பொட்னியிலை என்ன 'செக்ஷன்' மச்சான்...?''

"தாவரக் குடும்பங்கள் செய்யிறார்...'

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

''ஓ! அதுக்கு நீ போனாலும் ஒண்டுதான், போகாவிட்டாலும் <mark>ஒண்</mark>டுதான்.''

வெண்கலக் குரலில் அன்ரன் கூறுகிறான்.

''என்ன இழவெண்டு உந்த அலுப்புகளைச் சப்பித்தள்ளுறது...?''

கை விரல்களால் தன் தலைமயிரைச் சரி செய்த குமரன் உசாவினான்<mark>.</mark>

''ஏன் வேலோன் சப்பித்தள்ளுகிறான் தானே?''

இப்போ 'தியேட்டரில்' பாடல் 'றெக்கோட்' மாறுகிறது!

''இண்டைக்கு இதாலை வேலோன் வரட்டும். ஆளை நல்லா நக்கலடிச்சு அனுப்புவம்.'' கோபி அங்கலாய்த்தான்.

''அடிக்கிற நக்கலிலை ஆள் 'கிளாஸ[®]க்கு'ப் போகாமல் விட்டுட்டு வீட்டுக்குப் போகவேணும்.'' வெண்கலக் குரல் ஒலித்து ஒய்ந்ததது.

''கொஞ்சமெண்ட முன்னம் ஆளுக்கு முகம் கறுத்துப்போகும். அடிக்கிற நக்கலிலை ஆள் இண்டைக்கு வீட்டிலை போய் முகக் கிடை கிடக்க வேணும்.'' வெடிச்சிரிப்பு உதிர குமரன் கூறுகிறான்.

"வேலோன் வரட்டும் இண்டைக்கு." கோபி கறுவிக் கொள்கிறான்.

குமரனின் மனம் எதையோ அசை போடுகிறது. அவர்களது வகுப்பில் பமிலும் இருபது மாணவர்களுள்

திக்கற்றவர்கள்

படிப்பில் முன் நிற்பவனே அந்த வேலோன், சாந்தன், அழகன் ஆகியோருடன் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக நிற்கும் வேலோ <mark>ன</mark> விழுத்த, குமரன் மூன்று தவணைகள் முயன்றும் முடியாதுபோகவே இந்தக் குறுக்கு வழியில் இறங்கினான்.

குமரன் எப்போதும் வகுப்பில் நான்காவதாக வருவதே வழமை. 'ඉ බහබහිහ' சாந்தன், அழகன் ஆகியோரைப் போல் 'ஃபோ டீ, ஃபோ சீ' என்றெடாது, தன்னைப் போல் ஒரு 'டீ'யும் ஏழு 'சீ'யும் எடுத்த வேலோன் எப்படி அவர்களுடன் போட்டியிடுகிறான் என்பது குமரனிற்குப் புதிராகவே இருந்தது! அவனது சகாக்களான கோபியும், அன்ரனும் இதையே பேச்செடுத்து, சதா ''எப்படியும் அவனை நீ விழுத்த வேணும்'' எனப் புத்திகூறி, அதற்கு வழிகோலாக வேலோனின் 'வீக்னஸ்' ஒன்றையும் கூறிவிட்டார்கள்.

பிறரது நக்கலிற்குத் தாக்குப் பிடிக்கும் சக்தி அவனுக்கு இல்லாததும்... தன்னைப் பிறர் பழித்துவிட்டால் அதைப் பற்றியே அன்று முழுவதும் சிந்திக்கும் அவனது மனப்பான்மையையும் கோபியும், அன்ரனும் இனங்கண்டே குமரனிற்கு இதை ஒதிவிட்டனர். அன்று முதல் அதையே ஆயுதமாகக் குமரனும் பாவிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். வேலோனது படிப்பு பற்றி... அவனது 'பேசனாலிற்றி' பற்றி... விளையாட்டுத் துறையில் மற்றும் இலக்கியத் துறையில் அவனது ஈடுபாடு பற்றியே அவர்களது பேச்சு அமையும்!

'தியேட்டரில்' ஒலிபரப்பாகும் புதிய பாடல் ஒன்று கேட்டு குமரன் நினைவு திரும்புகிறான்.

١

''மச்சான் காய் வருகுது.'' அன்ரன்தான் தூரத்தே வரும் வேலோன<mark>ை இனங்</mark>கண்டு அவசரங்கா<mark>ட்</mark>டுகிறான்.

"ம்! கோபி 'ஒண் யுவர் மாக்! செற் ரெடி'!" குமரன் அப்போதே தயாராகிவிட்டான்.

ஆறடியை அண்மித்த உயரம். கடைசியாகச் சிரித்து மாதக்கணக்காகி விட்டதைப் போன்ற முகம், வேட்டித் தலைப்பை 'சைக்கிள் சீட்டின்' கீழ் ஒதுக்கிவிட்டு, வேர்க்க விறுவிறுக்க வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த வேலோன், பீடாக் கடை வாசலுக்கு வந்ததும் 'பிறேக்' போட்டு காலை நிலத்தில் ஊன்றியவாறு இவர்களைப் பார்க்கிறான்.

''ஏன் 'கிளாசுக்கு' நேரமாச்செல்லோ?''

''கிளாசுக்குப் போனாலென்ன? போகாட்டிலென்ன? 'பொட்னி' சப்பித்தள்ளுகிற பாடந்தானே?'' வேகமாக வந்த கார் ஒன்று வேலோனை முந்திச் சென்றது.

''எண்டாலும் போனால் கொஞ்சம் உதவியாயிருக்கும் தானே?''

''உங்ககை 'கிளாசுக்கு' ஒழுங்காப் போனாக்கள் எல்லாரும் 'வாசிற்றிக்கு என்ர' பண்ணிறவையோ?''

'' 'என்ர' பண்ணிறமோ இல்லையோ கடமையை நாங்கள் ஒழுங்காச் செய்ய வேணும்... உங்களோடை கதைச்சு கொண்டிருந்தால் அலுப்புத்ததான் வரும்... நான் மாறுறன்."

''வேலோன், அதுக்<mark>கு மு</mark>ந்தி ஒரு விசயம்'' வெண்கலக் குரல் வழிமறித்தது. 'என்ன விசயம்? கெதி<mark>யாச் சொல்</mark>லித் தொலை!''

''நீ இண்டைக்கு <mark>'இன்ரவ</mark>லுக்கு' வீட்டை போனாப்போலை. 'கொலி<mark>ஜிலை'</mark> உன்னைப்பற்றி எல்லாரும் ஒரு மாதிரிக் கதைச்சாங்கள்.''

''ஒரே மாதிரித்தானே... `விட்டுத் தொலை!''

''நீ பெரிய 'லெவல்'காறனாம். 'பிறிஃபெக்ற்' எண்டாப்போலை 'லெவல்' பண்ணுறதோ? கெட்டிக்காறங்களான சாந்தன், அழகன்கூட சும்மா இருக்கைக்கை உனக்கென்ன கண்டறியாத 'லெவல்' எண்டு எல்லோரும் கதைச்சாங்கள்.''

''பிறிஃபெக்ற் டியூட்டி'யிலே இருக்கைக்குள்ளே 'லெவலா'த்தான் இருக்கவேணும். அதுதான் நியதி.''

''தெரியாமல்தான் மச்சரன் கேக்கிறம். உனக்கு என்ன தகுதியிலை 'பிறிஃபெக்ட் போஸ்ற்' தந்தவை?''

''அது தந்த 'பிறின்சிபல்லை' போய்க்கேள்!''

போடா கோபி! உனக்குத் தெரியாது. இப்ப... இப்ப... உயரமான ஆக்களைத்தானாம். 'பிறிஃபெக்ட்' ஆக்கிறது. வெடிச்சிரிப்புடன் குரல் ஒன்று ஒலித்தது.

வேலோனின் முகம் கறுத்துவிட்டது. நிலமையை நன்கு உணர்ந்த குமரன் அடுத்த கணை தொடுக்க ஆயத்தமானான். ஒலித்த பாடல் ஒய்ந்து சோகப் பாடல் ஒன்று ஒலிபரப்பாகின்றது!

''என்ன கிரந்தம் கதைக்கிறியள்? எனக்கு பத்திக்கொண்டு வாற ஆத்திரத்துக்கு…''

''உள்ளத<mark>ை தானே</mark> மச்சான் சொன்<mark>ன</mark>னாங்கள்? அதுக்கு உப்படி முதம் கறுத்தால்…'' வெடிச் சிரிப்புடன் குரல் ஒலித்து ஒய்ந்தது!

'''கிளாசுக்கு' நேரமாச்சு. பிறகு முன்னுக்கு இடம் பிடிக்ககேலாது. நான் வாறன்.''

''முன்னுக்கு இருந்தாப்போல 'பொட்னி'க்கு 'ஏ' எடுத்துப் போடலாமோ?''

'' 'ஏ' வருகுதோ… 'எஸ்' வருகுதோ, இயண்ட வரை படிக்கத்தானே வேணும்?''

"தெரியாமல்தான் கேட்கிறம் மச்சான்… உப்படிப் படிச்சாப் போல நீ என்ன 'என்ர' பண்ணிப் போடுவியோ?"

"அதுதான் அப்பவே சொன்னனே... உதொண்டும் எங்கடை கையிலை இல்லை!"

"மச்சான் 'சலஞ்'…! நீ 'ஏ லெவலிலை' நாலு பாடமும் 'பாஸ்' பண்ணிப் போட்டால், நான் என்ரை கையை வெட்டி எறியிறன்!'' கணீரென்று ஒலித்தது வெண்கலக் குரல். தொடர்ந்து வெடிச் சிரிப்பு உதிர்ந்தது.

வானத்தில் ஓர் மின்னல் கீற்று! தொடர்ந்து ஓர் பேரிடி! ஓர் கணம் உலகமே அதிர்ந்ததைப் போல் ஓர் பிரழை!! ஊன்றிய காலை 'பெடலில்' வைத்து 'சைக்கிளை' உழக்க முயன்றான் வேலோன்.

''இப்ப உன்னை 'சைட்'டாலை பார்த்தால் 'எம்.ஜி.ஆர்.' மாதிரிக் கிடக்கு மச்சான்." வேலோனின் 'சைக்கிள் கரியர்' இப்போ கோபியின் பிடியில்!

"அவ்வளவு வடிவு எண்டு நினைனச்சுப் போடாதை மச்சான்... அந்த மாதிரி வயது காட்டுது." Dioleham.org

திக்கற்றவர்கள்

வேலோனின் கண்க<mark>ள் சிவ</mark>ப்பேறிவிட்டன. மன்றாடும<mark>்</mark> தோரணையில் கோ<mark>பியை</mark> நோக்குகிறான். '' 'பிளீஸ்' கைய எடு மச்சான்.''

பிடியை கோபி விடுவதாக இல்லை! 'சைக்கிளை' விட்டு இறங்கிய வேலோன் கூறுகிறான் : ''நீங்கள் 'சைக்கிளை' வைச்சிருங்கோ… எனக்கு நடக்கத்தெரியும். ஏன் 'ரீயூசன் சென்ரருக்கு' ஒடிப்போகவுந் தெரியும்."

''ஒடுறதுக்கு இதென்ன 'கிறவுன்செ'?'' கோபி வினவ, குமரன் தொடர்கிறான் : ''சிலருக்குத் தாங்கள் பெரிய ஒலிம்பிக் வீரரெண்ட நினைப்பு.''

''சும்மா சொல்லாதை மச்சான். 'அண்ட நயின்ரீன் குறுப்'பிலை போனமுறை 'ஹன்ரட் மீற்றரிலை சலஞ் கப்' வேலோனுக்குத்தானே?'' வெண்கலக் குரல் வக்காலத்து வாங்கியது!

''அது 'ஸ்போட்சில்' அண்டு அவன் 'மூத்தண்ணன்', 'கிறவுண்சுக்கு' வர நேரம் செண்டபடியாலை எல்லோ?'' வெடிச்சிரிப்புடன் குரல் ஒன்று ஒலித்தது.

வேகமாக வந்த ஓர் 'பஸ்' சடுதியாய் நின்று பின் ஒரு குலுக்க<mark>லு</mark>டன் முன்னே சென்றது!

அப்போ ஒடி ஒடி வந்தான் சீலன். ''ஏன்ரா இதிலை நிக்கிறியள்! 'ரியூசனக்கு' நேரமாச்சு எண்டு 'பஸ்' சாலை இறங்கி நான் ஒடி வாறன்... நீங்கள் இதிலை நிண்டு...''

சகலரும் மௌனியாக நிற்கும் அந்தக் காட்சியையும் வேலோனின் முகச்சாயலையும்... கோபியின் பிடியையும்... இனம் புரிந்த சீலன், ''உந்தக் 'கீலா செற்றை'க் காய்

வெட்டிப் போ<mark>ட்டுப்</mark> போறதுக்கு உதுகளோடை உனக்கென்ன கதை வேலோன்... நீ வா நாங்கள் போவம்..." என்றவாறே அவசரப்படுத்துகிறான் சீலன்.

நேராக வந்த காரொன்று பீடாக் கடைப் பக்கமாகத் திசை திரும்புகிறது.

'' 'ஒ லெவல்' மூண்டாம் முறை 'பாஸ்' பண்ணின ஆக்கள்கூட இப்ப கதைக்க வெளிக்கிட்டினம்…'' வெடிச் சிரிப்பு ஒன்று உதிர்கிறது.

"ஒமப்பா! ஆரோ இல்லையெண்ட நாங்களே? பத்து விரலும் ஒரே மாதிரி இருக்க முடியுமோ?" அடிக்குரலில் சீலன் கூறுகிறான்.

''அது சரி சீலன்... உங்கடை ஊரிலை இதுவரை எத்தனை பேர் 'ஓ லெவல்' பாஸ் பண்ணினவை?'' இது வெண்கலக் குரலின் சந்தேகம்.

''உங்கடை ஊரைவிட திறமாப் 'பாஸ்' பண்ணியிருக்கிறாங்கள்... பார் ஆக்களின்ரை கதையளை. வேலோன் இப்ப நீ வரப்போறியோ? 'றேடியோ'விலை செய்தி 'ரியூண்' கேக்குது! 'கிளாஸ்' தொ<mark>டங்க</mark>ப்போகுது.''

இப்போ கோபியின் பிடி விலகிவிட்டது. ''இப்படி முக்கி முக்கி படிச்சுத்தா னென்ன? குமரனைவிட போன தரம் பத்து 'மாக்ஸ்'தானே கூட.''

'அதாவது கூடத்தானே!'' சீலன் உஷாரானான்.

''நாங்கள் இப்படி முசுப்பாத்தி பண்ணியும் படிக்கிறம். நீங்கள் இப்படி முக்கி முக்கிக்கூட.. உண்மையிலே உங்களைவிட நாங்கள்தான் கெட்டிக்காரர்." ''போட்டி போடப் பலமில்லாமல் பொறாமைப்பட்டுத் திரியிறியளே... இப்படித்தானிருக்க வேண்டுமென்ற நியதியில்லாமல் திக்கற்றுத் திரியிறியளே... மற்றவங்களையும் முன்னேறவிடாமல் நீங்களும் முன்னேறாமல் இருந்து அப்பர், அம்மாவைப் பேக்காட்டுறதா நினைச்சு, நீங்களே பேக்காட்டுப்படுறியளே. உண்மையிலே நீங்கள்தான் கெட்டிக்காரர்.'' சீலன் 'பாறில்' பாய்ந்து ஏறுகிறான். வேலோன்தான் அப்போதே தயாராகிவிட்டானே!

"பெரிய கதை கதைக்கினம்… உப்பிடித் தத்துவங்கள் கதைச்சாப் போலையென்ன உவையென்ன 'வாசிற்றி'க்கு 'என்ர' பண்ணுற ஆக்களே?'' வெண்கலக் குரல் ஒலிக்க வெடிச் சிரிப்பு உதிர்ந்தது.

இப்போ வேலோன் வேகமாக முன்னேறுகிறான். வரும்போது அவன் முகத்தில் இருந்த களை இப்போ இல்லை. அவனது முகம் இப்போ... வறண்டு ஒடுங்கிவிட்டது!

'தியேட்டரில்' இப்போதுதான் 'அந்தப்' பாடல் ஒலித்து ஒய்ந்தது. 'தியேட்டர்' வளவினுள் இப்போ எவருமே இல்<mark>லை…</mark> 'போட்டோக்காட்ஸ்' பார்க்கும் ஒரு சிலரைத் தவிர. 'கலரி'க் கூண்டு 'லைட்' அப்போதே அணைந்துவிட்டது.

"இண்டைக்கு வேலோனுக்கு உவ்வளவும் போதும்." கறுவாத் துண்டொன்றை வாய்க்குள் முறித்து வைத்தான் குமரன்.

"இண்டையான் விசயம் 'சக்சஸ்'...... இனி அடுத்த 'புறோகிறாம்' என்ன மாதிரி?" வெண்கலக் குரல் வினவியது!

"சொல்லவே <mark>மறந்</mark>ததுபோானன். இண்டைக்கு என்ரை ஆள் படம் பார்க்க வாறனெண்டது... அதனாலை... 'டியூட்டி' இண்டைக்கும் 'தியேட்டருக்கை'தான்.'' கண்களால் ஜாடை காட்டியவாறே கோபி கூறுகிறான்.

''அதுதான் 'ரீஷேட்' அடிச்சு… 'எம்.ஜி.ஆர்.' மாதிரி வந்திருக்கிறாய்... அப்பவே என்ன விசயமெண்டு யோசிச்சன்."

"அவனை விடு! அல்லாட்டி அவள் இவனுக்கு சுழருறாளே? சரி... சரி... அப்ப கோபி இந்தா 'சைக்கிள்' கொண்டு போய் உன்ரை வீட்டிலை விட்டுட்டு வா! 'இன்ரேவலோடை' வெளிக்கிடுகிறபடியாலை... இடையிலை சைக்கிள்' எடுக்கேலாது." அன்ரன் அவசரம் காட்டுகிறான்.

''நான் சைக்கிளை விட்டுட்டு வாறன். அன்ரன் நீ போய் 'செக்கெண்ட் கிளாசிலை' மூண்டு எடு'' சைக்கிள் இப்போ கோபி கையில்.

இப்போ 'தியேட்டரில்' பாடல் 'ஓடிற்றோறியத்துள்' ஒலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. பாடல் ஒன்று ஒலித்து ஒய்கிறது. மீண்டும் ஒர் பழைய பாடல்.

"கொப்பிகளை என்ன செய்யிறது?"

''இஞ்சை கொண்டு வாருங்கோ. பீடாக்கடை என்னத்துக்கு இருக்கு?''

"இண்டைக்குத்தான் கடைசி. நாளையிலையிருந்து படிக்கத் தொடங்க வேணும்" 'எதையோ' சிந்தித்தவாறே குமரன் கூறுகிறான்.

"ஒவ்வொரு நாளும் தானே உதைச் சொல்லுறாய்?" 'ரிக்கெட் பலன்ஸ்' பார்த்தவாறே அன்ரன் கூறுகிறான். Prodaham Formation

திக்கற்றவர்கள்

''இல்லை, இண்டைக்குத்தான<mark>் க</mark>டைசி. இனிமேல் ஒழுங்காய் படிக்கவேணும். கிளாசுக்குப் போக வேணும். இல்லாட்டி வேலோனை வெல்லேலாது.

'' 'கிளாசுக்குப்' போகவேணும் எண்டுறாய் 'ஃபீஸ்' கட்டிப்போட்டியோ?''

''இல்லை! மச்சான் அப்பர் மிளகாய் வித்துத்தான் காசு தாறன் எண்டவர்... அதுதான் யோசிக்கிறன்...'' வெடிச் சிரிப்பு இப்போது வேதனைக் கலப்புடன் ஒலித்தது!

"அது சரி அன்ரன். உனக்கு எங்காலை மச்சான் காசு?"

''எல்லாம் 'ரியூசன்' காசுதான்… அதையெல்லாம் ஏன் இப்ப கேட்டு பரிசு கெடுத்திறாய்? ம்…… உன்ரை சரக்கு உள்ளிடுகுது மச்சான்.'' வெண்கலக் குரல் ஒலிக்க, கோபி ஒருமுறை தன் 'அழகை' 'பொக்கெற்'றிலிருந்த கண்ணாடியில் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

''மாறுவம், 'ஃபெஸ்ட் பெல்'லும் அடிச்சிட்டுது போலை. வாசலுக்கை அம்மான் இருக்கிறார்… நான் மெதுவா மாறுறன்… நீங்கள் பிறகு வாருங்கோ!''

'தியேட்டர்' வாசலில் இன்னமும் மின் விளக்குகள் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தன.

'செக்கண்ட் கிளாஸ்' நுழைவினை மூவரும் அடைகின்றனர்.

noolaham.org | aavanaham.org

மூன்று 'ரிக்கெட்டும்' கிழிக்கப்படுகின்றன! இருளினுள் மூவரும் வேகமாக நுழைகின்றனர். _{Digilized by Noolaham Foundation}.

BONBONDO

எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்தில் அப்போ நான் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். மேற்பிரிவு படிப்பிற்கு பிரபல கல்லூரிகளில் இடம்பிடிப்பதற்காக விண்ணப்பிக்கும் வகுப்பு. ஏழாம் வகுப்பு வரையில்தான் அங்கு இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தன. எட்டாம், ஒன்பதாம் தரங்களில் ஒரே பிரிவுதான். அதிலும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பத்து அல்லது பதினைந்து பேர் வரையில் தான் வந்து சென்றார்கள். ஆனால், பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து இரண்டு சோதனைகள் எடுக்கலாம் என்ற சலுகை தீவிரமாக அமுலில் இருந்ததில் பத்தாம் தரத்தில் மட்டும் இரட்டிப்பான எண்ணிக்கையில், முப்பது, முப்பத்தைந்து பேரளவில் இருந்தருக்ள்.

பத்தாம் தரத்திற்கு வந்ததன்பின்பு, வகுப்புகளுக்கு வகுப்பு இடாப்பு காவுதல், வாத்திமார் 'வெத்திலைவாய்' கொப்பளிக்கத் தண்ணீர்ச் செம்பு எடுத்துச் செல்லல், அவ்வப்போது அண்டையிலுள்ள சித்தி விநாயகர் ஆலயத்திலோ அல்லது வயலிலோ சிரமதானப் பணிபுரிதல் போன்ற வேலைகளும் செய்யவேண்டும் என ராசேந்தி சொன்னதை பல_{மதி காலுக்களாரது…}, சீரியசாகவே' நம்பிக்

திக்கற்றவர்கள்

கொண்டிருக்கும் அளவிற்கு நான் அப்போது <mark>வலு</mark> அப்பாவியாக இருந்தேன்.

ஏழாம் வகுப்பில் நான் 'ஏ' பிரிவில் படித்தேன். எங்கள் வகுப்பிற்கு வகுப்பு ஆசிரியையாகவும் விஞ்ஞான பாட ஆசிரியையாகவும் புதிய 'ரீச்சர்' ஒருவர் அடுத்த கிழமை வர இருப்பதாக முதலாந் தவணை ஆரம்பித்த முதல் நாளன்று கையில் உள்ள பிரம்பால் தனது பாதத்தில் பறையடித்தவாறே தலைமை வாத்தியார் கூறினார். பிரம்படி பட்டுப் பட்டு அவரது வலது பாத நடுப்பகுதி கண்டிப் போய் நாவல் பழ நிறத்தில் இருந்தது. ராமச்சந்திரன் தான் அந்த ரகசியத்தை எனக்குக் கூறி உயிரியல் சித்தாந்தம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தவனைப் போல பெருமை கொண்டான்.

புதிய 'ரீச்சர்' வந்ததன் பின்பு தான் வகுப்பு 'மொனிட்டர்' தெரிவு செய்யப்படுவாராம். அதுவரை பத்தாம் வகுப்பில் இரண்டாவது தடவையாக 'சிரமதானப் பணிகளில்' ஈடுபட்டுவரும் ஆதவன் அண்ணாதான் 'சைலன்ஸ் பிறியேட்டில்' எங்களது வகுப்பறையில் கதைப்பவர்களை வாங்கில் மேல் ஏற வைப்பாராம்.

தலைமை வாத்தியாரின் மகன் ஈசனும் எங்களது வகுப்பாதலால், அவ்வப்போது ஓடைக்கரை தோசை போல சுடச்சுட எங்களுக்குத் தகவல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அதனால், ஈசன் அவன் இல்லாத நேரங்களில் 'றேடியோ சிலோன்' என்றே அழைக்கப்பட்டான்.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. 'நமச்சிவாய வாழ்க' என ஆரம்பித்த கூட்டுப் பிரார்த்தனை 'பல்லோரும் ஏற்றப் பணிந்து' என மங்களமாக முடிவடைந்து அமர்ந்த கையோடு Digitized by Notaliam Foundation. Digitized by Notaliam Foundation.

பெல்லிய குரலில் ஈசன் சொன்னான் : ''புது 'ரீச்சர்' <mark>வர</mark>ணியிலை இருந்து வாறா. அவவின்ரை பெயர் நாகபூசணி.''

''நாகபூசணி 'ரீச்சர்' எப்படி இருப்பா?'' என ராமச்சந்திரன் ஐம்பது சதம் வைத்து கட்டை ரவியுடன் பந்தயம் பிடித்தான்.

''பெயரில் ஒட்டியிருக்கும் பூசணி போலவே 'ரீச்சரும்' பருமனாக இருப்பா'' என்பது ராமச்சந்திரனின் வாதம். அவன் பிற்காலங்களில் 'லொஜிக்'கைத் தேர்ந்து படித்தானா என்பது பற்றி எனக்கு இப்போது 'ஐடியா' ஏதுமில்லை.

''ரீச்சர்' ஒல்லியா, மஞ்சள் நிறமாக 'கூப்பன்' கடை 'மனேஜர்' மாதிரி இருப்பா!'' என்றான் கட்டை ரவி.

பந்தயத்தை அன்று வெட்டிவிட்டவன் நசுங்கிக் கொண்டு நடுவில் அகப்பட்டிருந்த ராசேந்திரன்.

பாடசாலை தொடங்கி பத்து நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. அதற்குள் 'பீ' வகுப்பார் விஞ்ஞான பாடத்தில் மூன்று பாடங்கள் முடித்து விட்டார்களாம். ஒருநாள் இடைவேளையின் போது பரமேஸ் முன்னாலிருந்த சாவித்திரிக்கு அழாக்குறையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

வகுப்பில் எல்லோரது உடுப்புக்களும் சலவை செய்யப்பட்டதாக இருந்தது அன்றைய தினம் ஒரு திங்கட்கிழமை என்பதை நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தது. தேவாரம் முடிந்து நாம் கதிரையில் அமர்ந்த போது ஆதவன் அண்ணா சொன்னார். ''இண்டைக்கு உங்கடை 'ரீச்சர்' வந்திட்டா. இனி நான் வரமாட்டன்.''

திக்கற்றவர்கள்

சற்று நேரத்தில் தையல் பெட்டி 'கடகட' <mark>ஒலி</mark> எழுப்ப, மூச்சு வாங்கியபடியே ஒடிவந்து முன் வரிசைக் கதிரையில் அமர்ந்தாள் சாவித்திரி.

"டியேய் பரமேஸ், புது 'ரீச்சர்' வந்திட்டாடீ! மெல்லிசா, சிகப்பா, நல்ல வடிவா இருக்கிறாடீ!" புத்தகப் பையைத் தனது கதிரையில் கொழுவிவிட்டு, தகரப் பெட்டியை மேசையில் வைத்தவாறே பின் வரிசையில் இருந்த பரமேசுக்கு இளைக்க, இளைக்க சாவித்திரி சொன்னது, அவளுக்கு அடுத்த வரிசையில் ஒரு மேசை இடைவெளியில் இருந்த எனக்கும் தெளிவாகக் கேட்டது. "உனக்கு எப்பிடிடீ தெரியும்?" இது பரமேஸின் கீச்சுக்குரல்.

''இண்டைக்குப் பக்கத்து வீட்டு மூத்ததம்பி வாத்தியார் லீவு எண்டு சொல்லி, லீவுக் கடிதத்தை தலம் வாத்தியாரட்டைக் குடுக்கச் சொல்லி தந்தவர். கடிதம் குடுக்கவெண்டு தலம் வாத்தியாற்றை அறைக்கை போனனான். அப்பதான் புது 'ரீச்சரைக்' கண்டனான்.''

சாவித்திரி வாயை மூடும்போது, வகுப்பு வாசலில் கடப்பு போலிருந்த கட்டைக் கதவைத் திறந்தவாறே 'தலம் வாத்தியார்' என்றழைக்கப்படும் தலைமை வாத்தியார் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தார். கூப்பன் கடை 'மனேஜரையே' 'கிளீன் போல்ட்' ஆக்கிவிட்ட குதரகலத்துடன், தலைமை வாத்தியாரின் பின்னால் புது 'ரீச்சர்'!

அவர்களைக் கண்டு எழும்பியபடி கட்டை ரவி, ராமச்சந்திரனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். 'எடுத்து வை ஐம்பது சதத்தை. ஆறுமுகப்பாவின் கடையில் பாக்கு முட்டாசு வேண்ட' என்பது போலிருந்தது அவனது பார்வை.

a think !

தமிழ் படிப்பிக்கும்போது ஒருநாள் பெரியதம்பி வாத்தியார் 'தீர்க்கதரிசி' என்ற பதத்தை விளக்கி, அதற்கு ஒருவரை உதாரணம் கூறும்படி கேட்டார். எல்லோரும் வழமைபோலவே ஆளை ஆள் பார்த்து முழுசிக் கொண்டிருக்கும் போது அவரே சொன்னார் : 'பாரதியைச் சொல்லலாம்.' இச்சம்பவத்தின் பின்பு எனக்கோ பாரதியைவிட கட்டை ரவியே அதற்குப் பொருத்தமானவன் போல் தோன்றியது.

"வணக்கம் தலம் வாத்தியார்." நாற்பது பேரின் குரல்களிலும் கட்டைரவியின் குரலே பலமாக ஒலித்தது.

''வணக்கம் பிள்ளைகளே! அமருங்கள். இவதான் இனி உங்களுக்கு வகுப்பு 'ரீச்சர்' தலைமை வாத்தியார் சத்தமாகச் சொன்னது பின்னால் இருந்த 'பீ' வகுப்பாருக்கும் கேட்டிருக்கும் என்பதை எங்கள் வகுப்பை எட்டிப்பார்த்த சில தலைகள் உறுதிப்படுத்தின.

பெரியதம்பி வாத்தியார் 'பென்சனில்' போகும்போது நடந்த பிரியாவிடைக் கூட்டத்தின் பின்பு, நாகபூசணி 'ரீச்சரை' எங்கள் வகுப்பிற்குக் கூட்டிவந்த அன்றைய தினம் தான் பிரம்பு இல்லாது தலைமை வாத்தியார் நின்றதை நான் கண்டேன். நிராயுதபாணியாக நின்றதாலோ என்னவோ அதிக நேரம் நிற்காது அவர் சென்றுவிட்டார்.

புதிய 'ரீச்சர்' வகுப்பறையை ஒர் தடவை நோட்டம் விட்டா.

எங்கள் வகுப்பை 'பீ' வகுப்பிலிருந்து, காகத்தின் எச்சத்தினால் வெள்ளையடிக்கப்பட்ட 'ஸ்கிறீன்' ஒன்று அரையுங்குறையுமாகப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது. இருபத்திரண்டு 'பொடியங்களும்', பதினெட்டுப் 'பெட்டையளும்' ஆக சரியாக நாற்பது பேர் இரு பிரிவுகளாக ஆறு வரிசையில் வகுப்பில் அமர்ந்திருந்தோம். அதிசயமாக அன்று எவருக்குமே தலையிடியோ, காய்ச்சலோ அல்லது வயிற்றோட்டமோ வரவில்லை.

''என்னுடைய பெயர் 'மிஸ்' நாகபூசணி நாகநாதன். சரி இப்ப நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரா எழும்பி உங்கடை பெயரைச் சொல்ல வேணும். முதல் வரிசையிலிருந்து சொல்லத் தொடங்குங்கள் பிள்ளையள்.''

''ராமச்சந்திரன் 'ரீச்சர்'''

''ராசேந்திரன் 'ரீச்சர்'''

''ரவிச்சந்திரன் 'ரீச்சர்'''

'சிவகுமார் 'ரீச்சர்'''

ஆரோகணத்திலிருந்து அவரோகணத்திற்கு குரல்கள் மாறுகின்றன.

''சாவித்திரி. 'ரீச்சர்'''

''விஜயகுமாரி 'ரீச்சர்'''

''காஞ்சனா 'ரீச்சர்'''

''பாரதி 'ரீச்சர்'''.

அடுத்தது இரண்டாவது வரிசை. குணட்டியின் முறை. எழும்பினான் என்றால் சூரன் மாதிரி நெஞ்சை நிமிர்த்தியவாறு தான் நிற்பான். பவ்வியமாக குணரத்தினம் என்ற தனது பெயரைச் சொன்னான்.

''அப்பாடா... நல்ல வேளை உமக்கும் சி<mark>வாஜிகணேசன் அப்பிடி எண்டு ஒரு பெயரும் இல்லாது</mark> போனது'' என்றா 'ரீச்சர்' - முதல் தடவையாக முகத்தில் செட்டான சிரிப்புடன்.

அதன் பிறகு, நடிப்பு என்றால் அகராதியில் அர்த்தம் தேடும் குணட்டிகூடச் சில காலங்கள் சிவாஜிகணேசன் என்று அழைக்கப்பட்டதாக ஞாபகம்.

பெயர் கேட்டு அறிந்த பிறகு 'மொனிட்டர்' தேர்வு ஆரம்பமானது.

''போன தவணை முதலாம், இரண்டாம் பிள்ளையளாக வந்தாக்கள் கையை உயர்த்துங்கோ பார்ப்பம்'', இடக்கையைப் பின்னால் கட்டிக் கொண்டு, வலது கையால் 'டஸ்டரை' எடுத்துக் கரும்பலகையை அழித்தவாறே 'ரீச்சர்' சொன்னா.

பரமேஸ்வரி என்னைப் பார்த்தாள். இருவருமே கைகளை உயர்த்தினோம்.

"சரி, உங்கள் இரண்டுபேரிலும் ஆர் 'மொனிட்டரா' வாறதை வகுப்புப் பிள்ளையள் விரும்பியினம் எண்டு இப்ப நான் ஒரு தேர்வு வைக்கப்போறன். எல்லாரும் குனிஞ்சு முகத்தை மேசையிலை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. இப்ப நான் இவையள் இரண்டு பேரின்ரை பெயரையும் சொல்லுவன். உங்களுக்கு விருப்பமானவற்றை பெயரை சொல்லேக்கை, நீங்கள் கையை உயர்த்தவேணும். சரிதானே? சரிதானே?"

நாற்பது பேரும் முகத்தினை மேசையில் புதைத்துக்கொண்டோம்.

திக்கற்றவர்கள்

தேர்வு முடிந்து முடிவினை கரும்பலகையில் எழுதினா 'ரீச்சர்'. எனக்கு இருபத்தியொரு வாக்குகள். பரமேஸ்வரிக்குப் பத்தொன்பது வாக்குகள்.

''பொடியங்களிலை இருந்து ஆரோ ஒரு செம்மறி பரமேசுக்கு கை உயர்த்தி இருக்கு. அநேகமாக அது பெட்டை ரவியாகத்தான் இருக்கும்'' என்றான் தங்கராசன்.

நல்ல காலம் 'சுஸ் த பிளாாக்ஷிப்' என்ற பாடல் அந்த நாட்களில் எழுதப்படவில்லை.

அல்லாவிடின், அப்பாடலைப் பாடிப்பாடியே தங்கராசன் பெட்டை ரவியைச் சாகடித்திருப்பான்.

நாகபூசணி 'ரீச்சர்' வந்த ஓரிரு மாதங்களிலேயே எங்களூர் பள்ளிக்கூடம் பல மாறுதல்களைக் கொண்டது.

எங்கள் வகுப்பறையில் இருந்து பார்த்தால், முன்னால் வாசிகசாலையில் இருந்து சனங்கள் பத்திரிகை பார்ப்பதும், மழைக்காலங்களில் ஊரா வீட்டு ஆடுகளெல்லாம் வாசிகசாலை வாங்கில் ஏறி நின்று பிழுக்கை போடுவதும்... அருகே அரச மரத்திற்குப் பின்னால் ஆறுமுகப்பாவின் கடைவாசலில் அடிப்பக்கம் அழுகிய வாழைக்குலை சுழன்று கொண்டிருப்பதும் தெரியும். 'ரீச்சரின்' வருகையின் பின்னர் முன்பக்க எல்லையில் இருந்த கம்பி வேலி முழுவதும் ஆளளவு உயரத்திற்கு கிடுகுகள் வரியப்பட்டன.

பள்ளிக்கூடத்தின் பின்புறத்தினை பாவட்டையும், கற்றாளையும் கூடவே சிறுநீர் நெடியும் மொத்தமாகக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தன. ஒண்டுக்குப் போறதென்றால் மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டுதான் போக வேண்டியிருந்தது.

மூத்ததம்பி வாத்தியாரையும், கந்தப்பு வாத்தியாரையும் அடிக்கடி அங்கு நாம் காண்போம். அந்தப் பற்றைகள் அழிக்கப்பட்டு, அங்கு இரண்டு தகர மலசலக்கூடம் அமைக்கப்பட்டது. மலசலக்கூடம் அமைக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட வேலியோரத்திலேயே கந்தப்பு வாத்தியார் குந்தியிருந்ததாக குகதாசன் கூறியது எனக்கு இப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் உள்ளது.

மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் உடுப்பில்கூட மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. ஒன்பதாம், பத்தாம் வகுப்புக்களில் படித்த சில அக்காமார்கள் உடுத்து வந்த 'ஹாவ் சாறி' மற்றும் 'கலர்' சட்டைகள், 'கலர் ஸ்கேட்'டுக்கள் யாவற்றுக்கும் பிரியாவிடை கொடுக்கப்பட்டு, சீருடை அறிமுகமானது. வேட்டியுடனும், வெறும் மேலுடனும் வந்த மூத்ததம்பி வாத்தியார் உட்பட்ட நாலைந்து வாத்தியார்களும் 'நாசனலுடனேயே' வர ஆரம்பித்தனர். தூய வெள்ளை நிறத்தில் ஒன்று, பழுப்பு நிறத்தில் ஒன்றுமாக இரண்டு 'நாசனலுடனேயே' காலத்தைக் கழித்த மூத்ததம்பி வாத்தியார், 'பென்சன் எடுக்கிற காலமாகப் பார்த்து இப்பிடியாய் போச்சு' எனக் குறைப்பட்டவாறே மேலும் இரண்டு 'நாசனல்' தைக்க ஆலடிச் சந்தை குறுப்பனிடம் அளவு கொடுத்ததாக, ஆதவன் அண்ணா ஆக்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அழாப்பல் ரவி, பெட்டை ரவி, வடலித்திடல் விமலா, ஐயர் வீட்டு விமலா என்று அழைக்கப்படுவது அருகிப் போக ஆர். ரவிச்சந்திரன், கே.ஆர். ரவிச்சந்திரன், கே. விமலா, எஸ். விமலா என அவர்கள் அழைக்கப்படலாயினர்.

வாத்தியார் என்றோ, தலம் வாத்தியார் என்றோ சொல்லவேண்டாம் என்றும், எல்லா வாத்தியார்களையும் 'சேர்' என்றும், தலம் வாத்தியாரை 'பிறின்சிப்பல்' என்றும் அழைக்கும்படியும் 'ரீச்சர்' கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்தா.

''உலகத்தை மாத்த வெளிக்கிட்டுட்டா சிங்காரி. அவ சொன்னதுக்கெல்லாம் ஒணான் மாதிரி இந்தாளும் தலையாட்டுது'' என மூத்ததம்பி 'சேர்' பங்குனி மாதக் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு இரவில் வீட்டில் சத்தம் போட்டதாக 'சைலன்ஸ் பிறீயட்' முடிந்த கையோடு சாவித்திரி ஒரு நாள் பரமேசுக்கு கீச்சுக்குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது ஈசனுக்கும் கேட்டிருக்கும்.

முதலாம் தவணை முடியும் தறுவாயில் நாகபூசணி 'ரீச்சருக்குத்' துணையாகத் தோற்றத்திலும், நடத்தையிலும் அவவுக்கு எதிர்மாறான அம்சங்களுடன் ஒரு சங்கீத 'ரீச்சரும்' வந்து சேர்ந்தா. பத்துப் பாடங்களுடன் எங்களுக்குப் பதினோராவது பாடமாகச் சங்கீதமும் சேர்க்கப்பட்டது.

ஸரிகமபதநிஸ பாடும்போது ஒருர~்ர ராமச்சந்திரன் ஆரோகணத்தில் 'நீசா' எனப் பாடிவிட்டான. "ஆரையடா சாகச் சொல்லுறாய் மொக்கு' என்று கேட்டவாறே அன்று சங்கீத 'ரீச்சரிடம்' அவன் வாங்கின அடி போல வண்டில்கார வடிவேலண்ணனின் நாம்பன் மாடுகூட சீவியத்டுல் வாங்கியிருக்காது.

பள்ளிக்கூடத்திற்கு வடக்கே சலவைத் தொழிலாளர்களின் துறை ஒன்று இருந்தது. அதன் எல்லையோடு உடைத்த கரும்பலகைகள், கால்கள் இழந்த கதிரை, மேசைகள் குவிக்கப்பட்டும், சிலந்திகளால் லை

பின்னப்பட்டும் கவனிப்பாரற்று ஒரு அறை கிடந்தது. அதற்குள் ஒரு சாரைப் பாம்பு செல்வதைத் தான் கண்டதாக கே. விமலா ஒரு நாள் சொன்னதிலிருந்து அதனை 'பாம்பு அறை' என்றே நாம் அழைத்து வந்தோம். பத்தாம் வகுப்பு அண்ணாமாரால் சிரமதானத்திற்கு உட்பட்டதில், பாம்பு ஆசிரியர்களின் ஓய்வு நேர அறையாக அறை சங்கீத உருமாற்றமடைந்தது. 'ரீச்சரை' அநேகமான நேரங்களில் அங்கு காணக்கூடியதாக இருந்தது.

முதலாவது தவணைப் பரீட்சை நடைபெற்றது. முதலாம் பிள்ளையாகவும், பரமேஸ் நான் இரண்டாவதாகவும், மகேஸ்வரன் மூன்றாவதாகவும் வந்திருந்தோம். மூவருக்குமே விஞ்ஞான பாடத்திற்கு நூறு புள்ளிகள் கிடைத்திருந்தன.

இரண்டாவது தவணை ஆரம்பமாகியது.

புலமைப் பரிசில் சோதனைக்காகத் தயார்ப்படுத்தும் "போன வருசம் எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திலை காலம். 'ஸ்கொலசிப்பில இருந்து தன்னும் ஒருவர் தேர்ச்சியடையவில்லை. இம்முறை எனது வகுப்பிலிருந்தே குறைந்தது நாலு பேரையாவது 'பாஸ்' பண்ண வைப்பன்'' என்று நாகபூசணி 'ரீச்சர்' ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை 'அசெம்பிளி'யில் சொன்னது 'பீ' வகுப்பு ஆசிரியர் வீரகத்தி 'சேருக்கு' வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

மூன்று பேர் சரி, நாலாவதாக 'ரீச்சர்' யாரைச் சொல்லியிருப்பா? என்பதை அறிவதில் சில காலங்கள் ராமச்சந்திரன் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தான்.

"சோதினை மட்டும் சனிக்கிழமைகளிலும் @(Th இரண்டு மணித்தியாலம் வகுப்பு வைப்பன். எல்லோரும் வரவேணும்." Digitized by Noolaham Foundation.

'ரீச்சர்' சொன்னபோது முதலில் ராமச்சந்திரன்தான் தலையாட்டினான்.

சனிக்கிழமை வகுப்புகளில் 'பீ' பிரிவையும் சேர்க்க வேணும் எண்டு 'பிறின்சிப்பல்' பிரியப்பட்டதாகவும், அதற்கு 'ரீச்சர்' ஒம்பட்டதாகவும், வீரகத்தி சேர் நெருப்பெடுத்ததாகவும், ஈசன் எவருமில்லாத சமயத்தில் ஒருநாள் எனக்குச் சொன்னான்.

புலமைப் பரிசில் பரீட்சை முடிவு வெளியானது.

பள்ளிக்கூடத்தில் மூவர் சித்தியடைந்திருந்தோம். மூவரும் எங்கள் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே. பரமேசும், நானும், தங்கராசனும், 'பீ' பிரிவில் எவருமே இல்லை.

''சனிக்கிழமைகளிலையும் வகுப்பு வைச்சு பெரிசா அவ என்னத்தைக் கிழிச்சா?'' என்று மூத்ததம்பி சேர் வீட்டிற்கு ஒரு நாள் போன இடத்தில், வீரகத்தி 'சேர்' சத்தம் போட்டிருக்கிறார். வழமை போல பரமேசுக்கு சாவித்திரி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நாட்களில் தான் கந்தசாமி என்றொரு ஆசிரியர் எங்களூர் பள்ளிக்கு மாற்றலாகி வந்தார். அசப்பில் பார்த்தால் 'எம்.ஜி.ஆர்.'ஐப் போல் இருப்பார். எங்களுக்கு உடற்பயிற்சி என்றொரு பாடத்திற்காக அவரைப் போட்டிருந்தார்கள். முன்னால் சிவப்பு 'பாஸ்கட்' பூட்டிய புத்தம்புதிய 'றலி சைக்கிளில்' அயற்கிராமத்திலிருந்து வந்து சென்றார்.

வரணிக்கு தினமும் போய் வருவது கடினம் எனக் கூறி மூன்றாம் தவணை தொடக்கத்தில் நாகபூசணி ரீச்சரும் எங்களூரிலேயே, எங்கள் வீட்டுக்கு மூன்று, நான்கு வீடு தள்ளி வாடகைக்கு_{.ஒரு, வீடு எடுத்துத்} தங்கியிருந்தா.

பின்னேரங்களில் நான் பிள்ளையார் கோவிலடியில் பொடியளுடன் 'றவுன்ரேஸ்' விளையாடி விட்டுத்திரும்பும் சந்தர்ப்பங்களில் பல தடவைகள் 'ட்ரெசிங் கவுனுடன்' ரீச்சரை வீட்டு வாசலில் கண்டிருக்கிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் மிக அழகாக ரீச்சர் இருப்பா. அவவின் மஞ்சள் நிறத்திற்கு 'எடுப்பை' கொடுக்கும் கலரிலேயே 'கவுண்' அணிந்திருப்பா.

அப்படித்தான் ஒரு நாள் மைமல் பொழுதில் விளையாடிவிட்டு நான் வீடு திரும்பும்போது ஆறுமுகப்பாவின் கடையில் தேயிலையும், சீனியும் வாங்கி வரும்படி என்னிடம் காசு கொடுத்துவிட்டு அவசர அவசரமாக ரீச்சர் உள் நுழைந்துவிட்டா. எதேச்சையாக எனது பார்வை வீட்டு முற்றத்தில் பதிந்த போது சிவப்பு 'பாஸ்கட்' பூட்டிய அந்தப் புத்தம் புதிய 'றலி சைக்கிள்' என் கண்களில் சிக்தியது.

''அது கந்தசாமி சேரின் சைக்கிள் அல்லோ?''

ஹாட்லி, நெல்லியடி சென்ரல், எம்.எச்.எஸ்., வட இந்து மகளிர் என பிரபல பாடசாலைகளுக்கு விண்ணப்பங்களை அனுப்பிவிட்டு எல்லோரும் நுழைவுப் பரீட்சைகளுக்கு எம்மைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒரு திங்கட்கிழமை.

புத்தகங்களைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குள் நுழைகின்றேன். <mark>தூரத்தே</mark> நெக்ஷசாலைப் பக்கமாக பத்தாம் வகுப்பு அண்ணன்மார்கள் தும்புக் கட்டையுடனும், வாளியுடனும் கூட்டமாக நிற்பது

தெரிந்தது. சிரமதானம் எதற்கோ செல்கிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

பள்ளிக்கூடத்திற்குள் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று பொடியள் ஏதோ குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறின்சிப்பல் பின்னுக்கு கையைக் கட்டியவாறே நிலத்தை அளந்து கொண்டிருந்தார். சங்கீத ரீச்சருக்கு வீரகத்தி சேர் கையை அசைத்து, அசைத்து உற்சாகத்துடன் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ''இவளுக்கேன் இந்தக் குறுக்காலை போன புத்தி? நல்ல குடும்பத்திலை உயர் சாதியிலை பிறந்திட்டு இவனைப் போய்...'' அருகால் செல்லும்போது சங்கீத ரீச்சர் உச்ச ஸ்தாயியில் சொன்னது எனது காதுகளில் விழுந்தது.

வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றேன்.

ராசேந்தி என்னை நோக்கி ஒடிவந்தான்.

"டேய் வேலோன், நெசவுசாலை சுவர் முழுக்க எங்கடை ரீச்சரின்ரை பெயரையும், கந்தசாமி சேரின்ரை பெயரையும் சேர்த்து ஆரோ கண்டபடியெல்லாம் எழுதி இருக்கிறாங்களடா. அதுதான் அதை அழிக்கச் சொல்லி பத்தாம் வகுப்பு அண்ணாமாரை பிறின்சிப்பல் அனுப்பியிருக்கிறார்."

''ராசேந்தி, அது புன்னரைக் காயாலை எழுதினதோ அல்லது பூவரசம் இலையாலை எழுதினதோவெண்டு நீ நினைக்கிறாய்?'' கேட்டவாறே ராமச்சந்திரன் அருகில் வந்தான். மேலும் அதில் நின்றால் நானே பந்தயத்தை வெட்டிவிட வேண்டிவரும் என்ற பயத்தில் அங்கிருந்து விலகிச் செல்கின்றேன்,

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அன்று ரீச்சர் பள்ளிக்கூடம் வந்திருந்தும் வகுப்பிற்கு வரவில்லை. நெடுநேரமாக ஸ்ராவ் ரூமிற்குள் இருந்துவிட்டு அரை நேரத்தோடு சென்றுவிட்டா.

இரண்டொரு நாட்களின் பின்னர்...

பின்னேரம் விளையாடிவிட்டு திரும்பியபோது அம்மா சொன்னா, "உங்கடை ரீச்சரை தகப்பன் வந்து அவையின்ரை ஊருக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டார். வேறு இடத்துக்கு மாற்றம் எடுத்துக் குடுக்கப் போறன். இனி உந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டும் அவளை விட மாட்டன் எண்டு தகப்பன் வீட்டுக்காரருக்குச் சொல்லிப் போட்டு போயிருக்கிறாராம்."

அன்று இரவு சுடலைக் குருவிகள் எழுப்பிய ஒலியும், ஆந்தைகளின் அலறல்களும் இரவு வெகு நேரமாக எனக்குக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

"தீனகரன் வாரமஞ்சரி" 27.01.2002

27

oolaham.org | aavanaham.org

சரவணை தான் அவரது பெயரென்பது எனக்கு நல்ல நினைவில் இருக்கிறது. நான் ஆறாம் வகுப்பு படித்த போது எங்கள் வளவிற்குச் சற்று முன்னால் உள்ள எங்களது மேட்டுக் காணியில் ஓலைக் குடிசை அமைத்துக் குடியிருந்தார். வாயில் நுழையாத ஒரு ஊரின் பெயர். அதுவே அவரது சொந்த இடமென அம்மா சொன்னதாக ஒரு ஞாபகம்.

நெடிதுயர்ந்து வள்ர்ந்த தோற்றம். பச்சை குற்றிய மார்பு. 'சாண்டோ' மாதிரி உடற்கட்டு. பிடரிவரை வளரவிடப்பட்டு வெட்டிய சடைத்த பழுப்பு நிற மயிர். எண்ணெய் வார்த்து எப்போதும் மேவி இழுக்கப்பட்ட தலை. நான்கு முழ வேட்டியை கணுக்கால் தெரியக் கட்டியிருப்பார்.

நான் ஆறாம் வகுப்பில் படித்தபோதுதான் சரவணை எங்கள் காணியில் குடியிருந்தார் என நான் அறுதியாகவும் உறுதியாகவும் கூறுவதற்கு மூத்ததம்பி வாத்தியாருடன் தொடர்புபட்ட முக்கிய காரணம் ஒன்றும் இரு<u>ந்தது</u>. ஆறாம் வகுப்பில் எங்களது வகுப்பு வாத்தியாராக இருந்தவரே மூத்ததம்பி வாத்தியார். அவருக்கு சுத்த சூனியமான ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம் தவிர்ந்த மற்ற பாடங்கள் அனைத்தையும் அவரே எங்களுக்குப் படிப்பித்தார். எங்கள் வளவிற்குள் கிழக்கால் நான்கைந்து வளவுகள் தள்ளி, வண்டில் படலை போட்ட ഖണഖിல் இருப்பவர். அப்பு வழியில் உறவுக்காரர். அவர் பின்னேரப் பொழுதுகளில் சத்தகக் கத்தியும் கையுமாக ஆட்டுக்கு குழை அறுக்கப் போகும் வழியில் சரவணையுடன் வந்து கதைத்துக் அந்த நேரங்களில் கொண்டிருப்பார். ஆறுமுகப்பா கடைக்குப் போய் தேயிலை, சீனி வாங்கி வரச் சொல்லி அம்மா கேட்டால் நான் மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து படலையை அமத்தித் திறந்து எதிரில் இருக்கும் மூத்ததம்பி வாத்தியாரின் கண்களில் 'மண்ணைத் தூவியே' செல்ல வேண்டியிருந்தது.

குளிப்பதற்கும் குடிக்கத் தண்ணீர் எடுப்பதற்கும் சரவணை எங்கள் வீட்டிற்குத்தான் வரவேண்டியிருந்தது. தொட்டியில் இறைக்கப்பட்டிருக்கும் தண்ணீரில் Digitized by Noolaham Foundation. Digitable by Noolaham Poundation.

நான்கைந்து பட்டை தண்ணீரை அள்ளிக் 'காக்கைக் குளிப்பு' குளித்து விட்டு சென்று விடுவார். தொட்டியில் தண்ணீர் இல்லாவிட்டால் கிணற்றடியில் துலா ஒடும் நேரம் பார்த்து வருவார். மற்றபடி எதிரில் இருந்தாலும் எங்கள் வீட்டுப் படலையை ஏறிட்டும் பார்க்க மாட்டார்.

ஐயாவுடன் அவர் வலு வாரப்பாடாய் இருந்தார். ஐயாவுடன் இருந்த ஏதோ ஒரு பழக்கத்தில் தான் தங்களூரில் இருந்து வந்த அவர், எங்கள் காணியில் குடி சை அமைத்திருந்தார். சரவணை என்னை மாஸ்டர் ஆறுமுகம் என்று தான் கூப்பிடுவார். 'ஏன் ஐயாவின்ரை பெயரைச் சொல்லி என்னைக் கூப்பிடுறியள்?' என்று கேட்டால், ''நீங்கள் மாஸ்டர் ஆறுமுகம், ஐயா மிஸ்டர் ஆறுமுகம்'' என்று கூறி காவியேறிய கடவாய் பற்கள் தெரியச் சிரிப்பார்.

அவர் குடியிருந்த காணி ஒன்டரைப் பரப்பிற்குள் தான் இருக்கும். காணியின் நடுக்கொள்ள ஒரு ஒதியமரம் ஊரைத் திண்டு கொழுத்துப் போய் நின்றது. நானும் ரவிச்சந்திரனும் வெறும் நெருப்பெட்டியை கையில் வைத்துக் கொண்டு பொன்வண்டு பிடிப்பதற்கு அந்த மரத்தைச் சுற்றியே வட்டமிடுவோம். காஞ்சனாவின் பெயரை வட்டாரியால் ரவிச்சந்திரன் முதன்முதலில் எழுதிப் பார்த்ததும் அதே ஒதியில் தான்.

சரவணை தன் குடிசையை வலு துப்புரவாகவே வைத்திருப்பார். குடிசை முன்றிலில் கோலம் போட்டது போல பருமிள், ஊமல், கொக்காரை, பன்னாடை போன்றவற்றைக் காயவிட்டிருப்பார். அது தவிர, ஒரு பூவரமிலைச் சருகைக்கூட முற்றத்தில் காண முடியாதவாறு விளக்குமாற்றால் அழகாகக் கூட்டி வைத்திருப்பார். அவர்,

தானே சமைத்துச் சாப்பிடுவார். க<mark>ரு</mark>வாட்டுக் குழம்பு வைத்தார் என்றால் மூத்ததம்பி வாத்தியார் வீடு வரை மணக்கும். ஒழுங்கையின் ஏத்தத்தில் வருவோரைக் கூட சுண்டி இழுக்கும்.

கூத்தாடுவதிலும் கதை சொல்வதிலும் சரவணை வலுசூரனாக இருந்தார். இடையிடையே இரவு வேளைகளில் உடுக்கடித்தவாறே, அவர் காத்தான் கூத்துப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருப்பார். அவர் பாட ஆரம்பித்தார் என்றால் ஐயா மட்டுக்கு ஓலை கிழிப்பதையும் பாதியில் விட்டு விட்டு எங்கள் வீட்டுப் படலை வெளிக்குந்தில் குந்திக் கொண்டிருந்து தலையாட்டி ரசிப்பார். மாடுகள் இரண்டும் 'ம்மா' சத்தம் எழுப்பி கட்டுக்கொடியை விட்டு எழும்பி நின்ற பிறகுதான் ஓலை கிழித்துத் தும்பாக்காது விட்டது. ஐயாவுக்கு நினைவு வரும்.

எங்கள் பழைய வளவுக்குப் பின் புறத்தே சிவலை என்றொரு அண்ணாவியார் இருந்தார். சரவணையின் இடையிடை பாடல் கேட்டு அவரும் Gui வந்து அதிலும் இணைவதுண்டு. சிவலை செம மல் CLPL ஏறியபின்தான் இருந்தாரென்றால், கழுமரம் இருவரும் உடுக்கை நிலத்தில் வைப்பார்கள். அன்று அயலட் -ODL ÷. சனங்களுக்கெல்லாம் 'சிவராத்திரிதான்.

பின்னேரங்களில் விளையாட்டு முடிந்து வரும் போது என்னையும் ரவிச்சந்திரனையும் கூப்பிட்டு சரவணை சரித்திரக் கதைகள் எல்லாம் சொல்வார். ஆப்பூதியடிகள், இளையான்குடி மாற நாயனார், கண்ணப்ப நாயனார் கதைகள் எல்லாம் இன்னும் என் நினைவில் நிற்பதற்கு சரவணை தான் காரணம். கதைகள் சொல்லும் போது

அந்தந்த பாத்திரங்க<mark>ளாகவே அவர் மாறிவிடுவார். சிவனின்</mark> கண்ணில் இருந்து இரத்தம் பீறிட்ட போது, கண்ணப்ப நாயனாார் கூட அப்படிப் பதைபதைத்திருக்க மாட்டார். 'அறுவடை எல்லாம் முடிந்து தந்தபின் நீ சிதம்பரமென்ன எங்கு வேண்டுமானாலும் போய்வா!' என்ற சொற்கேட்டு நந்தனார் கூட அந்தளவிற்குக் கதி கலங்கியிருக்க மாட்டார்.

அப்போது தான் ஒரு நாள் ரவிச்சந்திரன் காதுக்குள் எனக்கு ஒரு இரகசியம் சொல்லி எவருக்கும் சொல்ல வேண்டாம் என்றும், குறிப்பாக மூத்த தம்பி வாத்தியார் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் சாவித்திரிக்குத் தெரியவே கூடாது என்றும் கூறி சத்தியமும் வாங்கிக் கொண்டான். அப்படி மீதி ஆருக்காவது தெரிய வந்துதெண்டால் என்ரை நாக்கு அழுகும் என்றும் எச்சரிக்கை செய்திருந்தான். "மூத்ததம்பி வாத்தியாருக்கு நாயன்மார் கதைகள் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பது சரவணைதானாம். அதைக் கேட்டுப் போட்டு வந்து தான் வாத்தியார் வகுப்பிலை எங்களுக்கு 'றீல்' விடுகிறவராம்."

எனக்குக்கூட அப்படி ஒரு சந்தேகம் மனதில் இருந்தது உண்மைதான். "அப்பூதியடிகள் வீட்டில் அப்பர் சுவாமிகள் விருந்துண்ண வந்த போது, அடிகளாரின் மகன் அரவந்தீண்டி மாண்டு கிடப்பான். அப்போது அப்பர் என்று வினவியபோது சுவாமிகள் மகன் எங்கே இப்போ உதவான்' என்று அப்பூதியடிகளார் 'அவன் இடைநிறுத்திய சரவணை கூறுவார். ககையை கேள்வி ரவிச்சந்திரனைப் பார்த்து கேட்ட 205 அப்பூதியடிகள் அப்படிக் கூறியது எதனால்?" அப்போது ரவிச்சந்திரன் வாயைப் பிளந்தபடி ஒதிய மரத்தில் பறந்த பொன்வண்டையே பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த நாள் சமய பாடநேரத்தில் அந்தப் பாடத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்த மூத்ததம்பி வாத்தியார் கதையை இடைநிறுத்தி அதே கேள்வியைத் தான் தங்கராஜனைப் பார்த்துக் கேட்டார். இலவசப் 'பணிசை' எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தங்கராஜன், வாத்தியார் என்ன கேட்டார் என்று புரியாமல் பரக்கப் பரக்க முழுசிக் கொண்டிருந்தான். அதனால், அன்று சமயபாடம் முடியுமட்டிலும் அவன் முட்டுக்காலில் நிற்க வேண்டியதாயிற்று.

''சரவணை என்ன வருமானத்திலை அப்பா சீவிக்கிறார்?'' என ஒருநாள் இரவு அம்மா, ஐயாவைக் கேட்கும் போது நான் நித்திரை குழம்பிய நிலையில் பாயில் படுத்திருந்தேன்.

''அது தானே ரவுணிலையிலிருந்து ஒவ்வொரு கிழமையும் வந்து மோன் காசு குடுத்துட்டுப் போறான்'' என ஐயா கூறிய கையோடு அம்மா கேட்ட அடுத்த கேள்வி அரையும் குறையுமாக எனது காதுகளில் விழுந்தது.

பொன்வண்டு பிடித்துக் களைத்த ஒரு பொழுதில் ஆறுமுகப்பாவின் கடைப் பக்கம் சரவணை சென்ற இடையில் நானும் ரவிச்சந்திரனும் அவரது குடிசையை கிடுகுப்படலைக்குள்ளால் எட்டிப் பார்த்தோம். பனம்பாத்தியில் ஊமல் பறித்த பின் பாத்திகட்டிவிடும் விடுமாப் போல் குடிசையை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து வைத்திருந்தார். மண்ணடுப்பு, ஆதன் பக்கத்தில் கைவிளக்கு, தகனத்துக்குத் தயார் நிலையிலுள்ள காவோலைச் சிறகுகள் மற்றும் பனம்மட்டைகளுடன் பின்புறமும், சாணத்தால் வடிவாக மெழுகப்பட்டு வடலி ஓலை மட்டையால்

வரியப்பட்டு மு<mark>ன்</mark>புறமும் இருந்தது. முன்புறத்தில் பெரும்பகுதியைக் கள்ளிப்பெட்டி ஒன்று விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. கள்ளிப்பெட்டிக்கு மேல் பாய்களும் தலையணிகளும் பொட்டழிகளும் ஒண்டை ஒண்டு தள்ளிவிழுத்துவதற்குத் தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

"டேய்... அந்தக் கள்ளிப்பெட்டிக்குள்ளை என்னடா வைச்சிருப்பர்" ரவிச்சந்திரன் குசுகுசுத்த குரலில் எனது முதுகைச் சுரண்டினான்.

''அதைப் பற்றித்தான்ரா நானும் யோசிக்கிறன்'

''உடுப்புக் கிடுப்பு, தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் ஏதாவது வைச்சிருப்பாரோடா?''

''ஏன் அப்படி நினைக்கிறாய்?''

''பங்கார் உற்றுப் பாரடா மாங்காப்பூட்டு போட்டு பூட்டியிருக்கிறார். ஐமிச்சமில்லை. தட்டுமுட்டு சாமான்கள் தான் வைச்சிருக்கிறார்.''

வேறு வழியின்றி நான் ஒணான் மாதிரி தலையாட்டிய போது எங்கள் வளவுக் கிணற்றடியிலிருந்து அம்மா என்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

சரவணையிடம் ஒரு பழக்கம் இருந்தது. அடிக்கடி வளவில் கண்டாயம் இருக்கும் இடத்தை மாற்றிக் கொண்டிருப்பார். மேற்கு திசையில் அலம்பல் வேலிப்பக்கமாக இருந்த கண்டாயம் சில நாட்களின் பின் நடுவில் சீமைக் கிளுவைகளுக்கு இடையிலும் இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் செல்ல கிழக்கே கம்பி வேலிப்பக்கமாகவும் இருக்கும். பிறகு மீண்டும் அலம்பல்

வேலிப் பக்கமாகத் திடீரென்று முளைத்திருக்கும். எங்கள் வீட்டில் கூட ஏதாவது அடிக்கடி மாற்றப்பட்டிருந்தால் ''என்ன, சரவணை கண்டாயம் மாத்தினது மாதிரி அடிக்கடி மாத்திக் கொண்டிருக்கிறியள்?'' என்று அம்மா ஏசுவா. பாவம் அக்காதான் அடிக்கடி அம்மாவிடம் அப்பிடிப் பேச்சு வாங்குவாள்.

அது தவணை விடுமுறையில் ஒரு நாளாக இருக்க வேண்டும். நானும் ரவிச்சந்திரனும் எங்கள் வீட்டுப் படலையடியில் கிட்டியும் புள்ளும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது செருப்புச் சத்தம் ஒலி எழுப்ப வெள்ளை வெளேரென்று வேட்டி சட்டையுடன் தெருவழியே விறுவிறுவென வந்த ஒருவர் சரவணையின் குடிசைக்குள் நுழைந்தார். வஞ்சகமில்லாத வளர்த்தி வாலிபத் தோற்றம்.

பத்து நிமிடமும் சென்றிருக்காது. படபடவென்று கதைத்துக் கொண்டிருந்த அவர் வேறு உடையுடன் கிழக்குப் பக்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். சரை ஒன்றை கையில் காவியவாறே சிறிது நேரத்தில் குடிசையிலிருந்து வெளிப்பட்ட சரவணை எங்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். ''உவர்தான் என்ரை ஒரே மகன். ரவுணிலை வேலை பார்க்கிறார். ஒவ்வொரு புதனும் அவருக்கு லீவு. காலமையிலை என்னட்டை வந்தால் இனி சாப்பிட்டுக் கீப்பிட்டுட்டு ஆறு மணி பஸ்ஸைப் பிடிச்சுப் போவார்.

சரவணை குடிசைக்குள் போனதுதான் தாமதம் ரவிச்சந்திரன் என்னருகே வந்தான்.

"டேய் உந்தாளை எனக்கு முன்னமே தெரியும்."

''என்னெண்டு?'

''கிளைப்பனையடி மதகிலை இடைக்கிடை கானுறனான்.''

''விசர்க்கதை கதைக்காதை. இவை இஞ்சை இருக்க வந்த அஞ்சாறு மாதங்களுக்கை இண்டைக்குத்தான் எனக்கே ஆளைத் தெரியுது. நீ எப்பிடியடா காண்பாய்?''

''இல்லை இப்ப கொஞ்ச நாளா நான் காண்றனான்'' என்றவாறே கிட்டியால் எங்கள வீட்டுத் தகரப்படலையில் ரவிச்சந்திரன் ஒங்கி அடித்தான்.

இப்பேர்ப்பட்ட சமாச்சாரங்களில் ரவிச்சந்திரனுக்கு வேகம் அதிகம் என்பதை ஏற்கனவே நான் அறிந்து வைத்திருந்ததால் மேலும் கதையை வளர்த்து என் மீதும் கிட்டிபடும் ஆபத்திலிருந்து நான் விலகிக் கொண்டேன்.

அத்துடன், அன்றைய ஆட்டமும் நிறைவு பெற்றது. அதற்கு மேலும், விளையாடினால் 'ஆழாப்பல் ரவிச்சந்திரன்' என்ற தனது பட்டப் பெயரை உறுதிப்படுத்தி விடுவான் என்ற பயமும் எனக்கு உள்ளூர இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் முகங் கழுவிய கையோடு வேர்க்க விறுவிறுக்க வந்த ரவிச்சந்திரன் படலையடியில் நின்றவாறே எனது பெயரை உரக்கக் கூப்பிட்டான். ''கூட்டாளி இண்டைக்கென்ன கருக்கலோடையே வந்திட்டார். அவ்வளவு விளையாட்டுக் கம்மக்கை'' அடுப்படிக்குள் இருந்தவாறே அம்மா முணுமுணுத்தா.

வ ழமையாக விளையாட வந்தால் நான் போகுமட்டிலும் சரவணை இருக்கும் காணியின் முன்புற வேலியிலுள்ள சீமைக்கிளுவைக் கதியால்களுக்குக் கிட்டியால் மந்திர வித்தை காட்டிக் கொண்டிருப்பவன் இன்றேன்

வாய்கிழியக் கத்துகிறான் என்று எண்ணியவாறே காற்சட்டைக்கு பொத்தான் கூடப் பூட்டாமல் இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டு நான் படலையடிக்கு ஒடினேன்.

''டேய்... நேற்று நான் சொன்னன். நீ கேட்கேலைப் பாத்தியே'' என்றான் வலது கையை நீட்டியவாறே.

"ஏன்ரா என்ன சங்கதி?"

"அந்தாளை நேற்றும் கிளைப்பனை மதகடியிலை கண்டன்." நான் எதுவுமே கூறாது அவனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

மூக்கால் வழிந்த சளியைப் புறங்கையால் துடைத்து காற்சட்டை யில் பிரட்டியவாறே ரவிச்சந்திரன் தொடர்ந்தான். ''மதகிலை மச்சான் மண்டிக் கொண்டு கிடுகு வேலிக்குப் பிறகாலை இருந்தார். நிண்ட யாரோடையோ கதைச்சுக் கொண்டு நிண்ட மாதிரிக் கிடந்தது. என்னைக் கண்டதுந்தான் தாமதம் பேச்சுப் பறைச்சல் சத்தமே இல்லாமல் இருந்தது. அந்தாள் குந்தியிருந்து கொண்டு பொக்கற்றுக்குள்ளை இருந்த பீடிக்கட்டிலை ஒரு பீடியை எடுத்து பத்த வைச்சுக் கொண்டிருந்தது. வேலியும் ஆளளவு உயரத்துக்கு முன்னுக்கு பாவட்டம் புதர் மண்டிக்கிடந்ததிலையும் அங்காலப் பக்கம் நிண்ட ஆளை மட்டுக்கட்டேலாமல் கிடந்துது."

இப்படியான சங்கதிகளில் ரவிச்சந்திரனுக்கு இருந்த அக்கறையும் ஆர்வமும் படிப்பில் இருந்திருந்தால் மூத்ததம்பி வாத்தியார் பிரம்பு கொண்டு திரிய வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் இருந்திருக்கும். பாவம் லீவு விடுறதுக்கு

திக்கற்றவர்கள்

இரண்டொரு நாளைக்கு முந்திக்கூட மனக்கணக்குப் பாடத்திற்கு காற்சட்டை கிழிய அடிவாங்கினான்.

'மூத்ததம்பி வாத்தியார்ப் பிள்ளை அடிக்கில் எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரி அடிக்க வேணும். அவரென்ன எங்களுக்குக் காற்சட்டை கிழிய அடிச்சுப் போட்டு பெட்டையளுக்கு உள்ளங்கையிலே மெல்லமாய்த் தட்டுறது?' என்ற ஒரு பிரச்சினை எழும்பக் காரணமாக இருந்தது. கூட அன்று அவன் வேண்டியது அகோர அடி தான்.

ஓரிரு நாட்களின் பின்னர்..

தன்னுடைய மனைவியின் திவசமெனச் சொல்லி சரவணை பொங்கலும் வடையும் செய்து படைத்தார். நாங்கள் அந்த நேரம் அங்கு வாய் பார்த்துக் கொண்டு நின்றதில், பூவரசம் இலை இரண்டை ஆய்ந்து எனக்கும் ரவிச்சந்திரனுக்கும் ஆளுக்கு ஒரு அகப்பை பொங்கலும் இவ்விரண்டு வடையும் தந்தார். நாங்களும் ஆவி பறக்கும் பொங்கலையும் சுடச்சுட வடையையும் சாப்பிட்டு விட்டு ஏவறை விட்டவாறே வீட்டுக்குச் சென்றோம். ''தங்கள் வீட்டில் கூட இப்பிடி உருசையா வடை சுட மாட்டினம்'' என கண்டாயத்தாதல் கடக்கும் போது எனது கையைப் பிடித்தவாறு ரவிச்சந்திரன் சொன்னான்.

வீட்டில் வட்டிலில் போட்ட முழுச் சோற்றையும் தின்ன முடியாது நான் வில்லங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது "ஏன்ரா எங்கை சாப்பிட்டனீ?" என்று அம்மா கேட்டா.

''சரவணை புக்கையும் வடையும் தந்தவரம்மா'' என்று நான் திறந்த வாய் மூடுமுன்னரேயே...

''நாசமறுப்பானே. அங்கே வேண்டித் திண்டனியோடா?'' என்ற அம்மாவின் சத்தமான குரல் கேட்டு ஐயா அடுப்படிக்குள் நுழைந்தார்.

"என்னப்பா சந்நதம் பத்துறாய் என்ன பிரச்சினை?"

''உவன் சரவணை வீட்டிலை மூக்கு முட்டத் திண்டுட்டு வந்திருக்கிறானாம். வாய் திறந்து சொல்லுறான்.''

''அதுக்கேன் இப்ப உயிர்போற போலை கத்துறாய்?"

''அதுக்கென்னவோ? எங்கையெங்கை கை நனைக்கிறதெண்டு ஒரு…''

''சும்மா இரப்பா... பிள்ளையளுக்கு உதுகளைப் பற்றி ஒண்டும் சொல்லக் கூடாதெண்டெல்லோ உனக்குச் சொன்னனான்...'' அதன் பின்னர் அம்மா அமைதியாகிவிட்டார்.

அடுத்த நாள், ரவிச்சந்திரன் தனது முதுகைப் பார்க்கும்படி எனக்குக் காட்டினான். பூவரசம் கம்பு ஆழமாகப் பதிந்த அடையாளம் தெரிந்தது.

"இனி சரவணை வீட்டுப் பக்கம் கண்டனோ முதுகுத்தோல் தான் உரிப்பன் எண்டு அப்பர் சொன்னார். அப்பராம் அப்பர். அறுவான் நாம்பன் மாட்டுக்கு அடிச்சமாதிரி தோலுரிய இப்படியே அடிக்கிறது" என்றான். அப்போது அவனது குரல் கம்மிப் போய் இருந்தது.

சரவணையிடம் நாங்கள் புக்கை வாங்கித் திண்டது ஊரெங்கும் பரவியிருக்க வேண்டும். ஆறுமுகப்பா கடையடியிலை வைச்சு ஆதவன் அண்ணா ஆக்கள், "இனி

சரவணை வீட்டிலை ஏதாவது விசேசமெண்டால் எங்களுக்கும் சொல்லுங்கோடா தம்பியவை'' எண்டு ரவிச்சந்திரனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அடுத்த நாள் அழுவாரைப் போல் என்னிடம் வந்து அவன் சொன்னான்.

அதன் பிறகு, எங்கள் வீட்டுப் படலையடியில் விளையாடிய கையோடு ரவிச்சந்திரன் சென்று விடுவான். ''வடிவான பொன்வண்டு ஒண்டு பறக்குது. பிடிப்பம் வா'' என்று கேட்டாலும் ''ஆளை விடடாப்பா'' என்று சொல்லி அவன் 'பறந்து' விடுவான்.

"ஏதோ நேர்த்திக்கடன் கழிக்கவென ரவிச்சந்திரனின் குடும்பம் ரத்தினண்ணனின் கார்பிடித்துக் கொண்டு பெருமாள் கோயிலுக்குப் பொங்கப் போனார்கள். என்னையும் வரச்சொல்லி வீட்டில் வந்து கேட்டதில் நானும் அவர்களுடன் சென்றேன். பொங்கல் எல்லாம் முடிந்து மடத்தில் தங்கியிருந்து விட்டு திரும்பி வர பொழுது மைமலாகிவிட்டது.

அந்நேரம், தங்களது வீட்டில் இருந்து தனியாக என்னை அனுப்பி வைப்பது 'சரியில்லை' என்று சொல்லி எங்கள் வீடுவரை என்னைக் கொணர்ந்து விடுவதற்காக ரவிச்சந்திரனின் தகப்பன் என்னுடன் வந்தார். சாவித்திரி வீட்டடியில் வரும்போது எங்கள் வீட்டுப் படலையடியிலும் சரவணையின் குடிசையின் முன்னாலும் தீர்த்தக்கரை மாதிரி சனங்கள் குழுமி நிற்பது தெரிந்தது. சத்தமாக ஏதோ பேச்சிக் கேட்டது. வேகமாக முன்னேறிச் சென்றோம்.

அங்கு குழுமி நின்றவர்கள் கிளைப்பனையடியில் இருப்பவர்கள் என்பதை அண்மித்தபோதுதான் அவதானித்தேன். பெரும்பாலும் இளந்தாரிகளே

நின்றார்கள். கையில் பொல்லு கொட்டன்களுடனும் முகத்தில் கோபத்துடனும், சரவணையை நிற்க வைத்து ஏதோ கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எனது ஐயா சரவணை பக்கமாக நின்று கிளைப்பனை ஆட்களுக்கு அமைதியாக என்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சரவணையைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

என்னைக் கண்டதும் வளவிற்குள் செல்லுமாறு ஐயா புறங்கையால் சைகை காட்டினார்.

உள்ளே சென்றதும் சேட் கூடக் கழற்றாமல், ''என்ன சண்டை அம்மா முன்னுக்கு?'' என்று கேட்டேன்.

"அது ஏதோவாம். அது சரி எப்பிடி பெருமாள் கோயில்?" என்றவாறே அம்மா நான் போட்டிருந்த கை முட்<mark>ட</mark>ச் சட்டையைக் கழற்ற உதவினர்.

"ஆறுமுகம் அவனுக்கு மண்டை கிழிச்சிருப்பம். உனக்காண்டி விட்டுட்டுப் போறம். இனிமேற்பட்டு, அவனுக்கு குடியிருக்கிறதுக்கு நிலம் குடுத்தியோ நடக்கிறது வேறை" உச்சஸ்தாயியில் ஒரு குரல் ஒலித்தது. எனக்குக் கொஞ்சம் பயமாகக் கூட இருந்தது.

கம்புச்சத்தம் கேட்கக்கூடாதென்று ஊரிலுள்ள தெய்வங்களை எல்லாம் மனதில் வேண்டினேன். 'நறுவலி வைரவருக்கு சக்தி கூட' என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாவே...

''வைரவா... வைரவா'' என்று வாயில் முணுமுணுத்தேன். சிறிது சிறிதாகச் சத்தம் ஒயவே... ஐயா உள்ளே வந்தார்.

வீட்டில் ஐயாவும் அம்மாவும் அதைப் பற்றி ஏதாவது கதைக்க மாட்டார்களா என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒலை தும்பாக்கி மாடுகளுக்கு போட்டு கைகால் அலம்பி சாப்பிட்டுட்டு படுக்கும் வரை இடைக்கிடை ஐயா தும்மும் சத்தம் மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

முளித்திருந்து பயனில்லை என்பது உறுதியாகவே இறுகக் கண்களை மூடிக் கொண்டு பாயில் உழன்று உழன்று நித்திரையாகிவிட்டேன்.

அடுத்தநாள், ரவிச்சந்திரனின் வரவை நோக்கி ஆவலுடன் வீட்டுப் படலையடி வெளிக்குந்தில் காவலிருந்தேன். சரவணையின் குடிசைப்படலை சாத்தி பனங்குறிச்சி ஒன்றினால் முண்டு கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒழுங்கையின் எத்தத்தில் சாவித்திரி வீட்டடியில் ரவிச்சந்திரன் வேகமாக வருவது தெரிந்தது. அந்த நொடியில் என்னையும் அறியாது எழுந்து சென்றேன். முதல்நாள் பெருமாள் கோயிலில் வாங்கிய கடதாசிக் காற்றாடியை கையில் நீட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு பூவரசம் இலையால் செய்த குழலை வாயில் வைத்து ஊதியவாறே அவன் என்னை நோக்கி ஒடிவந்தான்.

என் அருகில் வந்ததும் 'சடின் பிறேக்'கில் நின்றவன், குழலை வாயிலிருந்து எடுத்து, இளைத்திளைத்தவாறே கேட்டான். ''விசயம் கேள்விப்பட்டியோடா?''

''அது தான்ரா நீ வருமட்டிலும் காவலிருக்கிறன். என்ன நடந்தது? வீட்டிலை ஒரு சனமும் மூச்சுக் கூட விடுதுகள் இல்லை..''

"ஏன் எல்லாஞ் செத்துப் போச்சுதுகளோ?"

"பகிடியை விட்டுட்டு விசயத்தைச் சொல்லன்ரா"

"கிளைப்பனை மதவடி முடக்கு வளவு அக்காவை, முந்த நாள் ராத்திரியிலையிருந்து காணேலையாம். சரவணையின்ரை மோனோடை அவையளின்ரை ஊர்ப்பக்கம் கண்டதாக வண்டில்கார வடிவேலண்ணன் நேற்று மைமலுக்கை வந்து சொல்லியிருக்கிறார். அது தான் நடந்த பிரச்சினை."

''சரவணை வீட்டுப் படலையும் வெளியாலை சாத்திக் கிடக்குதடா. அங்கே திரும்பிப் பார்.''

ரவி என்னையும் சரவணையின் குடிசையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். பின்னர் பூவரசம் இலை குழலை வாயில் வைத்தவாறே 'பிப்பிப்பீ' ஊதினான். எனக்கு வந்த எரிச்சலுக்கு அவனது வாயிலிருந்த குழலை பிய்த்தெறிய வேண்டும் போல இருந்தது.

"இனி நான் நினைக்கேல்லை. சரவணை திரும்பி ஊருக்கை வருவார் எண்டு'' கையில் வைத்திருந்த காற்றாடியை நீட்டியவாறு என்னை ஒரு சுற்று சுற்றி ரவிச்சந்திரன் சொன்னான். அந்த வர்ணக் காற்றாடியும் கூடவே எனது தலையும் வேகமாகச் சுற்றின.

எங்கள் படலையடி வெளிக்குந்தில் போய் இருந்தேன். ''வாடா விளையாட'' என்றான் ரவிச்சந்திரன்.

"எனக்கு இண்டைக்கு ஏலாதடா. நாளைக்குப் பார்ப்பம்" என்றவாறே எழுந்து உள்ளே சென்றேன். தெருப்புழுதியைக் கிளப்பியவாறே வந்த வேகத்தை விட கூடிய வேகத்தில் ரவிச்சந்திரன் திரும்பிச் சென்றான்.

சரவணை திரும்ப வருவாரா? என்று எவரிடமாவது கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது.

சிவனின் மறு கண்களிலிருந்தும் இரத்தம் பீறிடுவது போலவும் சரவணை தனது காலைத் தூக்கி சிவனின் கண்ணில் வைத்தவாறே தனது இரண்டாவது கண்ணையும் சிவனின் கண்ணில் அப்புவது போலவும் அன்றிரவு முழுவதும் கனவுகள் வந்தன. நித்திரை குழம்பி பாயில் உழன்றேன். பக்கத்தில் அக்காப்பிள்ளை மூசி மூசி நித்திரை கொண்டிருந்தாள்.

தெருப்பக்க ஜன்னலை இந்நேரம் பர்த்து யார் திறந்து விட்டது? எங்கும் புகை மண்டலம். பார்வதியும் சிவனும் வானத்தில் தோன்றி ஞானசம்பந்தருக்கு ஞானப்பால் கொடுத்தார்களாமே... அது போல அந்தப் புகைமண்டலத்தில் சரவணை தோன்றுவதும் மறைவதுமாக... ஒரே பிரமை. பயப் பிராந்தி. கண்களை இறுக்கி மூடிக் கொண்டேன். கண்களைத் திறந்தபோது ஜன்னல் பக்கமாக ஆரவாரச் சத்தங் கேட்டது. ஆதவன் அண்ணா வீட்டுப் புகையிலைத் தீராந்தியில் புகைக்கும் போது எழும் மணத்தைப் போல ஏதோ நாசி வழி ஏறிற்று.

"அம்மா" என்றேன்.

சத்தமில்லை.

மீண்டும் கூப்பிட்டேன். அம்மாவையோ ஐயாவையோ காணவில்லை. இந்த அக்காவைக்கூட காணவில்லையே?

ஜன்னலால் எட்டிப்பார்த்தேன். பொழுது முற்றாகவே விடிந்திருந்தது.

44

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

எங்கள் படலையடியில் பலர் குழுமி நிற்பது தெரிந்தது. படலையை நோக்க ஒடினேன். திடலடிக்கு 'வெளிக்குப்' போகும் ஆதவனின் ஐயா சுருட்டுப் பிடித்தபடி சென்று கொண்டிருந்தார்.

சனங்கள் சரவணையின் குடிசைப் பக்கமாக 'அற்றேன்ஷனில்' நின்றார்கள். மேட்டுக் காணி ஒரே புகை மண்டலத்துள் மூழ்கிக் கிடந்தது. சீமைக் கிளுவைகள் எல்லாம் வாடி வதங்கிப் போய் இலைகளைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றன.

தெருவில் இறங்கி காணிக்குள் நுழைந்தேன். ஐயாவும், அம்மாவும், அக்காவும் ஒதிய மரத்தடியில் நின்றார்கள். அந்தக் குடிசை இருந்த இடத்தையே அடையாளம் காண முடியாதபடி ஒரே சாம்பல் மேடாகக் காட்சியளித்தது.

2008 சரவணை அடிக்கும் உடுக்கு உருகி உருக்குலைந்து போய்க் கிடந்தது.

அந்தக் கள்ளிப் பெட்டியின் மேல் சாம்பல் கும்பி கும்பியாகக் குவிந்து கிடந்தது. பெட்டிக்குள்ளிருந்தும் புகை கக்க ஆரம்பித்தது. மாங்காப் பூட்டு மட்டும் கொழுக்கியில் இன்னமும் அப்படியே இறுகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எங்கள் வீடு சென்று கடகப் பெட்டி ஒன்றுடனும் சுத்தியல் ஒன்றுடனும் திரும்பி வந்த ஐயா அந்தப் பூட்டை உடைத்தார். கள்ளிப்பெட்டிக்குள் இருந்தவற்றை ஒவ்வொன்றாக வெளியில் எடுத்தார். அரிச்சந்திர புராணம், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் சரித்திரம், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் பாடல்கள் என புத்தகங்கள் பல குவிந்தன.

எல்லாவற்றையும் கடகப் பெட்டிக்குள் போட்டு பெட்டியைத் தூக்கினார் ஐயா.

"ஆறுமுகம் எல்லாத்தையும் அப்படியே எரியவிடு. அதைக் கொண்டு போய் அவனட்டைக் குடுக்கப் போறியோ?'' யாரோ குரல் கொடுத்தார்கள். காது கிழியச் சத்தம் போட்டார்கள். கூக்குரலிட்டார்கள்.

ஐயா எதுவுமே பேசாது ஒரு வன்மத்துடன், பெட்டியைத் தோளில் சுமந்தவாறே வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். அம்மாவும் அக்காவும் பின்னால் சென்றார்கள். அவர்களை முந்திக் கொண்டு நான் சென்றேன்.

அந்தப் புத்தகங்கள் யாவும் ஐயா இறக்குமட்டிலும் அவரது புத்தகங்களுடனேயே சங்கமித்திருந்தன.

> - ஞாயிறு தீனக்குரல் 30.10.2005

RADE

MAR 2009

IRRAR

''எல்லாம் அமைதியாய் இரு. பந்தியைக் குழப்பாமல் எல்லாம் அமைதியாய் இரு.'' - ஆர்ப்பரிக்கின்ற ஆலய மணிகளிற்கு மேலாக அருணாசலத்தாரின் குரல் ஆவேசமாக ஒலித்தது.

தானம

''மூடல் இல்லாதவைக்குத்தான் இலை.'' -தேக்கமிலை தேகம் நிறைந்திருக்க, ஒரு கையால் இலைகளைப் பிய்த்தவாறே வரிசையில் அமர்ந்திருப்பவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

"பொடியள் புறம்பான பந்தியிலை இருங்கோ. ஆரும் அங்கையிங்கை கள்ளப்பந்தி மாறினது கண்டனோ கம்பாலைதான் விழும். சொல்லிப்போட்டன்'' -அடிக்குரலில் அவர் கூறுகிறார்.

அப்போதுதான் கோவிலடிக்கு வந்த செல்லன் மூடலைக் கமக்கட்டிற்குள் வைத்துக்கொண்டே தனது மூன்று பிள்ளைகளுடனே அவசர அவசரமாக ஆலய முன்றிலுக்கு ஓடிவந்தான்.

''செல்லன்... உங்கடை பந்தி தேக்கமரத்துக்குக் கீழையெல்லே? பந்தியைக் குழப்பாமல் அங்கை போயிரு!''

''அங்கைதானாக்கும் போறன்... ஒரு இலை தரவாக்கும்!''

''மூடல் இல்லாதவைக்குத்தான் இலை. ம்... விலகு. நிண்டு மெனக்கெடுத்தாதை.''

அந்த ஆலயத்தில் எவரது அன்னதானம் நடந்தாலும், முன்னின்று உழைக்கும் அருணாசலத்தார், இன்று தனது மைத்துனர் முருகேசரின் தானம். ஆகையால் சற்று உற்சாகமாகவே இயங்குகிறார்.

கேட்டது கிடைக்காது போகவே, அரையிலிருந்த சால்வைத் துண்டால் மூடலைத் துடைத்துத் தட்டிக் கொட்டியவாறே, தேக்க மரத்தடிக்குச் செல்கிறான் செல்லன்.

்மா மணல் ஒண்டுமில்லை. கையிலையும் ஒரு சதத்துக் காசுமில்லை. இண்டைக்கு இரவைக்குப் பொடியளுக்கு என்னத்தைத் தேடுகிறது?' என்று துறையால் திரும்பும்போது ஆழ்ந்த சிந்தனையில் வந்தவனுக்கு, கந்த முருகேசனார் சிலையடியில் வரும்போது, "இண்டைக்கு பிள்ளையார் கோயிலிலை முருகேசற்றை தானமாம்" என்று யாரோ கதைத்துக் கொண்டது தேனாகக் காதுகளில் பாய்கிறது. மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்துவிட்டு மாரடைப்பால் அவனது மனைவி மூன்று வருஷங்கட்கு முன்பு மாண்டதன் பிறகு, மாடாயுழைப்பதுடன் நித்தமும் மாலையில் தீன் தேடுவதும் அவனது தலையில் வீழ்ந்துவிட்டது. பத்து வயதும் நிரம்பாத மூத்த அவனது மகள், அடுத்தடுத்த வருடங்களில் பிறந்த

இரண்டு மகன்கள்... அவர்களால் தான் என்ன செய்யமுடியும்?

காலையில் உண்ட பழஞ்சோறு போக, ஆனைப் பசியுடன் அவனைக் காத்திருந்த பிள்ளைகள், அவன் வருவதைக் கண்டதும் காணாததுமாக… "ஐயா கோயிலிலை பூசையாம். வா போவம்" என்று சொன்னபோதே அவர்களது அகோரப் பசியை அவனால் உணர முடிந்தது. வெளுத்து வந்த உடுப்புக்களைத் திண்ணையில் போட்டவன், மூடலை எடுத்துக் கொண்டே பெருமூச்சுடன்…

''பிள்ளையாரே!'' - பூசை முடிந்து ஆலய வாசலில் அடியவர்கள் கைதட்டும் ஒலி செல்லனின் காதுகட்கும் பசுமையாகவே கேட்கிறது.

வெற்றிலைத் தாம்பாளத்துடன் குருக்கள் வெளியேறிய போது குறிப்புணர்ந்து, தீர்த்தமடத்தில் 'காட்ஸ்' விளையாடிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களும், வடக்கு வீதியில் கிளித்தட்டாடிய பிள்ளைகளும் ஆட்டங்களை இடை நிறுத்திவிட்டே ஆலயத்தை நோக்கி ஒடி வருகின்றனர்.

காதுகளிரண்டினையும் செவ்வரத்தம் பூ அலங்கரிக்க, மார்பில் சந்தனம் பரிணமிக்க கோயிலுக்கு வெளியே வந்த முருகேசர், ஆலய முன்றலில் பந்திகளாகப் பரந்திருக்கும் சனங்களை ஒரு கணம் பார்த்துவிட்டு, வரிசையில் நின்ற ஐந்தாறு இளைஞர்களை அழைக்கிறார். ''தம்பியவை சோத்துப்பெட்டி பிடிக்க ஆள் தேவை. ஒல்லுப்போலை வாருங்கோடி.''

சேட்டுடன் நின்ற இளைஞர்களில் சிலர் சேட்டைக் கழற்றி நண்பர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு, சாரத்தை மடித்துக் கட்டியவாறே கோயிலுக்குள் நுழைகின்றனர்.

எழுந்து நின்று கூத்தடிக்கும் சிறுவர்களைக் கம்பு கொண்டு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நின்ற அருணாசலத்தாரை அழைத்த முருகேசர், ஆலய முன்றலில் பரந்திருக்கும் சனங்களைக் காட்டி காதில் எதையோ கூறுகிறார். அதைக்கேட்டு அருணாசலத்தாரும் தலை ஆட்டிவிட்டு மீண்டும் தனது கடமையில் ஈடுபடுகிறார்.

பந்திக்குள் புகுந்து வந்த அருணாசலத்தார் சோற்றுப் பெட்டிகளுடன் மூன்று இளைஞர்கள் வெளிவருவதைக் கண்டதும் ஆலய வாசலிற்கு ஓடுகிறார். ''தம்பியவை! சனம் எக்கச்சக்கமாக வந்திருக்கு! சோத்தை அளந்து போடவேணும்!'' என்று கூறியவாறே சோற்றுப் பெட்டிக்குள் தன் கையை வைத்து அளவு காட்டுகிறார்.

"மண்டலாய், நீ வடக்கை போ. சண்முகம், நீ பொடியளின்ரை பக்கம் போ. எட தம்பி வேலோன், நீ இங்காலை தேர்முட்டியடிக்குப் போ". - சோற்றுப் பெட்டிகளுடன் வந்த இளைஞர்களைப் பிரித்துவிடுகிறார் அவர். யாவற்றையும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டு முருகேசர் உண்டியல் பெட்டிக்கருகில் கைகட்டியவாறே நிற்கிறார். அடிக்கொருதரம் அவரது கண்கள் தெற்கு வீதியில் 'எதையோ' எதிர்பார்க்கின்றன.

சகலதையும் கவனித்தவாறே... தேக்க மரத்திற்குக் தீழே இருந்த செல்லனின் மகள்... "ஐயா, எங்கடை பந்திக்கு ஏன் ஒருதரையும் விடேலை?'' என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டாள்.

'கடைசியாகத்தான் மோனை விடுவினம்.''

அப்போ... பெரிய கைப்பெட்டி நிறையச் சோறு, காய் கொண்டு வெள்ளை வேட்டியுடன் ஒருவர் கோயிலை விட்டு வெளியேறுகிறார்.

"அவையளுக்கு அவளவு சோறோ ஐயா?"

"ஓம் மோனை. அது படையல் சோறு. பரம்பரை பரம்பரையாக அவையளுக்குத்தான் முதல் சோறு குடுக்கிறது."

''அவை உவ்வளவு சோத்தையும் வைச்சிருந்து நாளை, நாளைண்டைக்கும் தின்னுவினம் என்னையா?'' -ஊரில் எங்காவது சடங்குகள் நடந்தால் வரும் குடிமைச் சோற்றை வைத்து 'தண்ணீர் ஊற்றி' நாலைந்து நாட்களுக்குத் தாம் வயிறாறுவதை மனதிருத்தி செல்லனின் இளையது வினவியது.

''பேக்கதை பறையிறாய். அவை வளவுக்கை நெல்லு மூட்டை மூட்டையாக் கிடக்கு. உதுகள் ஏன் அவைக்கு?'' - செல்லனின் 'நடுவில்' இது.

''அப்ப என்ன செய்வினம்?''

''ஆடு, மாட்டுக்கு வைப்பினம்.''

"உவ்வளவு சோத்தையுமோ?"

''சோறு... சோறு...!'' - வடக்குப் பந்திக்குச் சோறு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த மண்டலாயர் சோறு அடிப்பெட்டிக்குள் போகவே அடிக்குரலெடுத்தார். அருணாசலத்தார் பெட்டி நிறைய சோறு கொண்டு வந்து மண்டலாய் வைத்திருந்த பெட்டியை நிரப்புகிறார். ''தம்பி

திக்கற்றவர்கள்

மண்டலாய், நீ கூடப் போடுறாய்... அளந்து போடு. சோறு மட்டுமட்டு."

''சரியண்ணை வெல்லுவம்.'

சற்றுத் தூரம் சென்று வந்த அருணாசலத்தார் திரும்பவும் மண்டலாயின் அருகில் வந்து மெல்லிய குரலில் கூறுகிறார். ''தம்பி... பக்கத்திலை என்ரை மருமோள் பொடிச்சியிருக்கிறாள். பாத்து என்ரை பங்கையும் அந்த மூடலுக்கை போட்டுவிடு.''

"ஒமண்ணை. போட்டுவிடுறன்."

"அரோகரா, அரோகரா" - கோபுரத்தில் பட்டு, குரல்கள் எதிரொலித்தன. இளைஞர் பந்திப் பக்கமாச் சென்ற சண்முகம் வெற்றுப் பெட்டியை இரு கைகளாலும் தன் தலைக்கு மேல் உயர்த்தியவாறே கோவிலுக்குள் நுழைகிறார்.

இளைஞர் பந்தி சிதறுகிறது.

''சனியனுகள், பந்தியளைக் குழப்புதுகள். இஞ்சை எங்கடை பந்திக்கு…'' செல்லனின் அருகில் நின்ற கதிரன் இது.

"அதுகளுக்கென்ன? வீட்டிலை வேளா வேளைக்குச் சோறு கிடைக்கும். போதாக்குறைக்கு பூசைச் சோத்தையும் திண்டுட்டு நிண்டு குதியன் குத்துதுகள்." - செல்லன் அலுத்துக் கொள்கிறான்.

''அங்கையென்ன குழப்பம்?'' வடக்குப் பந்தியைச் சிதறவிடாது அருணசலத்தார் மண்டலாயின் பக்கத்தில் நிற்கிறார்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org ''அண்ணை இந்த மூடலுக்கை மூண்டு பேருக்கு.''

'ஆரடா மூண்டு பேர்? ஆக்களைக் காட்டு."

''எனக்கும், இவனுக்கும், தம்பிக்கும்...''

"எங்கையடா மற்றவன்?"

"வீட்டை நிக்கிறான்."

"வீட்டையோ? ஏன் கொப்பு, கோத்தைக்குமா சேத்துத் தாறம். கொண்டு போவன்…" ஏதோ பகடிவிட்ட நினைப்பில் அருணாசலத்தார் நிமிருகிறார். சற்று நேரத்தில் மண்டலாயர் சோற்றுப் பெட்டியைத் தன் தலைக்கு மேல் உயர்த்துகிறார்.

"அரோகரா, அரோகரா" - வடக்குப் பந்தியும் சிதறுகிறது.

"மண்டலாய், பெட்டியை உள்ளை கொண்டு போ". - தேக்க மரத்தடியில் மட்டும் இன்னும் தேங்கி நிற்கும் சனக்கூட்டம் பக்கமாக மண்டலாயின் பார்வை திரும்பியபோது அருணாசலத்தாரின் குரல் ஒலிக்கவே, அவர் பெட்டிப் பாம்பாகி கோவிலுக்குள் நடையைக் கட்டுகிறார்.

தேர் முட்டியடிப் பந்திப் பக்கம் சென்ற வேலோன் நிமிர்ந்த போது அருணாசலத்தார் அருகிலேயே வந்துவிட்டார்.

"அரோகரா, பிள்ளையாருக்கு அரோகரா."

"பொறண்ணை. மரத்தடிப் பந்திக்கு இன்னும் சோறு வைக்கேல்லை."

Alter To The

''வேலான், பெட்டியை இஞ்சை கொண்டா''. -அருணாசலத்தார் அவசரங்காட்டினார்.

''தேக்க மரத்தடியிலையும் ஒரு பந்தியெல்லே அண்ணை இருக்கு?''

''சோறு மட்டுமட்டா தம்பி! பிறகென்ன… மச்சான் வெறுங்கையோடையே வீட்டை போறது?''

''அப்ப... அதுகள் சோறு வாங்காமலே போறது?''

''அதுகள்... அதுகள் எண்டு எளிய சாதியளுக்காக நீ ஏன் வக்காலத்து வாங்கிறாய்?''

''அத்தான், உங்கை என்ன சச்சரவு?… பெட்டியை உள்ளை கொண்டுபோங்கோ. தம்பிமார் உங்களைத்தான் உள்ளை போங்கோடியவை.'' - தெற்கு வீதியில் 'எதையோ' எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்ற முருகேசர் விடயமறிந்து தேர்முட்டியடிக்கு ஓடிவந்துவிட்டார்.

"அண்ணை, மரத்தடிப் பந்திக்கு இன்னும் சோறு வைக்கேல்லை."

''தம்பி... சோறு மட்டுமட்டடி, அதுதான்... அதுகளை விட்டுட்டு பெட்டியைக் கொண்டு உள்ளை வா மோனை.''

''அண்ணை, தானமெண்டால் தானமாயிருக்க வேணும். எல்லாருக்கும் குடுத்திட்டு அதுகளுக்கு.''

"தம்பி, நிலவரமறியாமல் பறையிறாய். சோறு மட்டுமட்டு. பந்திக்கு சோறு வைச்ச பொடியஞக்கும், இனிக் காத்தாலை தொடக்கம் பூசைக் காய்களரிஞ்சு பாடுபட்டவைக்கும் புறிக்கவேயடா சோறு மட்டுமட்டு."

''தானம் எண்டால் அதுதான். பாடுபட்டவைக்குச் சோறு போடவேணுமெண்டால், நீங்களெல்லாரும் வீட்டை கூடியிருந்து ஒரு பெரிய பாட்டி வைச்சிருக்கலாமே.''

"அத்தான். அவன்ரை விசர் ஞாயங்களை விட்டிட்டு பெட்டியை வேண்டிக்கொண்டு நீங்கள் உள்ளை வாங்கோ."

"இதுகளைப் போல ஒருவேளை சோத்துக்காக அவலப்படுகிற சனங்களுக்கு ஒரு நேரமாவது வயிறாறச் சோறு போடுறதுக்குத்தான் தானம். அண்டை அயலார் கூடி வந்து அவிச்சுப் போட்டு புறிச்சு வீட்டை கொண்டு போறதுக்கில்லைத் தானங்கள். வீட்டிலை பண்டங்கள் நிரம்பியிருக்கிற வைக்குப் பெட்டி பெட்டியாச் சோறு அனுப்புறியளே... பசிக்காகப் போராடுற இதுகளுக்கு ஒரு வேளையாவது வயிறாறச் சோறு போடுறதுக்குத்தான் தானங்கள்."

"அத்தான், பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு நீங்கள் உள்ளை வாங்கோ. அவன்ரை ஷியாக்கியானங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு நிக்க எங்களுக்கு நேரமில்லை. அலுவலுகள் கனக்கக் கிடக்கு, " - குட்டிபோட்ட நாயனார் முருகேசர்.

"தானம் குடுக்கினமாம் கண்டறியாத தானம்…" பெட்டியை விட்டாலும் வேலோன் பேச்சை விடுவதாக இல்லை.

தெற்கு வீதியால் வந்த முருகேசரின் கார் மடைப்பள்ளி வாசலில் வந்து நின்றது. இப்போதுதான் முருகேசர் உசாரானார். கார் 'டிக்கி' திறக்கப்பட்டது.

''ஐயா, பசிக்குது... சோறு'' பொறுமையின் எல்லையைத் தாண்டிச் செல்லனின் இளையது அழ ஆரம்பித்துவிட்டது.

தேக்கமரத்தின் கீழ் இருந்த ஐம்பது, அறுபது சனங்களும்... சிதற ஆரம்பித்தனர். மூடலைத் தட்டிக் கொட்டியவாறே மடைப்பள்ளிப் பக்கம் செல்கிறான் கதிரன்.

"கதிரன் நில். எங்கை போறாய்? உனக்கு வெட்கமாயில்லையே? நடந்ததைப் பாத்த பிறகும் பிச்சை கேட்கப் போறியே? உன்னைப் போலக் குனியிறவங்களும் இருக்கிறதாலைதான் அவங்களும் குட்டிக் கொண்டிருக்கிறாங்கள். என்ன பெரிய பட்டினி? இவ்வளவு நாளும் இருக்காததே? உதைவிட ஈரத்துணியா ஒண்டை எடுத்து வயித்தை இறுக்கிக் கட்டிப் போட்டுக் <mark>கிட</mark>ந்திடலா<mark>ம்'' - எழுந்து நி</mark>ன்று செல்லன் கூறுகிறான்.

"ஐயா சோறு..."

கார் 'டிக்கியும்', 'கரியரும்' சோற்றுப் பெட்டிகளாால் நிரம்பின. கார் புறப்பட்டுவிட்டது. இப்போது முருகேசர் வெளியேறுகிறார். பின்னே தலையில் பெட்டிகளுடன் அருணாசலத்தார் வெளிப்பட்டார்.

ஏதோ நப்பாசையில் மரத்தடியில் இன்னும் சிலர் சிதறியபடியே நிற்கிறார்கள். ஆனால், கதிரன் அப்போதே சென்றுவிட்டான்.

பொழுதும்... மைமலாகிவிட்டது.

வெளியே வந்த முருகேசர் வாசலில் நின்றவாறே மூன்றுதரம் தோப்பித்தாணும் போடுகிறார்.

'பிள்ளையாரே.' - கைகளைத் தட்டிவிட்டு நடையைக் கட்டுகிறார் அவர்.

தேக்கமரத்தடியில் சனங்கள் மெல்ல, மெல்லக் கலைய ஆரம்பிக்கின்றனர்.

நடந்து கொண்டிருக்கும் முருகேசரை செல்லன் வெறித்துப் பார்த்தவாறே நிற்கிறான். வர.. வர.. முருகேசரின் உருவம் செல்லனின் கண்களில் குறுகிக் கொண்டே செல்கிறது!

''மல்லிகை''

திக்கற்றவர்கள்

LESUL LINGOOT LO

58

FUTURIOS CORL

''தம்பி, நேரம் பதினொண்டரையாச்சு. 'நேசறி' விடுகிற நேரம் வந்திட்டுது. ஒருக்கால்ப் போய் திரையணைக் கூட்டிக் கொண்டு வாறியே?'' - ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்து அப்போதுதான் பாயை விட்டெழுந்த என்னிடம் அக்கா வந்து கேட்டா.

''ம்... எனக்கு முதலிலை ஒல்லுப்போலை தேத்தண்ணி போட்டுத்தா'' என் பதில் கேட்டு அடுப்படிக்குள் செல்கிறா அக்கா.

கொழும்பிலிருந்து நேற்றுக் கருக்கலோடு புறப்பட்டு கொடிகாமம் வந்தடையப் பொழுது மைமலாகிவிட்டது. வரணியில் கூட்டாளி ஒருவரது வீட்டில் தங்கிவிட்டு தட்டி வான் எடுத்துப் பின் ஊர் வந்து சேர காலை எட்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. நெடுநாட்களாக உடன் பிறந்தவளைக் காணாமலிருந்த சோட்டை, அதிக நேரம் உரையாடி விட்டு பிரயாண அசதியில் சற்று அயர்ந்துவிட்டேன்.

''ஊருக்கு வந்து ஒரு வருடமாச்சு. அக்கா, உங்களையெல்லாம் காண ஆசையாக இருக்கு. தீபாவளிக்கு வரட்டோ?'' என்று சில மாதங்களுக்கு முன்பு அக்காவைக் கேட்டெழுதியிருந்தேன்.

"என்ரை ராசா... இப்போதைக்கு உந்த எண்ணம் ஒண்டும் வேண்டாம். நிலவரங்கள் சரியில்லை. பிரயாணங்கள் செய்யிற நேரங்களிலைதான் வலு அவதானமாக நடக்கவேணும். தை பிறக்கட்டும் பார்ப்பம்" என்று அக்கா மறுமொழி போட்டிருந்தா.

கொழும்பு வாழ்க்கையை நினைக்கும்போது விரக்தியாக இருக்கிறது. விடிந்ததும் காரியாலயம். பின் இருண்டதும் அந்த அறையில் போயிருந்து <mark>த</mark>னிமையான ஆறுதலுக்கோ, அன்றி மனம்விட் சஞ்சாரம். மன 6 உரிமையுடன் கதைக்கவோ எவருமோ இல்லாத அலுத்துப் வாழ்க்கை. போன பிரமச்சாரிய கொடுத்து காசைக் ம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் கடைச் சாப்பாடு. தாகம் வந்தால் குடிக்கத் தண்ணீரே போதியளவற்ற தலைநகர வாழ்க்கை. இருபது வயதிலிருந்து கடந்த ஏழு வருடங்களாக சூழல் சம்பவங்கள். இதே சுவையற்ற கொழும்பில் குடும்பமாக இருக்கும் என்னையொத்த வாலிபர்களைப் பார்க்கும் போது எனக்குப் பொல்லாத எரிச்சலாகவும், ஏக்கமாகவும் இருக்கும்.

நான் அப்படியாக ஒன்றும் அனாதையல்ல. வயதான பெற்றோரும் உடன் பிறந்த அக்காவும், குடும்பமும் இருக்கும்போது, அவர்களுடன் ஒன்றாகக் கூடி வாழ முடியாதபடி எங்களது தொழில் நிலவரங்கள், வரும்படிகள், அடிக்கடி ஊர் வந்து சென்றால் எந்தவித ஏக்கமும்

திக்கற்றவர்க**ள்**

இருக்காதுதான். ஆனால், இது பாதுகாப்பாகப் பிரயாணம் கூடச் செய்ய முடியாதபடி நாட்டு நிலவரங்கள், போக்குவரத்து வசதிகள், கிழமைகள் தவறாது அக்காவின் கடிதங்கள் வரும். என் சுகம் விசாரித்து, எனக்காகப் பிரார்த்தித்து. ஆனாலும்?

''தம்பி, வேலோன் வெள்ளனச் சொல்ல அயத்துப்போனன். 'மொண்ட சொறி' முன்னை மாதிரி நெசவுசாலைக் கட்டிடத்திலை இல்லை. இப்ப சாமியாற்றை மடத்திலை.'' தேநீர்க் கோப்பையை நீட்டியவாறே அக்கா சொல்கிறா.

''ஏன் நெசவுசாலைக்கு என்ன நடந்தது?''

"கடற்கரை கல்லூரிகளிலை இப்ப' ஆமிக் காம்ப்' இருக்கு. அதனாலை இப்ப ஊர்ப் பள்ளிக் கூடத்தோடைதான் கல்லூரியையும் சேர்த்திருக்கினம். கொட்டில்கள், கட்டிடங்கள் போதாதெண்டு நெக்ஷசாலை, சுருட்டுத் தொழிற்சாலை, பனங்கட்டித் தொழிற்சாலை எல்லாம் இப்ப வகுப்புகள் நடத்துகினம். பத்தாததுக்கு கோயில் தீர்த்த மடத்திலையும், மகிழமரங்களுக்குக் கீழையும்கூட பொடியள் இருந்து படிக்குதுகள்."

இது எப்போதோ பத்திரிகையில் பார்த்த செய்தியும்கூட. இப்போதுதான் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

'பிரயாண அலுப்பு, நீயும் பஞ்சிப்படுகிறாய் போலை கிடக்கு. கொத்தானும் இண்டைக்குச் சுணங்கித்தான் வருவன் எண்டுட்டுப் போனவர். எனக்கும் ஏலாமல் கிடக்கு... அல்லாட்டி நானே பையப் பையப் போய்...'' மிகவும் சங்கடப்பட்டு <u>அத்தா விறாந்</u>தையில் இருக்கின்றா.

அக்காவை உற்றுப் பார்க்கிறேன். ''நாம் இருவர், நமக்கிருவர்" என வியாக்கியானம் சொல்லி வந்த அக்கா, இப்போ மீண்டும் தாய்மையுற்றிருப்பது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

"எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் போதும் எண்டு சொல்லி மும்முரமா குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைக் கடைப்பிடிச்சு வந்தாய்... இப்ப என்ன நடந்தது?" எனது மனதில் எழுந்த கேள்வியைக் கேட்கு முன்னதாகவே அக்கா சொல்கிறா... ''இப்ப நாட்டிலை நடக்கிற முசுப்பாத்திகளைப் பார்க்கைக்குள்ளை குடும்பத்துக்கு இரண்டு பொடியங்களே போதாது போலக் கிடக்கு. அதனாலை இனிமேல் குடும்பக் கட்டுப்பாடுகளைத் தீவிரமாக ஆதரிக்க வேண்டியதிலை நியாயம் இல்லை. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குடும்பம் சடம்பமாயிருக்குதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது எங்கடை சந்ததிகளுக்கும் நல்லது." அக்காவின் கருத்து எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. அது பிரச்சாரத்திற்குரியது போலவும் தெரிந்தது.

சுவர்க் கடிகாரம் பன்னிரண்டு அடித்து ஒய்ந்தது.

"சுறுக்காப் போடா தம்பி. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை 'நேசறி' விட்டுடும். பொடியைக் கவனமாகக் கூட்டிக் கொண்டுவா. சரியான வெய்யிலாகவும் கிடக்கு. இணலான இடங்களாகப் பார்த்து வாருங்கோ". அக்காவின் அவசரமறிந்து இருக்கையை விட்டெழுந்து செல்கிறேன்.

பதினைந்து மாதங்களுக்குள் ஊர் மாறித்தான் போய் விட்டது. பாழடைந்து போயிருந்த பழைய வீடொன்று புதுப்பொலிவு பெற்று விளங்கியது. அந்த வீட்டினைச் ப் பொட்டழிகளாக்கி மதில் Digitized by Noolaham Foundation. மண்ணைப் சூழ

திக்கற்றவர்கள்

போட்டிருந்தார்கள். உள்ளே சில புதுமுகங்கள். அந்த இளவட்டங்கள் என்னை வித்தியாசமாகப் பார்த்தார்கள். 'யார் இது பிறத்தியாள் போலக் கிடக்கு?' என்பதைப் போல.

அவ்வப்போது ஊர் வந்து செல்லும் நண்பர்கள் மூலம் இவை பற்றி நான் கேள்விப்பட்டாலும், இப்போதுதான் நேரில் தரிசிக்கிறேன்.

குச்சொழுங்கையால் மிதந்து இப்போ நான் பிள்ளையார் கோயில் வீதிக்கு வந்துவிட்டேன். முச்சந்தி மதகிலிருந்த ஒர் கிழவி முகத்தை மூடியிருந்த மூடலை எடுத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்தாள்.

''என்னணை பெத்தாத்தை அப்பிடிப் பார்க்கிறியள்?'' நான்தான் குரல் கொடு<mark>த்தே</mark>ன்.

"ஆரது... கண் வலுவா மங்கிப் போனதிலை ஆளை மட்டுக் கட்டேலாமல் கிடக்கு."

''நான் தானணை.''

என்னை உற்றுப் பார்த்த கிழவி, இனங்கண்ட பூரிப்பில் ''எட எங்கடை கொத்திவளவில் உமையாத்தையின்ரை மூத்தவளின்ரை பொடியனே? அண்டைக்கு கொக்கை ராசேசு, கறி வேண்ட வந்த இடத்திலே சொன்னவள் தம்பி வாற கிழமையளவிலே வாறானெண்டு. எப்பவடா மோனை வந்தனீ?''

"காத்தாலைதானணை."

"என்னடா மோனை கொய்யாவைப் போல வலுவாக் கொட்டுப்பட்டுப் போனாய்? ஆளும் கறுத்து, சரியான கேவலமா இருத்கிறாய்?"

''தெரியாதேயணை கண்காணாத இடத்திலை யிருக்கிறது. கடைச்சாப்பாடு திங்கிறது.''

"காலாகாலத்திலை ஒண்டைப் பார்த்து கொழுவிப் போட்டாயெண்டால் கொம்மாவை வருத்தம் பார்க்க போன இடத்திலை... கொக்கை ராசேசுக்கும் அண்டைக்கு இதைப்பற்றி விளம்பரமாகச் சொன்னனான். ம்... என்ரை பேரனும் இருந்திருந்தானெண்டால்... இவ்வளவுக்கு."

"ஓமணை பெத்தாத்தை நானும் கேள்விப்பட்டு வலுவாக் கவலைப்பட்டனான்."

"ஓ! அவனும் உன்னோட்டப் பொடியன்தானே? நாலு பெட்டையளுக்குப் பிறகு அருமை பெருமையாய்ப் பிறந்து, முட்டுப்பட்டு வளர்ந்து, கடைசியிலை இப்படியா வாழ்மானம் வந்திட்டுது."

''என்னணை செய்யிறது. எங்கடை பொடியள் சிலருக்கு இது ஒரு நியதியாப் போச்சு.''

"வெளிக்கிடவிடாமல் கடற்கரை காம்படியிலை காவலுக்கு நிண்டவன் மோனை. பின்னாலாலை வந்து வெடி வைச்சிருக்கிறாங்கள். பனையாலை விழுவாங்கள், பதறுவாங்கள். ஒரு ஈன இரக்கம் பார்க்கிறாங்களே? கடைசியிலை பொடியன்ரை பிரேதத்தைக் கூட...'' கிழவியின் குரல் அடைத்துவிட்டது.

''நெடுகவும் இப்பிடி அழிவு வருமெண்டில்லை. எதுக்கும் காலம் ஒரு நல்ல மறுமொழி சொல்லுமணை.'' தூரத்தே பல பாலகர்கள் மிக வேகமாக வருவது கண்டு என் மருமகனின் ஞாபகம் வந்தவனாக, கிழவியிடமிருந்து விடைபெற்று சாமியார் மடத்தை நோக்கிச் செல்கிறேன்.

கோவிலைத்தாண்டி மடத்தை அடைந்தபோது அங்கு 'ரீச்சரும்' சில பாலகர்களும் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர். என்னைக் கண்டதும் எனது மருமகன் ''ரீச்சர் போட்டுவாறன்'' என்று 'ரீச்சருக்கு' கையைக் காட்டிவிட்டு ஓடிவந்து என் கையைப் பற்றுகிறான்.

''மாமா எப்ப வந்தனீ?''

''காலமைதான் திரையன்.''

''தம்பிக்கு என்ன கொணந்தனீ?''

''அப்பனுக்கு அப்பிள், ஜாம், கேக், மள்ளாக் கொட்டை, சுவீற் எல்லாங்கொண்டு வந்தனான்.''

''வேறை...?''

''வேறை... வேறை... தம்பி எழுதப் பேப்பர், பெஞ்சில், பேனை எல்லாங் கொணந்தனான்.''

''அதைவிட…''

"அவ்வளவுதான் திரையனுக்கு. இனி அடுத்த முறை நீ கேக்கிறதெல்லாம் வாங்கி வருவன்.''

நீ அடுத்த முறை வர நான் பெருத்திடுவன், என்ன மாமா?'' எனக்குச் சிரிப்பாகிவிட்டது. நான் அருமையாக ஊர் வருவது இந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்துள் கூட எவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

"ஒமப்பன். நான் அடுத்த முறைக்கு வர தம்பி பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பான்" என்கிறேன் பதிலுக்கு நான்.

'அப்ப அது கொண்டு வருவியோ?''

"ஏது?"

'ஏகே போட்டி செவன்."

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒருவாறு சமாளித்தவனாக, ''என்னத்துக்கு ராசா உனக்கு அது?'' என்றேன்.

''அது எதுக்கெண்டு உனக்குத் தெரியாதே?''

"தெரியும்... தெரியும்..."

எப்படி, எதைச் சொல்லி இக்கதையை மாற்றலாம் என்று எண்ணியவனாக, "அது சரி திரையனுக்கு இண்டைக்கு நேசறியிலே என்ன படிப்பிச்சவ ரீச்சர்?" என்று கேட்டேன்.

''குண்டு போடுகிறபோது, 'ஷெல்' அடிக்கிற போது எப்பிடி நடக்க <mark>வே</mark>னுமெண்டு ரீச்சர் சொல்லித் தந்தவ.''

''அதைவிட வேறை என்ன படிச்சனீங்கள்?'' மருமகனின் கையிலிருந்த புத்தகப் பையையும், தண்ணீர்ப் போத்தலையும் வாங்கி என் தோளில் போட்டவாறே நான் கேட்டுக்கொண்டு நடந்தேன்.

''அதுகளைப் பற்றித்தான் இண்டைக்கு, வேறையும் நாலைஞ்சு அண்ணாமார் வந்து செய்து காட்டினவங்கள்.''

கோயில் தேர்முட்டியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தோம். தூரத்**தே அ**ந்தியேட்டி மடத்தில் சில முதியவர்கள் ஏதோ விளையாட்டில் மூழ்கிப் போயிருந்தார்கள்.

"மாமா அவை என்ன விளயாடியினம் தெரியுமோ?" என் கைகளை உலுப்பியவாறே மருமகன் கேட்டான். சற்று உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, நான் சொல்கிறேன்... ''நாயும் புலியும்.''

மருமகனுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. கைகளால் தன் வாயைப் பொத்தியவாறே அடக்கமுடியாத சிரிப்புடன் அவன் சொல்கிறான். ''மாமா உனக்குச் சரியா மூளை கலங்கிப் போச்சு. அது 'ஆமியும், புலியும்' விளையாட்டு மாமா."

எனக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. யாரும் வருகிறார்களா என்று திரும்பிப் பார்க்கிறேன். நல்லவேளை எவருமே இல்லை. முருகனிடம் கைகட்டி பாடம் கேட்கும் சிவனின் சிற்பம், கோவில் ராஜகோபுரத்திலிருந்து கம்பீரமாக என் கண்களில் திரையிட்டது.

தூரத்தே தீர்த்த மடத்திலும், கோயிலைச் சுற்றிய மகிழ மரங்களுக்குக் கீழும் வகுப்புகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆசன வசதிகள் இன்றி சிறுவர்கள் புற்றரையில் இருந்தவாறே பாடங்கள் பயின்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்போ நாம் கோயிலைத் தாண்டி வீதிக்கு வந்துவிட்டோம்.

மருமகனைத் தமாஷ்படுத்த எண்ணியவனாக, ''உனக்குத் தம்பியோ, தங்கச்சியோ பிறக்க வேணும்?'' என்று கேட்கிறேன்.

''எனக்குத் தம்பிதான் மாமா வேணும்.'

"என்னடா முந்தித் தங்கச்சி பெத்துத் தா எண்டு அம்மாவை உபத்திரப் படுத்துவாய். இப்ப தம்பி தான் வேணுமெண்டு நாண்டு கொண்டு நிக்கிறாய். ஏன் என்ன சங்கதி?"

''தம்பி எண்டால்தான் மாமா சண்டை போடுவான்.''

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இனி இவனுடன் பேச்சுப் பறைச்சல் வைத்துக் கொள்வதில்லை எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அப்படி ஏதாவது கதைத்துக் கொண்டால் என் அறியாமையால் நான்தான் நாற வேண்டி நேரிடும் என்ற பயப்பிராந்தியே தவிர, எனது மௌனத்திற்கு வேறு காரணங்கள் ஏதுமில்லை.

அமைதியாக இருந்த வானத்தில் திடீரென ஒரு விமானம். ''தம்பி, அங்கை பாரடா ஏறோபிளேன்.'' பூரிப்புடன் வாயெல்லாம் பற்களாக நான் மருமகனுக்கு ஆகாயத்தைக் காட்டுகிறேன்.

''மொக்கு, அது பிளேன் இல்லை. 'பொம்மர்' குண்டு எறிஞ்சு எங்களைப் பச்சடி போடப் போறாங்கள் மாமா. வா <mark>கெதியா வீட்டை</mark> ஓடுவம்.''. மருமகன் முன் சென்று என்னை இழுத்துச் செல்கிறான்.

பாடசாலைகள், கடைகள், வாசிகசாலை யாவும் அமைதியாகின்றன. நாமிருவரும் இப்போ கோயில் வீதியைக் கடந்து கந்தமுருகேசனார் சிலையையும் தாண்டி முச்சந்தி ஊடாகக் குச்சொழுங்கைக்குள் இறங்கி விட்டோம்.

ஒன்று இரண்டாகி இப்போ மூன்று 'பொம்மர்'கள் மிக அண்மையாக, நாலு பனை உயரத்தில் வானில் வட்டமிடுகின்றன. எனக்கு நடுக்கம் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. ''தம்பி, இப்ப என்னடா செய்யிறது?'' நான் மருமகனை வினவுகிறேன்.

''மாமா, குண்டு போடத் தொடங்கப் போறாங்கள். இஞ்சை வா... ஒடிவா எனக்குப் பின்னாலை.'' அவன் முன்னே ஒடுகிறான். பின்னால் நான் செல்கிறேன்.

அப்போது எம்மை விலத்திப் பல இளைஞர்கள் கனத்த ஆயுதங்களுடன் கோயில் வீதிப் பக்கமாக ஒடுகிறார்கள். வரும் போது அந்தப் பழைய வீட்டில் நான் பார்த்த அதே புதுமுகங்கள். மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் அவர்களுக்கு வயது இருபதுக்கு மேல் இருக்காது.

குச்சொழுங்கையில் உள்ள வீடொன்றின் பின் வளவால் மருமகன் என்னை அழைத்துச் செல்கிறான். வளவின் கோடிப்புறமாக ஒரு அகன்ற ஆழமான அகழி. அங்கே பெண்களும், பிள்ளைகளும், குழந்தைகளுமாகப் பலர். மருமகன் காட்டிய குழிக்குள் இறங்கி நாமும் பதுங்கிக் கொள்கிறோம். சூழ இருந்த சில பெண்பிள்ளைகள் என்னைப் பார்த்து ஏதோ முணுமுணு<mark>க்கிறார்க</mark>ள்.

'டும்... டும்ம்... ' வானைப் <mark>பிளக்கும் சத்</mark>தங்கள். ''மாமா... பொடியள் சுடத் தொடங்கி<mark>விட்டாங்க</mark>ள். இனிப் பயப்பிடாதை, 'பொம்மர்' போய்விடு<mark>ம்.'' மரு</mark>மகன் என் காதருகில் குசுகுசுத்தான்.

இப்போதுதான் எனக்குத் தெம்பு வந்தது. எண்பத்தி மூன்றின் ஆடிக் கலவரத்துக்குப் பின்பு இன்றுதான் முதல் தடவையாக இப்படி உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு இருந்திருக்கிறேன். ஆடிக் கலவரம் அந்நிய மண்ணில், ஆனால்... இது? நாம் பிறந்த மண்ணில். எமது சொந்த மண்ணில். இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கட்ட...

"எழும்பு மாமா, 'பொம்மர்' போட்டுது, நாங்கள் இனிப் போவம். அம்மா பாவம் பயப்பிடப்போறா" மருமகன் ஏறி முன்னால் போக, நான் பின்னால் செல்கிறேன்.

உடுத்திருந்த அதே வீட்டுச் சேலையுடன் அக்கா எங்களை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறா. அவவின் இடுப்பிலிருந்தவாறே இளையவன் பெருங்குரல் எழுப்புகிறான்.

''நான் பதறிப் போனன். என்ரை ரண்டு பிள்ளையளுக்கும் என்ன நடந்ததோ எண்டு. நான் சரியாப் பயந்து போனன்.'' இளைக்க இளைக்கத் திரையனின் முகத்தைத் தடவியவாறே அக்கா சொல்கிறா. சேலைத் தலைப்பால் எனது வியர்வையையும் துடைத்து விடுகிறா.

''மாமா வந்தது நல்லதாப் போச்சு, என்ன திரையன்?'' திரையனை அணைத்தவாறே அக்கா கேட்டா.

"அக்கா, உண்மையிலை திரையன்தான் என்னைப் பவுத்திரமாக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து உன்னட்டைச் சேர்த்திருக்கிறான். நான் வெறும் உருப்படிக்குப் போனனே தேவிர, எனக்கு எல்லாம் சொல்லித் தந்தது, வழி காட்டினது உன்ரை மகன்தான், அக்கா. உண்மையிலை தம்பியட்டையிருந்துதான் நான் அறிய வேண்டிய சங்கதிகள் நிறைய இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் பயணம் வந்து போயிருக்கிறன். ஆனால், இந்தப் பயணம்தான் எனக்கு ஒரு புதிய படிப்பினையைத் தந்திருக்கு அக்கா."

அக்காவின் கண்களில் நீர் பனித்தது.

இப்போ நான் முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

• "ഥல்லிൽക" - 1984

''தொழிற்சாலை அலுவலர்க<mark>ளின் வ</mark>ேலை நேர முடிவினை உணர்த்தும் சங்கொலி கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது பாதிப்பேருக்கு மேல் வாசல் 'கேற்'றைத் தாண்டி பஸ் தரிப்பிடத்தினை நோக்கி சாலை வழியே சென்று இந்த வேகம் காலையில் வேலைக்கு கொண்டிருந்தனர். வரும்போதே இவர்களுக்கு இருந்தால், அமெரிக்காவையோ, ஜப்பானையோ இன்னமும் நாம் உதாரணம் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் துர்ப்பாக்கியம் ஏற்பட்டிருக்காது என்று நினைத்தவனாக, வாசலில் இருந்த காவலாளர் காரியாலயத்தில் இலாகாச் சாவியை தனது ஒப்படைத்துவிட்டு இவன் வீதிக்கு வருகிறான்.

கிழக்கு பேற்காக நீண்டு செல்லும் சாலையின் இரு பக்கமாகவும் தொழிலாளர் விரைந்து கொண்டிருந்தனர். வழமையாக மேற்குத் திசை நோக்கும் இவன், மாறாக,

இன்று கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். ஐந்து மணிக்கெல்லாம் சங்கொலியுடன் போட்டியிட்டு ஒரு பாட்டம் இறைக்கும் அந்தி மழை இன்று விடுமுறை பெற்றுக் கொண்டது. கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. ஆட்டோக்கள், கார்கள், பஸ்கள், லாறிகள் என இரைச்சல் சத்தத்தினால் தம்மை இனங்காட்டி வந்த வாகனங்கள் இவனை முந்தியும் நோக்கியும் சென்று கொண்டிருந்தன.

இரவிற்கு அறைக்குச் சென்று, அன்றாட அலுவல்களையெல்லாம் முடித்த பின்பாக அசோகமித்திரனையோ, வண்ண நிலவனையோ புரட்டுவது போக, இன்றைய முக்கிய வேலையாகச் செய்ய வேண்டியதாக, பல நாட்களாகவே திட்டமிட்டிருந்த பாரதி வீட்டு விஜயத்தினையே இப்போ இவன் நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இவன் தங்கும் அறையிலிருந்து பாரதி கணிசமானளவு தூரத்தே இருப்பதனால், சனி, ஞாயிறுகளில் அதனை வைத்துக் கொள்வதில் மேலதிகமாக ஐந்தோ, பத்தோ பஸ்ஸிற்கு விரயமாகுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்காகவே, தொழிற்சாலையிலிருந்து நடைதூரம் இருக்கும் இந்த விஜயத்தினை இன்று நிறைவேற்றுவதாகத் தீர்மானித்திருந்தான்.

பாரதி இப்போ வீட்டில் என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? காரியாலயத்திலிருந்து திரும்பி வந்த கையோடு மாறனுக்கும் தேநீரைக் கொடுத்துவிட்டுத் தானும் தேநீர். அருந்தியவாறு இன்றைய நிகழ்வுகளைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம் அல்லது ஒரு பக்கமாக 'ரேப் ரெக்கோட்டரில்' ஏதாவது ஒரு இசைக்கச்சேரி போய்க் கொண்டிருக்க, மறுபக்கமாக அண்மையில் வெளியான ஒரு

சிறுகதைத் தொகுப்பிலோ, நாவலிலோ மூழ்கிப்போய் இருக்கலாம். எந்த அலுவல்களையும் திட்டமிட்டுச் செய்வதும், தினமும் கொஞ்ச நேரமாவது வாசிப்பில் ஈடுபட்டு உண்மையான தேடலினை மேற்கொள்வதும் பாரதியின் பழக்கங்களில் போற்றத்தக்கது. அதுவே இவனுக்கும் அவள்பால் ஒரு ஈடுபாட்டினை ஏற்படுத்தியது!

மாதத்தில் ஒரு திங்கட்கிழமை. 1984 கை தொழிற்சாலையின் கணக்குப் பகுதியில் கணக்காளராக நியமனம் பெற்று பாரதி வந்த முதல் நாள் அது. தொழிலாளரது சம்பளத் திட்டம், தொழிலாளர் திறன் சம்பந்தமாகச் சில தரவுகளைப் பெறுவதற்காக தொழிற்சாலையின் தலைமை மேற்பார்வையாளன் என்ற முறையில் பாரதி இவனை அழைத்திருந்தாள். பரஸ்பர அறிமுகங்களின் பின் விடயங்களைப் பற்றி பேச்சு வார்த்தை நடந்து கொண்டிருந்த போது ஒவ்வொன்றையும் அவள் அணுகிய விதம் இவனை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. @(历 அதிகாரி போலன்றி, விடயதானங்களை இவனுக்குத் தந்து, அவள் தரவுகளைச் சேகரித்துக்கொண்ட முறைமை, ஆரம்பத்திலேயே இவனுக்குப் பாரதி மீது ஒரு நல்ல அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தியது.

வேலை விடயங்களுக்கு மட்டுமன்றி, தனிப்பட்ட நட்புரீதியிலும் சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன. சில சமயங்களில் 'இன்டரர் கொம்' வழியாகவும் உரையாடல்கள் நிகழ்ந்தன. இருவருக்கும் ஏதோ ஒரு விடயத்தில் அதிகளவில் ரசனை ஒத்துவரும்போது அவர்களில் ஒரு அந்நியோன்னியம் உருவாகுவது தவிர்க்க முடியாததுதான். அந்த வகையில் இவர்கள் இருவருக்கும் இலக்கியம் ஒரு சாதனமாக அமைந்திருந்தது. சதா நாட்டு நிகழ்வுகளையும், அரசியல்

பிரச்சினைகளையும் அலசும் தொழிலாளர், இவனையும், பாரதியையும் அசாதாரணமானவர்களாக கணித்துக் கொள்ளுமளவிற்கு இலக்கியமே பேச்சாக இருவரும் ஒய்வு நேரங்களைக் கழித்தனர்.

பிரபஞ்சன், சுந்தர ராமசாமி, மௌனி, அம்பை என நிறையவே படித்திருந்தாள் பாரதி, தவிரவும் டானியல் ஜீவா, நந்தி, இளங்கீரன், சி.வி.எஸ். பொ. செ. கணேசலிங்கன், தெளிவத்தை ஜோசப், தெணியான், செங்கை ஆழியான், செ. யோகநாதன், நீர்வை பொன்னையன் என்று எல்லாமே அவளுக்கு அத்துப்படி. இதனால் அவளது இலக்கிய ரசனை இவனையும்விட விரிவடைந்திருந்தது. ஒரு தரமான விமர்சகராக நின்று பாரதி இவனது படைப்புகளையும் ஆராய்ச்சி செய்தாள். அபிப்பிராயங்கள் சொன்னாள்.

மார்கழி மாதத்து ஒரு ஞாயிறு விடுமுறை நாளின் மாலைப் பொழுது இவன் தனது அறையிலிருந்த போது அண்மைக் கால நூல்கள் சிலவற்றினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக இவனது 'அட்றஸ்' தேடியே பாரதி வந்து சேர்ந்திருந்தாள்.

பாரதியின் எதிர்பாராத வரவினால், உண்மையில் குழம்பிப் போய்விட்டது இவனது 'றூம் மேற்' ரஞ்சித்தான். வந்தவளை அமரவைத்து சிறிது நேரம் உரையாடிவிட்டு, சண்முகன், சட்டநாதன், சதாசிவம், சாந்தன், சுதாராஜ், மண்டூர் அசோகா, தாமரைச்செல்வி, கோகிலா மகேந்திரன் என இவன் வைத்திருந்த எல்லாவற்றையுமே கொடுத்து, அழைத்துச் சென்று பஸ் ஏற்றிவிட்டு வந்தபோது, இவனைப் பார்த்து ரஞ்சித் சொன்னான் : ''மச்சான், உன்ரை ஊர் 'அட்றஸ்' ஒருக்கா எனக்குத் தேவை.''

''எதுக்கு?'' 'சேட்டை' கழற்றி கதவில் கொழுவியவாறே, இவன் கேட்டான்.

''இல்லை உன்ரை வீட்டுக்காரருக்கு ஒரு கடிதம் போடவேண்டியிருக்கு... அதுதான்.''

"விடமாட்டியளே...! ஒரு பெண் பிரசுகளோடை கதைக்கப் பழகவிடமாட்டியளே."

''தாராளமாகக் கதைக்கலாம், பழகலாம் மச்சான். எதுக்கும் 'லிமிற்' எண்டு ஒண்டு இருக்குத்தானே? இப்பிடி வீடு தேடி வந்து வழியிற அளவுக்கு நீ வைச்சிருக்கக் கூடாது."

"அவ இப்ப வந்தது எதுக்கு எண்டு உனக்குத் தெரியும்தானே? அதுவுமில்லாமல் அவ என்னையும் விட மூண்டோ, நாலு வயதுக்கு மூத்தவ."

''தங்களை 'மெயின்ரெயின்' பண்ணிக் கொள்ளுறதுக்காகச் சில பெட்டையள், வயது குறைஞ்ச பொடியங்களிலை தான் 'இன்ரறஸ்ராக' இருப்பாகளவையாம்."

''உனக்கு அக்கா, தங்கைச்சி இல்லை எண்டது எனக்குத் தெரியும் மச்சான். அதை அடிக்கடி ஏன் எனக்கு உணர்த்திக் காட்டுறாய்?''

இந்த ரகமாக இருவரது கதைகளும் உச்சத்திற்குப் போய், காது என்று ஒன்றிருந்தால், அகராதி கூடக் கிடந்து முழிக்கும். மொழிகளின் துணையுடன், இறுதியில் அன்றைய பட்டிமன்றம் வெற்றி, தோல்வியின்றி நிறைவு பெற்றது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அநேகமாக இப்போ இவன் பாதி வழி கடந்திருப்பான். சந்திக்கு வந்து விட்டதற்குச் சான்றாக ஒரு மூலையில் பொதுசன மலசலக்கூடம் கிடந்து நாறியது. வேகமாக அவ்விடத்தைக் கடந்து, முன்னே வழியை இடைமறித்திருந்த படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

1985 ஆனி மாதத்தில் ஒரு வியாழன் மத்தியானப் பொழுது சாப்பாட்டுக்குப் பின்னதாக இவன் தொழிற்சாலை சாப்பாட்டறைக் கதிரையில் மூட்டைப் பூச்சிகளுக்கு இரத்ததானம் செய்து கொண்டிருந்த போது, அவசர அவசரமாக வந்த பாரதி, இவனருகே அமர்ந்து ஏதோ சொல்லத் தயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

''இது என்னுடைய பேசனல் மற்றர்'' என்று ஆரம்பித்து இறுதியில் ''இதுக்கு உங்களின்ரை அபிப்பிராயம் என்ன?'' எனக் கேட்டாள்.

''எனக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் வேணும் பாரதி'' எனக் கூறிய இவன், தனது இலாகா சென்று ஆற, அமர இருந்து யோசித்துப் பார்த்தான்.

பாரதியோ "குவாலிபைட் எக்கவுண்டன்.' ஆனால் அவனைக் காதலிக்கிற, கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிற மாறனோ ஒரு சாதாரண 'சுப்பவைசர்.' இந்த ஏற்றத்தாழ்வு கல்யாணமான புதிதில், ஆரம்ப காலங்களில் ஒரு பொருட்டாகத் தெரியாவிட்டாலும், காலப்போக்கில் உளக்குமுறல்களை ஏற்படுத்தாதா? இப்படியான ஒரு வேறுபட்ட அமைப்பில் கூட வெற்றிகரமாக வாழும் பலரது பெயர்கள் பட்டியலாக இவன் முன் நீண்டு வந்தது. அந்த ரீதியில் இங்கும் ஒரு நல்ல வாழ்வினை அமைத்துக் கொள்ள பாரதியின் ஆளுமையால் முடியும் என்ற நம்பிக்கையே முடிவில் இவனுள் மேலிட்டது.

மேலும் இதுபற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாது, வழிந்து கொண்டிருந்த தேநீர் குவளையினை 'பியூன்' கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப்போன கொஞ்ச நேரத்தில் 'இன்ரர்கொம் ரீசிவரை' இவன் எடுத்தான்.

"ஹலோ"

''யேஸ். பாரதி ஹியர். என்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறீங்க வேலோன்?"

''நீங்களே முடிவாச் சொன்ன பிறகு, இதிலை நான் சொல்ல என்ன இருக்குப் பாரதி? 'பட் வண் திங்' வசதியான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளுறதுக்கு எவ்வளவோ 'சான்ஸ்' இருந்தும் நீங்கள் இப்படியான ஒரு விஷப் பரீட்சையிலை இறங்கிக் கொள்ளுறது தான் எனக்கு வியப்பாக இருக்கு."

"அதைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைத்தான் நான் உங்களைக் கேட்டிருந்தன். எனக்குத் தேவையானதெல்லாம் சுதந்திரமான வாழ்வு. என்னுடைய இலட்சியங்களிலையோ, இலக்கு களிலையோ தலையிடாத ஒரு கணவன். எத்தனையோ பேர் கல்யாணத்துக்கு முன்னாலை பெண் சுதந்திரம். சம உரிமை, பெண்விடுதலை எண்டெல்லாம் வாய்கிழியப் பேசிப்போட்டு, கழுத்திலை தாலியேறினவுடனை பெண்ணுக்கென்ற ஒரு அளவிலை, ஒரு வட்டத்துக்குள்ளையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கினம். அதைத்தான் நான் வெறுக்கிறன். என்னுடைய ரசனையிலை, கொள்கையிலை, எந்த விதத்திலையும் தலையிடாது.

பாரதியைப் பாரதியாகவே வாழ வைக்கிற ஒரு கணவனைத்தான் நான் விரும்புகிறன். அந்த வகையிலே, மாறன் என்னோடை கடைசிவரை 'கோப்பறேற்' பண்ணுவார் எண்டே நான் நினைக்கிறன்."

''அதாவது, மகாகவி பாரதியாரின்ரை கனவை நனவாக்கப் போறீங்க பாரதி.''

''ஒவ் கோஸ். மற்றது இன்னொரு விசயம். ஆண்டாண்டு காலமா, பெண்கள் தான் விட்டுக் கொடுத்து வாழ வேணுமெண்டு நியதில்லை. அப்படி வாழ ஆண்களும் பழகிக் கொள்ள வேணும். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலையுமே இது ஒரு நடைமுறையாக மாறவேணும். இதுதான் என்னுடைய பொலிசி."

''பாரதிப் பெண் போல் பலரும் பாரினில் புகழ் கொண்டாலும், 'றியலி' பாரதிப் பெண்ணுக்கு ஒரு வரைவிலக்கணமாக வாழ்ந்து காட்டப்போறது நீங்கள்தான் பாரதி. 'அட்வான்ஸ்' ஆகவே. எனது பாராட்டுக்கள்'' என்றவாறே 'லயினைக் கட்' பண்ணிவிட்டான் இவன்.

அன்றிரவு அறைக்குச் சென்றதும் ரஞ்சித்திடம் இது பற்றி இவனாகவே கதை எடுத்தான். சகலதையும் சுவரில் தொங்கிய சுகாசினியின் படத்தைப் பார்த்தவாறே கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு முடிவில் ரஞ்சித் எம். ஆர். ராதாவின் குரலில் சொன்னான். "பஸ் மிஸ்ஸிங்."

் ''மச்சான், 'அட்வான்ஸ் லெவல் பாஸ்' பண்ணிப்போட்டு 'வாசிற்றி' கிடைக்கும் எண்ட நம்பிக்கையிலை நான் ஊரிலை நிண்டபோது, கொஞ்ச நாள் கராட்டி பழகிறதுக்கு குட்டி மாஸ்ரரிட்டைப் போட்டு வந்தனான்... தெரியுமோ?" என்று இவன் கேட்டுத் திரும்பிய போது, ரஞ்சித்தின் கட்டிலில் மூன்று நான்கு நுளம்புகள் மட்டும் பறந்து கொண்டிருந்தன. அதே சமயம் 'பாத் ரூமிற்குள்' ஏதோ 'கடபுடா' சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இப்போதும் ஏதோ ஆரவாரச் சத்தம் கேட்டு இவன் நினைவு திரும்புகிறது. அருகே உள்ள விளையாட்டு மைதானத்தில் சிறுவர் சிலர் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். துடுப்பெடுத்தாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு நோஞ்சான் பையன் 'சிக்சர்', 'போர்' என விளாசி ஒரு கலக்குக் கல^{ுகுடி} கொண்டிருந்தான்.

1986 தை மாதத்தில் ஒரு விடுமுறை நாள். பாரதி -மாறன் திருமணப்பதிவு காரியாலயத்தில் மிக எளிதாக நடைபெற்றது. தொழிற்சாலையிலிருந்து இவன் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டிருந்தான். வேறும் ஒரு சில வெளியிடத்து நண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

திருமணம் முடிந்து கொஞ்ச நாட்களில் பாரதி தொழிற்சாலையை விட்டு விலகி, வேறொரு நிறுவனத்தில் சேர்ந்து கொண்டாள். தம்பதிகளாக ஒரே இடத்தில் தொழில் புரிவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவே இந்த நடவடிக்கையாம். தொழிற்சாலையை விட்டுச் சென்றாலும், ஆரம்ப நாட்களில் தொலைபேசி மூலமாக இவனுடன் தொடர்பு கொள்ள பாரதி தவறுவதில்லை. கதைகள் பற்றிய விமர்சனங்களுடன் ஒரு சில கடிதங்களும் வந்ததாக இவனுக்கு ஞாபகம்.

சில நாட்களின் பின் மாறனுக்கும் வேறெங்கோ தொழில் வாய்ப்புக் கிடைக்கவே, அவனும் தொழிற்சாலை

யிலிருந்து விலகிக் கொண்டான். அன்று ஒரு முப்பதாம் திகதி. தொழிற்சாலையில் தனது இறுதி நாள் என்று இவனையும், கூடப் பணிபுரிந்த தனது நண்பர்களான இஸ்மைல், லயனல், லியனகே மூவரையும் அழைத்துத் தனது வீட்டில் ஒரு விருந்து வைத்தான் மாறன். உபசாரங்களில் மூழ்கிப் போயிருந்த பாரதியுடன் அன்று இவனால் அவ்வளவுக்குக் கதைக்க முடியாது போய்விட்டது.

கடந்த சில நாட்களாகத் தனது காரியாலய தொலைபேசி 'அவுட் ஒவ் ஒடர்' ஆக இருப்பதாகச் சொல்லி, இதனால் தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை எனப் பாரதி இவனுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டிருந்தாள். அந்தக் கடிதம் கூட வந்து இன்று மூன்றோ நான்கு மாதங்களுக்கு மேல் இருக்கும்.

அண்மைக் காலங்களாகத் தொடராகப் பத்திரிகையில் வெளிவந்து பெரிதும் 'பரபரப்பை' ஏற்படுத்திய இவனது குறுநாவல் பற்றிய எந்தவித அபிப்பிராயமும் பாரதியிடமிருந்து இன்று வரை வராதது பெரும் ஏமாற்றத்தை இவனுக்கு ஏற்படுத்தி விடவே, எப்படியாவது அவளை நேரில் சந்திக்க வேண்டும் என்ற அவா இவனுள் ஏற்பட்டது. அதன் பிரகாரமே இன்று பாரதி வீட்டுக்குச் செல்வதாக இவன் தீர்மானித்திருந்தான்.

பாரதியின் வீட்டுக்குப் போவதான தனது முடிவை இன்று காலை இவன் ரஞ்சித்திற்குச் சொன்னபோது பதிலுக்கு அவன் சொன்னது, இப்போ இவனுள் ஒலித்துக் கொண்டது. ''பாரதியின்ரை 'ரெலிபோன்' மட்டுமல்ல, ஆளே இப்ப 'அவுட் ஒவ் ஒடர்' தான் எண்டு நான் நினைக்கிறன். இதுக்குள்ளை நீ அங்கை இப்ப போய் வர

வேணுமெண்டு அங்கலாய்க்கிறது, எனக்கெண்டால் அவ்வளவு நல்லதாகப் படேலை. கடவுளேயெண்டு உன்ரை முகரையிலை லட்சணமா, உருப்படியா இருக்கிறது மூக்கு ஒண்டு மட்டும் தான் வேலோன். வீணா அதையும் அங்கை போய் உடைச்சுக் கொண்டு வராதை. நீ ஒரு எழுத்தாளன். உனக்கெல்லாம் 'அட்வைஸ்' பண்ண வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. ஏதோ நீ இனி யோசிச்சுச் செய்."

மைதானத்தைக் கடந்து குச்சொழுங்கைக்கு வந்தவனை முகப்பில் ஒரு பெட்டிக் கடை வரவேற்குமாப் போல் அமைந்திருந்தது. அதனையும் கடந்து வீட்டு இலக்கங்களை எண்ணியவாறே முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். முன்னர் ஒரு தடவை வந்திருந்தாலும், வீட்டு இலக்கம் ஞாபகத்தில் இருந்ததாலும், இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் சிரமமேதும் இருக்கவில்லை. வீதியால் இறங்கி, வீட்டுக் கதவோரம் சென்று ஒரிரு தடவைகள் தட்டினான்.

''செண்பகமே... செண்பகமே'' என தனக்கும் தமிழில் பாடத் தெரியும் என்பதைப் பாரதி வீட்டு வானொலியில் ஆஷா போஸ்லி நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பாடல் சத்தம் தேய, இப்பொ யன்னலருகே "யேஸ்" என்ற குரலோடு ஒரு பருவக்குமரி பளிச்சிட்டாள். தான் தட்டிய கதவு சரிதானா என இவன் மீண்டும் ஒரு தடவை பார்த்தான். தலைகீழாகத்தான் என்றாலும் இலக்கம் சரியாகத்தான் இருந்தது. "ஐ வோன் ரு சீ மிஸிஸ் மாறன்" என்றான் - குழம்பிப் போயிருந்த தன் தலைமயிரை கையால் கோதி விட்டவாறே.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அந்தப் பெண் கதவைத் திறந்து இவனை 'ஹோலிற்குள்' வரவழைத்து, ''ரேக் யுவர் சீற் ஹியர், சீ வில் கம்'' என்று சொல்லியவாறே, ''பாரதி ஏ விசிற்றர் போர் யூ'' எனச் சற்று உரக்கக் கூறிவிட்டு, முன்னறைக்குள் மறைந்து கொண்டாள்.

இந்தச் சிட்டு 'அட்வடைசிங் ஏஜன்சி' அல்லது வேறெங்காவது ஒரு நல்ல 'பேமில்' வேலை செய்பவளாக இருக்கலாம் என்று எண்ணியவாறே, ஒரு வசதிக்காக முன்னறையை நோக்கியவாறே மூலையில் கிடந்த ஒரு கதிரையில் இவன் அமர்ந்து கொண்டான். ஆஷாவின் குரல் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ''செண்பகமே... செண்பகமே.'' இவனது காற்சட்டைப் பொக்கெட்டிற்குள் இருந்த சீப்பு ஒரு தடவை வந்து தலையில் அமர்ந்துவிட்டு மீண்டும் மறைந்து கொண்டது.

''எட வேலோனே? 'விசிற்றர்' எண்டதும் இவரோடை 'பிறண்ட்ஸ்' ஆரோ ஆக்குமெண்டு நான் நினைச்சன். என்ன கனகாலத்துக்குப் பிறகு இந்தப் பக்கம்?'' என்ற குரல் கேட்டு இவன் நிமிர்ந்தான்.

பாரதி முன்னால் நின்றாள். இவனால் அவளை மட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. இந்தக் குறுகிய காலத்துள் என்னவாக மாறிவிட்டாள்? சற்றுத் தடித்து, முகமெல்லாம் பூரித்து கொஞ்சம் நிறம் மாறி...

''என்ன நான் கேக்கிறேன், நீங்கள் பேசாமல் இருக்கிறியள்?'' என்றவாறே எதிரில் இருந்த கதிரையில் வந்து அமர்ந்தாள் பாரதி.

''இல்லை தெரியாதே... நாட்டு நிலவரங்கள் அதுகள், இதுகளாலை 'விசிற்றிங்' எண்டு நான் இப்ப அவ்வளவா ஒரு இடமும் வெளிக்கிடுகிறதில்லை. அது சரி எங்கை மாறன் அண்ணாவைக் காணேலை?''

''அவரென்னும் வரேலை. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை வந்திடுவார். முந்தி, ஒண்டாத்தான் வாறனாங்கள். இப்ப எனக்கு 'ஒவ்வீசிலை' வேய்கிள் புரவைட் பண்ணுறதாலை நான் கொஞ்சம் நேரத்தோடை வந்திடுவன்."

பாடல்கள் முடிந்து வானொலியில் செய்தி அறிக்கை ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருந்தது.

''உங்கடை 'ஒவிஸ் ரெலிபோன்' இன்னமும் 'அவுட் ஒவ் ஒடர்' தானோ?''

''ம்! என்னுடைய டிறெக்ட் லைன்'' அடிக்கடி 'அவுட் ஒவ் ஒடரா' கீடுது.''

''இல்லை. என்ரை குறுநாவல் ஒன்று தொடரா வந்திருந்தது. அதைப் பற்றிய விமர்சனம் ஒண்டும் நீங்கள் எனக்குச் சொல்லேல்லை. அது தான் கேட்டனான்.''

இவன் சொல்லியும் பாரதி எதுவுமே பேசாதிருந்தால், தான் சொன்னது அவளுக்குக் கேட்கவில்லையோ என்று நினைத்தவனாக, மறுபடியும் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

''இப்ப கொஞ்ச நாளா இவர் 'ஐலண்ட் பேப்பர்' தான் எடுத்துக் கொண்டு வாறார். அதனாலை தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் எதுவுமே எனக்கு வாசிக்கக் கிடைக்கிறதில்லை.

சீ, நான் 'மிஸ்' பண்ணிவிட்டனே? எப்பிடி நல்லாச் செய்திருந்தியளோ?'' தலைகுனிந்து இருந்தவாறே பாரதி கேட்டாள்.

"கதை தன்னுடைய மனதைத் தொட்டதாக தெணியான் விமர்சனம் எழுதியிருந்தார். கவனிப்பைப் பெற வேண்டிய எழுத்தாளர்களுள் இவரும் ஒருவர் எண்ட மாதிரி, தெளிவத்தை ஜோசப் சொல்லியிருந்தார்."

''முன்னோடி எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுற அளவுக்கு கதை இருந்திருக்கு எண்டால் அப்ப அது ஒரு வெற்றிப் படைப்பாகத்தான் இருந்திருக்கும். 'கட்டிங்ஸ்' இருந்தால் தாருங்கோவன். நானும் ஒருக்கால் வாசிச்சுப் பாப்பம்."

''றூமிலை இருக்கு. வேனுமெண்டால் கொண்டுவந்து தாறன்.''

"முந்தின மாதிரி இல்லை. உண்மையிலை இப்ப... இப்ப நான் வாசிக்கிறதே வலு குறைவு. 'வேக்காலை' வந்து, பிறகு வீட்டு வேலைகள் எண்டு எங்கை நேரம் கிடைக்குது? 'வீக் எண்ட்ஸ்' வந்தால் 'விசிற்றிங்' அது, இது எண்டு இவர் எங்கையாவது இழுத்துக் கொண்டு போயிடுவார். தனிய வெளிக்கிட்டுப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் எண்டு ஒண்டுமே வாங்க முடியிறதில்லை. அவ்வளவு பிஸி. இன் பைக்ற்... பழைய பாரதியாக இப்ப நான் இல்லை."

''கனத்தை பொது மயானத்தில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. இத்தகவலை உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றார்கள். மீண்டும் ஒரு தடவை அறியத் தருகிறேன்!'' என வானொலியில் மரண அறிவித்தல் போய்க் கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் தான் சொன்னது இவனுக்குக் கேட்டிருக்குமோ என்னவோ என்ற ஒரு சந்தேகத்தில் பாரதி மறுபடியும் சொன்னாள் : ''இன் பைக்ற் பழைய பாரதியாக இப்ப நான் இல்லை. ஒரே பிஸி.''

அப்போ கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கவே பாரதிதான் மெல்ல எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்து லிட்டாள். மாறன் வந்து நின்றான். ''இங்கை பாருங்களண் ஆர் எண்டு'' இவனைக் காட்டியவாறே பாரதி கணவனைப் பார்த்தாள்.

மாறன் இவனை நோக்கினான். பின் ''ஹலோ மிஸ்டர் வேலோன், ஹௌவ் ஆர் யு?'' என்றவாறே சிரித்தான். சிரிப்பில் ஒரு வறட்சி தெரிந்தது.

இவனும் பதிலுக்கு ''எப்படி'' என்று கேட்டுக் கொண்டே வகுப்பில் வாத்தியார் நுழையும் போது மாணவர் எழுந்து பின் அமரும் பாணியில் ஒரு முறை செய்து கொண்டான். எதிரே மாறனும், அவனருகில் பாரதியுமாக அமர்ந்து கொண்டனர்.

''இங்கை, வர்ற 'சண்டே' ஒருக்கா இவருடைய 'றூமுக்குப்' போவமே?'' பிடரி மயிரை விரலால் வருடியவாறே பாரதி ஒரு பக்கமாக மாறனைப் பார்த்தாள்.

''ஏன் ஏதேனும் விசேஷமா?'' 'சேட்' மேல் பொத்தானைக் கழற்றிவிட்டு, கதிரையில் சாய்ந்தவாறே, மாறன் பார்வையை பாரதி பக்கமாகத் திருப்பினான்.

''இல்லையப்பா. இவருடைய 'ஸ்ரோறி' ஒண்டு இருக்காம். அதை ஒருக்கா வாங்கி வரவேணும்."

''எட அதுக்கே? நான் நினைச்சன் ஆளுக்கு 'வெடிங்கோ' ஏதோ வாக்கு மெண்டு. ம்! 'சண்டே' தானே. பாப்பம். '' தான் கொண்டு வந்த தோல்ப்பையினை பாரதியிடம் கொடுத்தவாறே, மாறன் இவனைப் பார்த்தான்.

''ரண்டு பேரும் கதைச்சுக் கொண்டிருங்கோ. நான் ஒருக்கா உள்ளை போயிட்டு வாறன்'' என்றவாறே கணவன் கொடுத்த பையினைப் பத்திரமாக எடுத்துக் கொண்டு பாரதி உள்ளே சென்றாள்.

இஸ்மைல், லயனல், லியனகே போன்ற தொழிற்சாலையின் சக சுப்பவைசர்கள், நிலவரங்கள் பற்றிக் கேட்டறிந்து கொள்வதில் மாறன் ஆர்வங்காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

லியனகேக்கு பேபி கிடைத்தது, இஸ்மைலின் சம்சாரம் மவுத்தாகிப் போனது, ஜி.எம். மோடு கொழுவுப்பட்டதாலை, 'மனேஜ்மன்ற்' லயனலை வேலையிலிருந்து 'சஸ்பென்ட்' பண்ணியது உட்பட, சகல செய்திகளையும் இவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் ''யஸ்ட் எ மினிட்'' என்றவாறே மாறனும் உள்நோக்கிச் சென்றான்.

இப்போது இவனது பார்வை முன்னறைப் பக்கமாகத் திரும்பியது. கதவில் 'கேர்ட்டின்' ஓர் நிலையில் நில்லாது, முன் பின்னாக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. "செண்பகமே… செண்பகமே" பாடல் மீண்டும் ஒரு முறை இவனுள் ஒலிப்பதைப் போல் உணர்வு! அப்போ கதவு

திக்கற்றவர்கள்

தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கவே, கேர்ட்டின் துணியை விலக்கியவாறே ஓடிவந்த அந்த யுவதி கதவைத் திறந்துவிட்டாள். வந்தவன் 'ரெடிமேட் சேட்' விளம்பர 'மொடலி'ற்கு உகந்தவனாயிருந்தான். ஒரு புன்சிரிப்புடன் அவளிடம், தான் காவி வந்த பையினைக் கொடுத்துவிட்டு, வாசல் கதவை மீண்டும் தாளிட்டுக் கொண்டான். இருவருமாக முன்னறைக்குள் நுழைந்து கொண்டனர். அறையினுள் நுழைந்ததும் அவன் கதவை அடித்துச் சாத்தினான். கதவு இடைவெளிக்குள் கேர்ட்டின் துணி அகப்பட்டு கசங்கியபடி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"வெற்றிவேல் முருகனுக்கு அரோகரா" என்ற உள்ளிருந்த வானொலியில் பெங்களூர் ரமணியம்மாளின் பக்திப் பாடல் ஒன்று மிக சத்தமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்போது இவனுக்கு இடம் மாறியிருக்க வேண்டும்போல ஒரு உணர்வு. அதே சமயம் தட்டில் தேநீருடன் பாரதி உள்ளறையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். தொடர்ந்து மாறனும் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

வழமையாக மாறனின் முகத்தில் தெரியும் வெளிச்சம் இன்று இல்லாததைப் போல இவனுக்குத் தென்பட்டது. 'ஆண்டாண்டு காலமாக நான் பாவிப்பது பனடோல்' என்ற விளம்பரப் 'போஸ்ரறில்' உள்ளவனைப் போல் காணப்பட்டான்.

இப்போ பாரதி தனது காரியாலய நடப்புகள் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். தனக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் உதவியாளர்கள் யாழ்ப்பாணம் போனால் வேளை காலையுடன் திரும்பி வராது விடுவதனால் வேலைகள்

எல்லாம் 'அரியேஸ்' ஆகிவிடுவதாக, அவள் குறைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

வானொலியில் நிலைய வித்வான்கள் வயலின் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாறன் இன்னமும் வெளியில் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்தான். உரையாடலில் பங்குபற்றுவதற்கான அறிகுறிகள் அவனில் தென்படுவதாக இல்லை. ஏழு மணியை அறிவிக்க வானொலி விட்டு விட்டு சுவிக்கொண்டிருந்தது.

"அப்ப நான் வரப்போறன்." எழுந்தவாறே இவன் கூறுகிறான்.

"பை த பை.... வாற சண்டே இவருக்கு வேறை ஏதோ 'புறொகிராம்' இருக்காம். அதனாலை நாங்கள் உங்களட்டை வர வசதிப்படாது எண்டு நினைக்கிறம். அடுத்தடுத்த கிழமைகளிலை ஒரு நாளைக்கு வர 'றை' பண்ணுறம்'' எனக் கூறியவாறே பாரதி எழுந்து நின்றாள்.

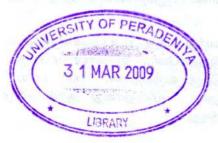
"தற்ஸ் ஒகே." வழிந்து கொண்டிருந்த வியர்வையை கைக்குட்டையால் இவன் துடைத்துக் கொண்டான்.

"ஒருக்கால் வேலோனை சந்தியிலை கொண்டு போய் விட்டுட்டு வாங்களன்." புருஷனைப் பார்த்து பாரதி சொல்கிறாள்.

''பரவாயில்லை, வந்து வந்து இப்ப எனக்கு இடம் நல்லாப் பிடி பட்டுட்டுதுதானே… ஐ கான் மனேஜ்'' என்றவாறே இவன் வீதிக்கு வருகிறான். ''குட் பாய்.'' மூன்று குரல்கள் ஒலித்தன. மூன்றாவது குரல் சற்று உறுதியானதாக வெளிவந்தது. குச்சொழுங்கையால் மிதந்து வேகமாகவே மைதான முன்றலுக்கு வந்து விட்டான். சன சந்தடியின்றி விளையாட்டு மைதானம் வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடந்தது. விரைவாகக் கால்களை வைத்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். வழியை இடைமறிக்குமாப் போல் முன்னே பத்துப் பதினைந்து படிக்கட்டுகள் மேலே உயர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தன.

படிகளில் ஏறும்போது இவன் எண்ணிக் கொண்டான். 'இனி என் மூக்கைப் பற்றிக் கவலைப்படும் அவசியம் ஏதும் ரஞ்சித்திற்கு இருக்காது.' இறுதிப்படி கால்களில் தட்டுப்பட்டது. ஒருமுறை வந்த வழியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த மைதானம், குச்சொழுங்கை எதையுமே இனங்காண முடியாதவாறு சகலதுமே இருளில் மூழ்கிப் போய்க் கிடந்தது.

- ''ഥல்லிതെക'' 1986

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இன்று எப்படியும் நான் அவளிற்குக் கூற நினைத்ததைக் கூறி விடவே வேண்டும்.

மேசை லாச்சிகளைத் திறந்து காசுப்புத்தகம், பேரேடு மற்றும் 'பைல்'களை எடுத்து மேசையில் அடுக்குகிறேன். 'பென்சில்', 'பேனா', 'கல்குலேட்டர்', 'கோலிங் பெல்' என ஒவ்வொன்றாகப் பரப்புகிறேன். நேரம் ஒன்பது என்பதற்கு அறிகுறியாக அடுத்த தெரு 'பிளாஸ்டிக் கம்பனி' சங்கு ஒலித்தோய்கிறது. வழமையில் இந்நேரமெல்லாம் வந்து 'குட்மோனிங்' சொல்லிவிட்டு 'பாத் ரூம்' பக்கம் சென்றுவிடும் அவளை இன்று மட்டும் இன்னமும் காணோமே?

நான் பணிபுரியும் இந்த ஸ்தாபனம் அப்படி ஒன்றும் பெரிதானதல்ல. எங்கள் 'பொஸ்', சகலதுக்கும் பொறுப்பான நான், எனக்கு உதவியாளராக 'புக்கீப்பரான' அவள், இன்னும் ஒரு 'டைப்பிஸ்ட் கிளார்க்'. அவளது பெயர் கௌசிகாவோ அல்லது கௌரிகாவோ என்பதில் எனக்குப் பலத்த சந்தேகம் இருப்பதால் பொதுவாக 'மிஸ்' என்றே அழைத்து வருகிறேன். மற்றும் உள், வெளி வேலைகளைக் கவனிக்க செந்தில், உபாலி என இரு ஆபிஸ் பையன்கள். மொத்தம் ஐவருக்கும் மாதச் சம்பளமாக முப்பதாந்திகதியோ, முப்பத்தோராம் திகதியோ 'பொஸ்' பதினையாயிரம் ரூபா காசோலையில் கையெழுத்திட்டு என்னிடம் தருமளவிற்கு... இவ்வளவுக்குள்தான் எங்கள் வட்டம்.

இந்த 'ரேடிங் கம்பனி'யின் காரியாலயத்திற்கு நான் பணிபுரிய வந்தது ஒரு இருபத்தைந்தாம் திகதி என்பது மட்டும் எனக்கு நல்ல ஞாபகம். ஆனால், அது மாசியிலா, பங்குனியிலா கேட்டுத்தான் என்பது அவளைக் வேண்டும். ஏனெனில் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள விவகாரங்கள் இப்பேர்ப்பட்ட 21 111 சகல விடயங்களிலும் சிறந்த ஞாபகசக்தி அவளிற்கே உண்டு. நான் பதவிக்கு வந்த முதல் நாள் நிகழ்ச்சி மட்டும் எனக்கு நல்ல ஞாபகமாக இருக்கிறது. என்னை தன் முன்னாலிருத்தி வட்டு 'பொஸ்' தனதறைக்கு இந்த நால்வரையும் அழைத்து ஒவ்வொருத்தராக எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். ஸ்தாபன நடைமுறைகளையும் தானில்லாத வேளைகளில் பொறுப்புகள் என் கைவசமே எனவும் சுறியவர், என்னை மணமகன் போல என் இருக்கை வரை அழைத்து வந்ததும், அவளை மட்டும் மீண்டும் அழைத்து ''சில நாட்களுக்கு இவருக்கு ஹெல்ப் பண்ண வேண்டும்'' எனக் கூறியதும், "ஒகே சேர்" என அவள் பவ்வியமாக கண்களில் மறக்கப்பட உரைக்கதும் என் முடியாத திரைப்பட விருந்துகள்.

வாரத்தில் எமக்கு ஐந்தரை நாட்கள் வேலை. ஆனாலும் எனக்கு ஏறத்தாழ எல்லா நாட்களுமே வேலையிருக்கும். வேலையினைப் பொறுப்பேற்ற முதல் நான்கைந்து கிழமைகளும் அவளும் தனது லீவில் அரை நாளை எனக்காகத் தியாகம் பண்ணிவந்ததும், சீறாமல் சினக்காமல் சகல நடைமுறைகளையும் எனக்கு எடுத்தியம்பிய அவளது <mark>பண்பு</mark>ம், பாங்கும் எனக்கு அவள்மீது ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தியது. மற்றைய மூவரையும் விட கதைக்க வேண்டிய அவளுடனேயே நான் அதிகம் நிர்ப்பந்தம் இருந்ததும் அவள்மீது நான் அந்நியோன்னியமாகி விட இன்னொரு காரணமாக அமைந்தது.

வேலைக்கு வந்த மூன்றாம் மாத முடிவிலாக இருக்க வேண்டும். "ஒரு மணியாச்சு சாப்பிடக் கூட போகாமல் அப்படி என்ன வேலை வேண்டிக்கிடக்கு!" "என்ன மூட் அவுட் ஆக இருக்கிறீங்க, சுகமில்லையா? பனடோல் தரட்டுமா?" என்றெல்லாம் கேட்குமளவிற்கு அவள் என்னுடன் பழக ஆரம்பித்து விட்டாள்.

''உங்களுக்கென்ன வீட்டிலை 'பேறன்ஸ்', 'சிஸ்ரேஸ்', 'பிறதேர்ஸ்' என குடும்பமே கொழும் போடையிருக்கு. எனக்கு அப்பிடியா? " என்பேன். ''ஒ! சூட்டிக்கு அம்மா ஞாபகம் வந்திடுச்சா?'' என்பாள். ''ஏன் உங்க அம்மாவையும், தங்கச்சியையும் கொழும்புக்கு 'கோல்' பண்ணுங்களேன்?'' என்றாள் இன்னொரு நாள். ''குடும்பத்தைக் கூப்பிட்டுட்டு கொழும்பிலை எங்கை கோட்டை றெயில்வே ஸ்ரேஷனிலையா இருப்பது?'' என்றேன்.

அன்றொரு வெள்ளிக்கிழமை. "உங்களுக்கு லஞ்ச் இண்டைக்கு என்ரை பொறுப்பு'' என்றாள். ''ஏன் இண்டைக்கு உங்க பிறந்த நாளா?'' என்றேன். ''அப்பிடி எதுவுமில்லை... நீண்ட நாளா கடையிலை சாப்பிடுறீங்களே... ஒரு 'சேஞ்சுக்கு' இண்டைக்கு எங்கட வீட்டு சாப்பாட்டையும் ஒருக்கா 'ரேஸ்ட்' பண்ணிப் பாருங்களேன்...'' என்று கூறி<mark>னாள்.</mark>

நாட்கள் நகர்ந்து கொ<mark>ண்டிருந்தன.</mark> ''நீங்கள் என்ன நம்பர்?'' என்று கேட்டேன் நான் ஒருநாள். ''என்ன நீங்கள் எண்டு எனக்குப் பெரிய மரியாதை தரவேண்டியிருக்கு?'' என்றாள் பதிலாக! ''அப்ப, என்னடி என்று அழைக்கலாமா?'' என்று கேட்டேன். ''அது உங்க இஷ்டம்!'' என்றாள்.

"என்ன கழுத்திலை களுக்கா?" என்றாள் இன்னொரு நாள். "எப்படி தெரியுது பார்க்க?" என்று கேட்டேன். 'கண்றாவியா இருக்கு' என்றவள், ஆபிஸ் பையன்களில் உபாலி என்பவனை அழைத்து ஏதோ ஒரு 'பிளாஸ்டர்' வாங்கி வரும்படி தனது 'ஹாண்ட் பாக்'கிலிருந்து ஒரு பத்து ரூபாத் தாளை எடுத்து நீட்டினாள். "என்னுடலுக்கு ஒத்தடம் நீ தரலாம். என் உள்ளத்திற்கு ஒத்தடம் யார் தருவார்?" என்றேன். ''பெரிய கண்ணதாசன் என்ற நினைப்பு" என்ற வசனம் பதிலாக வந்தது.

மற்றுமொரு நாள் அவள் இப்படிக் கேட்டாள். ''மாசா மாசம் ஐயாயிரமோ ஆறாயிரமோ சம்பளம் எடுக்கிறீங்க... இப்படி 'பாசமலர்' காலத்து 'றவுசரும்' 'பாட்டா சிலிப்பருமா' போடுவாங்க? செந்தில், உபாலியைக் கூடப் பாருங்க! எப்பிடி 'றெஸ்' பண்ணுறா எண்டு''.

அதற்கு நான், ''ஆக்களின்ரை பதவியும் அந்தஸ்தும் போடுகிற உடுப்பிலையா இருக்கு? இது என்னோடை பாணி. இதை மாற்ற எவராலும் முடியாது!'' என்றேன். ''என்னால் கூடவா?'' என்றாள் முகத்தைக் கோணலாக்கியவாறே.

அவளுடன் பழக ஆரம்பித்து ஆறு மாதங்களின் பின்... அண்மையில் ஒருநாள் "எனக்கு இலங்கையை விட்டுச் செல்ல ஒரு சான்ஸ் கிடைச்சிருக்கு" என்றேன். "என்ன சொல்லுறியள்" என்றாள். "விரைவிலை எனக்கு நீ பிரியாவிடை தர வேண்டியிருக்கும்!" என்றேன். வேறொரு வழியாக அவள் கண்களில் ஒரு நீர்ப்படலம் மிதந்து வந்தது. "என்ன நடந்தது உனக்கு?" என்றேன்." "ஏனோ தெரியல்ல... காலையிலை இருந்தே கண்கள் கலங்குது... தடிமன் குணமோ தெரியல்லை" என்றவள், "ஏன் அப்பிடி, எந்த நாட்டிற்குப் போகப் போறீங்க?" என்றாள். நான் மௌனமானேன். "அப்பிடி எதுவுமே செய்திடாதீங்க. அதுக்கப்புறம் எனக்கு விசரே வந்திடும்" என்றவள் தேநீர்க் குவளையுடன் 'பாத் ரூம்' பக்கம் சென்றுவிட்டாள்.

இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்த இரண்டொரு நாட்களின் பின்... நாமிருவர் மட்டுமே தனியாக இருந்த ஒரு காலைப் பொழுதில், ''எங்கள் இரண்டு பேரிற்குமிடையிலை எவ்வளவு ஒற்றுமை பார்த்தீர்களா?" என்றாள். ''அப்படி என்ன பெரிய ஒற்றுமையைக் கண்டுவிட்டாய்?" என்றேன். ''என் பெயர் காவேரி. மூன்றெழுத்து, உங்க பெயர் வேலோன். அதுவும் மூன்றெழுத்து. அன்பு, பாசம். கருணை, நேசம் இவைகளும் மூன்றெழுத்து. இதைக் கவனித்தீர்களா?'' என்று கேட்டாள். கையால் மேசை மீது கிடந்த காகிதத்தில் கோலமிட்டவாறே, "ஏன்? பிரிவு,

சோகம், அழிவு, நாசம் இவைகளுக்குக் கூடத்தான் மூன்றெழுத்து" என்றேன். "போடா விசரா!" என்பது பதிலாக வந்தது.

இந்தச் சம்பவங்களின் பின்பு தான் இனியும் காலந் தாழ்த்தாது நானாவது முதலில் 'அதை' அவளிற்குக் கூற வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்து, இன்று எப்படியும் கூறி விட வேண்டும் என்ற தீர்மா<mark>னத்தி</mark>ற்கும் வந்திருக்கிறேன்.

நேரம் ஒன்பதரையைத் தாண்டி விட்டது. கிளார்க் கைப் பார்த்தேன். 'டைப்பிஸ்ட் கேள்விக்குறியொன்றுடன் அவவும் என்னை நோக்கினா. "என்ன இண்டைக்கு உங்கடை காயைக் காணேலை?" என்று கேட்குமாப் போலிருந்தது அந்தப் பார்வை. பின்னால் உபாலி எதையோ 'பைல்' பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். முன்னால் செந்தில் 'பொஸ்'சின் 'றூமை' துப்புரவாக்கிக் கொண்டிருந்தான். மீண்டும் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். பத்து மணிக்கு பத்து நிமிடங்கள் மட்டுமே இருந்தன. "ஏன் மிஸ். இண்டைக்கு காவேரி வரமாட்டாவா?" என்றேன். 'டைப்பிஸ்டை'ப் பார்த்தவாறே, ''ஏன் உங்களுக்குத் தானே தெரிய வேணும்'' என்பது பதிலாக வந்தது. கேட்காமலே விட்டிருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். வந்த எரிச்சலை எவர் மீதாவது கொட்டித் தீர்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. தூசி துடைத்து முடித்து விட்டு வளமாக செந்தில் வந்து கொண்டிருந்தான். ''என்னப்பா செந்தில் இன்னும் 'ரீ பிறிப்பயர்' பண்ணேலையா?'' என்றேன். 'ரீக்கு லக்ஸ்பிறே தீர்ந்து போச்சு சேர்!'' என்றான். 'பெற்றிக்காஷில்' இருந்து ஒரு நூறு ரூபாத் தாளை எடுத்து முன்னமே சொல்லித் நீட்டியவாறே, "ஏன் இதை தொலைக்கக் கூடாதா?" என்றேன். "சேருக்கு இண்டைக்கு

'மூட் அவுட்' போலை" என்று கதவுக்கு அப்பால் சென்று, அவன் முணு முணுத்துக் கொண்டது 'டைப்பிஸ்டிற்கும்'. கேட்டிருக்கலாம்.

வானொலி காலைத் தமிழ் வர்த்தக நிகழ்ச்சிகள் நிறைவுற்றதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் அடுத்ததாயுள்ள 'கொமினிக்கேஷனிலிருந்து' ஒலித்தது. எவரோ கதவடியில் வரும் ஓசை கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். அவள் தான். காவேரியேதான் திருமணப் பெண்ணாக மெல்ல... மெல்ல... அடியெடுத்து வந்து கொண்டிருந்தாள். என்னையறியாமலே என்னுள் ஒரு உற்சாகம் ஊற்றெடுத்தது. "குட்மோனிங்" என்றவாறே என்னைக் கடந்து பின் சென்றாள். "குட் ஆவ்ரநூன்" என்றேன் என் கடிகாரத்தைப் பார்த்தவாறே "கோயிலுக்குப் போட்டு வந்தன். அதுதான் கொஞ்சம் 'லேட்'டாப் போச்சு" என்று கூறிக் கொள்வதும், என் காதில் வந்து விழுந்தது.

''இனி ரீ தேவையில்லைத் தானே?'' என்றான் பில்லையும் மீதிப் பணத்தையும் நீட்டியவாறே செந்தில். ''என்ன நீ சொல்லுறாய்?'' என்றேன். ''இல்லை சேர் 'லஞ்ச் அவர்' ஆகுது அதுதான்'' என்றவன், மேலும் என் கண்களில் படாது பின்பக்கமாகச் சென்றுவிட்டான்.

திரும்பி, ''இங்கை ஒருக்கா வாங்கோ. இந்த 'காஷ்புளோ இஸ்ரேட் மெண்டை' ஒருக்கா 'பிறிப்பயர்' பண்ணித் தாங்கோ'' என்றேன். பேனையும் 'பைலுமாக' வந்து என் முன் அமர்ந்து கொண்டாள். ''அதுக்கு முன்னாடி ஒரு விசயம் சொல்ல வேணும்'' என்றேன். ''நான் கூட ஒரு 'நியூஸ்' உங்களுக்குச் சொல்ல வேணும்'' என்றாள். முதலில் சொல்வது யார் ஒரு வேளை 'அதையே' சொல்ல

வருகிறாளா? ஆண்டவா! அதற்குள் நான் முந்திக் கொள்ள வேண்டுமே?

"வயதுக்கு மூத்தவன் நான். அதனாலை முதலிலை நான் சொல்லுறன். அப்புறம் நீ சொல்லு!" என்றேன். "நோ... நோ... முதலிலை நான் தான் சொல்ல வேணும். முதன் முதாலா உங்களுக்குத் தான் சொல்லவும் வேணும்" என்று சிணுங்கினாள். "சரி சொல்லடி" என்றேன். என் நெஞ்சு 'படக்...படக்'கென்று சத்தமாக அடிப்பது அவளுக்கும் கேட்டுவிடும் போலிருந்தது.

"எனக்கு வர்ற சண்டே, என்கேஜ்மெண்ட்!' அதுதான் இண்டைக்கு வர லேட்" என்றான் குனிந்தவாறே. "என்ன நீ சொல்லுறாய்?" என்றேன். சத்தமான என் குரல் கேட்டு 'டைப்பிஸ்ட்' ஒரு தடவை தன் வேலையை நிறுத்திப் பின் தொடர்ந்தா. "எனக்கும் என்னோடை போய் பிரண்டிற்கும் வர்ற சண்டே சிம்பிளா 'என்கேஜ்மெண்ட்' நடக்க இருக்கு எண்டு சொன்னன்" என்றாள். "இதை ஏன் இவ்வளவு நாளாய், எனக்குச் சொல்லேல்லை?" என்று கேட்டேன். "எதையும் முடிவானதுக்கு அப்புறம் தானே சொல்லவேணும்! அதுதான் இண்டைக்கு முதன் முதலாக உங்களுக்குச் சொல்லுறன்" என்றாள் என்னைப் பார்த்தவாறே.

அப்ப நான் சொல்ல நினைத்தது...? நான் சொல்லத் துடித்தது...? அதற்கு இனி அவசியமே இல்லை!

''ஒகே... நீங்க என்ன சொல்ல வந்தீங்க.'' அவளது குரல் என்னை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. 'அது... அது... எனக்கும் என்ரை கசின் சாந்திக்கும் மே மாசம் இருபத்தைந்தாம் திகதி 'றிஜிஸ்ரேஷன்' நடக்க இருக்கு.

அதைத்தான் 'அட்வான்ஸ்' ஆகவே உனக்குச் சொல்ல நினைச்சன்!' என்ற உண்மையை நான் சொல்ல நினைத்தாலும் எதையுமே கூறாது, கூற வேண்டிய அவசியங்கள் ஏதும் இல்லாது புரட்டிக் கொண்டிருந்த புதிய 'பைலை' எடுத்து அவள் முன்னால் போட்டேன்.

இரண்டு கப் ரீயை செந்தில் கொண்டு வந்து என் மேசை மீது வைத்துச் சென்றான். ''என்ன சொல்லுங்களேன்!'' என்றாள், கால்களை நிலத்தில் அடித்தவாறே.

"ஆறேழு மாதங்களுக்கு முந்தி நாங்கள் கொள்முதல் செய்த பொருளொன்றை நீ 'பிக்ஸ்ட் அசெட்ஸ்' ஆகப் பற்றுவைச்சாயோ எண்டு நான் போட்ட கணக்குத்தான் தப்பாயிட்டுது. நீ அதை 'கறண்ட் அசெட்ஸ்' ஆகச் சரியாத்தான் பற்றுவைச்சிருக்கிறாய் எண்டு இப்ப இந்த 'பைலை'ப் புரட்டின போது தான் எனக்குப் புரியுது… ஒரு நிம்மதியாவும் இருக்கு!'' என்றேன் நான். புருவத்தை உயர்த்தியவாறே ''என்ன நீங்கள் சொல்லுறீங்க?'' என்று கேட்டாள்.

''ஒரு முறைதான் சொல்ல முடியும். நீ ஒரு 'குவாலிபைட் புக்கீப்பர்' எண்ட முறையிலை புரிஞ்சாப் புரிஞ்சு கொள்'' என்றவாறே தேநீர்க் குவளையைக் காலியாக்குகிறேன்.

''அட் லீஸ்ட் நீங்க சொன்ன 'என்றி'யை 'லெட்'ஜரிலையாவது காட்டுங்களன்'' என்றாள். ''ஐ ஆம் வெறி சொறி மைடியர். இது லெட்ஜருக்கு வராத டபிள் என்றி'' என்று நான் சொன்ன போது, முன்னால் வெளிச்சும் தெரிந்தது. தனது அறை 'ரியூப் லைட்டை'ப் போட்டுவிட்டு 'பொஸ்' தான் தனது இருக்கையில் அமர்ந்து கொள்கிறார்.

''ரீயைக் குடிச்சிட்டு நீ ஸ்ரேட்மண்டைப் பிறிப்பயர் பண்ணு. நான் பொஸ்ஸை ஒருக்கா பார்த்திட்டு வாறன்'' என்றபோது, இந்த 'ஸ்ரேட் மெண்டிற்கு' இப்ப என்ன அவசரம்? வழமையாக இருபது இருபத்தைந்தாந் தேதிகளிலை தானே 'பிறிப்பயர்' பண்ணிக் குடுப்பன். ஏன் இந்த மாசம் இப்பவே கேக்கிறீங்க?''என்றாள் வியர்க்கும் முகத்தை கைக்குட்டையால் துடைத்தவாறே.

''எதையும் முன்னரே செய்து வைச்சிட்டால் அல்லது சொல்லி வைச்சிட்டால்... தப்பான கணக்குகள் உருவாக வழி இருக்காது இல்லையா?'' என்றேன்.

''புரியாத ஆள் தான். போங்க நீங்க'' என்றவள் புதிய 'பைலைத்'திறந்து, அமைதியாகத் தன் வேலையை ஆரம்பித்தாள்.

'நான் மட்டுமா?' என்று சொல்ல நினைத்தாலும் எதையுமே கூறாது, கையொப்பமிடப்பட வேண்டிய கடிதங்கள், 'காசோலைகள், 'வவுச்சர்களை' எடுத்தவாறே, நான் 'பொஸ்'சின் அறைக்குச் செல்லத் தயாராகுகிறேன்.

"வீரகேசரி வாரவெளியீடு" 1986

som flägleber alragie?

ஆலய தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு கோவிலின் வெளிவாசல் பக்கமாக செருப்புகள் வைத்த இடத்திற்கு வந்தபோதுதான் என் பெயரை அழைத்தவாறே தூரத்தே எவரோ ஒடி வருவதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

''எட சீலன்! கனகாலத்துக்குப் பிறகு.'' அண்மித்தவனைப் பார்த்துக் கூறியவாறே செருப்புக்களைத் தேடிப் பிடித்து காலில் மாட்டிக் கொள்கிறேன்.

''உள் வீதியிலையே உன்னை நான் கண்டுட்டன். நீகும்பிட்டு முடியக் கதைப்பம் எண்டிருந்தன். அதுக்கிடையிலை வெளிவீதிக்கு வந்திட்டாய்.'' மூச்சிரைக்க சீலன் கூறுகிறான்.

"இவ்வளவு காலமா நீ எங்கை இருந்தாய்?" அவனது தோளில் கையைப் போட்டவாறே நான் கேட்கிறேன்.

''எயிற்றித் திறீ கலவரத்தோடை சவுதிக்குப் போய் போனமாதம் தான் திரும்பி வந்தனான்.'' ''ஓ! அப்ப நீ அதிஷ்டசாலி தான். இப்ப சில வருஷங்களா நாங்கள் பட்ட துன்ப துயரங்கள் எல்லாம் உனக்குக் கதைகளாகத்தான் அங்கை வந்திருக்கும்.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் எல்லாத்தையும் நீ 'பீ.பீ.சி. நியூசிலை' தான் பார்த்திருப்பாய்.''

''இன்னும் உன்ரை சில குணங்கள் மாறேலை வேலோன்.''

''கொண்டு பிறந்த கொள்கையும் குணங்களும், கட்டையிலை போகு மட்டும் மாறது சீலன்.''

''நீ என்ன என்னை 'றோட்'டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறாய் போலை?'' வாசலை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தபோது சீலன் கேட்டான்.

''பிறகுமென்ன கோயிலுக்குள்ளேயே தஞ்சம்? அந்த நிலை இப்ப எங்கடை சொந்த ஊர்களிலே தான்.''

''நிகழ்காலங்களை பற்றி நீ சொல்லுகிறாய். என்ரை நிலையைப் பற்றி நான் சொல்லுறன். கோயிலுக்குள்ளை அம்மாவும், 'சிஸ்ரேசும்' நிற்கினம். கொஞ்சம் பொறு. அவையளும் வரட்டும்.''

''அப்ப குடும்பமே கொழும்பிலை தானோ?''

"இரண்டு 'சிஸ்ரேஸ்' இங்கை 'வேக்' பண்ணுகினம். அதனாலை துணைக்கு அம்மாவும் வந்து நிக்கிறா. கொட்டகேனாவிலை 'அனெக்ஸ்' எடுத்த இருக்கிறம்."

நடந்து சென்ற நான் வாசலோடு அமைந்த இருக்கையில் அமர்கிறேன். அருகில் சீலன் வந்து இருந்தான். எங்களூர் கல்லூரியிலும் ரியூசன் சென்ரரிலும்

பின்னர் கணக்கியல் நிறுவகத்திலும் இவன் என்னருகே இருந்த அந்த நாட்கள் மின்னலாக ஒரு கணம் மனதில் ஒளிர்ந்தது. 'சாட்டெட்' எக்கவுண்டன்சி' படிப்பை ஆரம்பித்த சில மாதங்களுக்குள்ளேயே கலவரம் வெடித்தது. பின்பு தொடர்புகளே இன்றி உறவுகள் விடுபட்டுப் போனது. ஐந்து வருடங்கள் கடந்து பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர் கோவிலில் இன்று.

''என்ன நீ செய்<mark>யிறாய்</mark>? 'எக்சாம்' ஏதாவது 'பாஸ்' பண்ணினியோ?"

''சாட்டெட்டிலை பிறிலிமினெறி பாஸ்' பண்ணி இப்ப 'லைசன்சியேட்' படிக்கிறன். அத்தோடை வேலையும் பார்க்கிறன். அது சரி சவுதியிலை உன்ரை முயற்சி என்ன மாதிரி?''

"ஹொட்டேல் ஒண்டிலை 'நைற் ஓடிற்றரா' இருந்தனான் மச்சான். ஐந்து வருஷத்திலை உழைச்சதிலை ஒரு மாதிரி சாவகச்சேரியிலை இரண்டு 'சிஸ்ரேசுக்கும்' வீடுகட்டி, சின்னவளுக்கும் அத்திவாரம் போட்டுட்டன். அத்தோடை ஆளுக்கு இரண்டு லட்சம் 'பாங்கிலையும்' போட்டிருக்கிறன். இனித் திரும்பப் போய்த்தான் எச்ச சொச்சங்கள். அது சரி உன்ரை 'லைவ்' எப்பிடி வேலோன்?"

எண்பத்திமூன்று ஆவணியில் கொழும்புத் துறைமுகத்திலிருந்து கப்பல் ஏறிப் போய் காங்கேசன் துறை மண்ணில் காலடி வைத்தது தொட்டு, எண்பத்தியேழு 'மே'யில் நடந்த வடமராட்சித் தாக்குதல் வரை என்வாழ்வில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களை ஒன்றுமே விடாது இவனுக்கு ஒப்புவித்தேன்.

கதைகளைக் கேட்டதும் நண்பன் எனக்கு வாழ்த்துக் கூறும் தோரணையில் கை கொடுத்தான். "என்னடாப்பா? இன்னமும் உயிர் பிழைச்சு இருக்கிறதுக்கா கை கொடுக்கிறாய்?" என்று நான் கேட்ட போது, அமைதியாகச் சிரித்தவாறே தனது சரிதையையும் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

கலவரத்தில் இவனது தந்தை தவறிப் போனது, அதனால் படிப்பைத் தொடர் முடியாத நிலையில் தந்தையின் பொறுப்பை தான் ஏற்று அதை நிறைவு செய்யும் நோக்கிற்காக சவுதி சென்றது, இப்போ சகோதரிகளின் சங்கதிகளைப் பார்க்க லீவில் வந்திருப்பது.

''இவதான் அம்மா. இது வான்மதி. இவள் பாமினி. அம்மா நான் முந்தி அடிக்கடி சொல்லுவள் வடமராட்சிப் பொடியன் ஒண்டு என்னர 'பிறண்ட்' எண்டு. அவன் தான் இவன்'' பரஸ்பரம் நிகழ்ந்த அறிமுகங்களின் பின்னர் அமர்ந்திருந்த இருவரும் எழுந்து நின்றோம்.

ஆலய வளவை விட்டு வெளியேறி கொச்சிக்கடைச் சந்தியால் இடது பக்கமாகத் திரும்பி சீலனின் வீட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

எனது தொழில் நிலவரங்கள் பற்றி சிரத்தையுடன் சீலனின் அம்மா கேட்டு அறிந்து கொண்டா. என் வயதை ஒத்த எங்களூர் பையன்கள் சிலரது பெயர்களைச் சொல்லி அவர்களது இனத்தவரா நான் என்றும் வினவினா. அவவிற்குத் தெரிந்த ஒரு பொடியனின் பெயரை அடிப்படையில் வைத்து ஓரளவிற்கு என் குடும்பத்தை இனங்காட்டினேன்.

''உம்மடை 'பிறண்ட்' சீலனாலை தான் நாங்கள் இப்ப தலை நிமிர்ந்து நடக்கிறம் தம்பி. பாருமன் இந்த

முறை வந்து நிக்கிறதுக்கிடையிலேயே தன்ரை சகோதரிகளின்ரை அலுவலுகளையும் முடிச்சுப் போட வேணுமெண்டு வலு பிரியப்படுகிறார். கடவுளே எண்டு இதுகளை இந்த முறை கரைசேர்த்துப் போட்டாரெண்டால் இனி 'ஜவ்னாக் கம்பஸ்சிலை' படிக்கிற இளைய பொடிச்சியின்ரை அலுவல் ஒண்டுந் தானே? அதை ஆறுதலாகவும் முடிக்கலாந் தானே?"

காவல் நிலையம், அரச மரம் ஆகியவற்றைத் தாண்டி இப்போ வாகன இரைச்சல்கள் சற்றுமே இல்லாத குச்சொழுங்கை வழியாக நாம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். பொழுது சற்று இருட்டிவிட்டிருப்பதைக் கூட இந்த ஒழுங்கைக்குள் வந்த பின்புதான் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். குச்சொழுங்கை சிறிது தூரம் சென்றதும் ஒடையாக உருமாறியது. இரண்டு பக்கங்களிலும் சுவர்கள் நிமிர்ந்து நிற்க நிலத்தில் வலது பக்கமாகச் சாக்கடை ஒன்று நீண்டு சென்றது. சிறுநீர் நெடி மிக்க தாராளமாகவே சாக்கடையிலிருந்து மிதந்து கொண்டிருந்தது. சிவப்புத் தகரக் 'கேற்'றுக்களில் வெள்ளை இலக்கங்கள் தம்மை வெவ்வேறு வீடுகளாக வேலி போட்டுக் கொண்டு வந்தன. ஏழாம் இலக்கம் 'ஐ'ப்பிரிவு என வந்ததும் எங்கள் குழுவின் வேகம் குறைந்தது. நீண்ட நேர மௌனத்தை சிலனின் அம்மாதான் முதலில் கலைத்தா. ''தம்பி, நாங்கள் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளை போறம். நீ போய் சந்திக்கடையிலே ஒரு 'பக்கெட்' பால் வாங்கி வா. நீங்கள் இரண்டு பேரும் போனால் இப்போதைக்கு வரமாட்டியள். இவர் நிக்கட்டும். நீ மட்டும் போட்டு ஓடிவா."

'கேற்'றைத் திறந்து உள்ளே நுழைகிறோம். வாசல் கதவையும் திறந்தபோதுதான், அந்த_ய அனெக்ஸ்' தன் அழகை

அள்ளிக் கொட்டியது. ஒரு பெரிய 'ஹோல்' பின்பக்கமாக அறைக்கு வழிவிட்டிருந்தது. அறையின் வாசலில் அழகான கேர்ட்டின் துணி ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்க, 'ஹோலின்' வலது பக்கமாக வானொலி, தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இடது புறத்தே 'சோக்கேஸ்' குளிர்சாதனப் பெட்டி, மேசை எதிரும் புதிருமாக கதிரைகள். முன்பக்கத்தில் வட்டமாக நான்கு பெரிய நாற்காலிகள். நவீன ஓவியங்கள் சுவரை நிரப்ப, சுவர் ஒரங்களை ''ஓக்கிட்ஸ்'' செடிகள் அலங்கரித்தன.

முன்புறமாக இருந்த ஒரு நாற்காலியில் நான் அமர்ந்து கொண்டேன். பெண்கள் அனைவரும் உள் சென்றனர். சிறிது நேரத்தின் பின் சீலனின் அம்மா வந்தா. தொடர்ந்து வந்த பாமினி மூலையில் இருந்த ரெலிவிசனை 'ஒன்' பண்ணி, சத்தத்தைச் சரி செய்து விட்டு, மீண்டும் உள் நுழைகிறாள். 'ரி.வி.'யில் விளம்பரங்கள் போய் கொண்டிருந்தன.

''இவ. மகள் வான்மதி. 'வெற்னறி சேஜன்ரா' மொரட்டுவவில வேலை பார்க்கிறா. இனிச் சம்பளமும் ஆறுக்கு மேலை எடுக்கிறா. நாங்கள் 'டொக்டர்,' 'என்சினியர்' எண்ட 'லைவல்'களிலே எல்லாம் எதிர்பாக்கேலை. உமக்குத் தெரிஞ்ச இடமேதாவது இருந்தால்…''

எனது மூளைக்குள் 'சட்'டென எந்த இடமும் தட்டுப்படவே இல்லை. எனது வயதை ஒத்தவர்கள் இவவுக்கு தோதுவராது. இனி என்னை விட சற்று வயதில் கூடிய பலரும் குடியும், குடித்தனமுமாக இருப்பவர்கள். எஞ்சியிருப்பவர்கள் சிலருக்கு அசைய முடியாத குடும்பப்

பொறுப்பு. இந்த லட்சணத்தில் நான் யாரை என சிபாரிசு செய்வது?

எதையுமே சொல்ல முடியாதவனாக நான் இருந்த போது, கேர்ட்டினை விலக்கியவாறே தட்டில் பிஸ்கட், பழங்கள் சகிதம் பாமினி வந்தாள். என் அருகிலிருந்த மேசையில் அவற்றை வைத்தபோது ரி.வி.யில் அடுத்த விளம்பரம் ஒளிர்ந்தது.

''இவ சீலனுக்கு நாலு வயது இளையவ. 'கொம்பனியில' 'எக்கவுண்ஸ் கிளார்க்கா' வேலை பார்க்கிறா. அத்தோடை இப்பத்தான் 'ஏ.ஏ.ரி.'எண்டு 'எக்கவுண்டன்சி கோஸ்' செய்ய ஆரம்பிச்சிருக்கிறா. 'அட்வான்ஸ் லெவலிலை கொமேஸ்' செய்ததாலை முதலாவது சோதனை எடுக்கத் தேவையில்லையாம். இப்ப இரண்டாவது சோதனைக்கு 'அப்பிளை' பண்ணியிருக்கிறா. 'எக்கவுண்சிலை' கொஞ்சம் கஷ்ரப்படுகிறாள் தம்பி. நீர் 'சாட்டெட்' தானே செய்யிறீர்! முடிஞ்சால் இடையிடை வந்து கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணுவீரோ?''

"ஓ! யேஸ், எனக்குப் 'புறப்ளம்' இல்லை. ஆனால், 'எக்சாம் வருகிற நேரங்களிலைதான் கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கும். மற்றபடி வந்து சொல்லிக் குடுக்கிறன்" நான் சொன்னதை உள்வாங்கிய பாமினி ஒரு புன்சிரிப்புடன் உள்சென்று விடுகிறாள். வலது பக்க மூலையிலிருந்து மின் விசிறி திடீரென சுழல ஆரம்பிக்கிறது. அப்போ சீலன் உள் நுழைந்தான். சிகரெட் 'மணம்' அவனில் 'குப்'பென வீசியது. "அம்மா பக்கட் பால் முடிஞ்சு போச்சுதாம்."

''பரவாயில்லை. நேற்று உடைச்ச 'ரின் மில்க். பிறிச்'சுக்குள்ள கிடக்கு. நான் போய் 'ரீ' போட்டுக் Digitized by Noofaham Foundation. Digitized by Noofaham Jourdation.

கொண்டு வாறன். நீ உன்ரை 'பிறண்டோடை' கதைச்சுக் கொண்டிரு. ஏன் தம்பி, நீர் 'பிஸ்கட்' எடுக்கலையே? பழங்களும் இருக்கு. பார்த்து எடும்."

"ஓ. எடுப்பம்... என்ன அவசரம்?"

சீலன் மீண்டும் கதைக்க ஆரம்பித்தான். எனது மட்.டுப் படுத்திய வருமானத்தை வைத்து நான் வாழ்க்கை நடத்தும் விதம் இவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. இவனது வெளிநாட்.டுப் பார்வையில் இது வில்லங்கமான விடயந்தான்.

"என்னடாப்பா வேலோன்? 'கொலிச்சிலை' எங்களோடை படிச்ச ஒரு பொடியங்களையுமே இப்ப கொழும்பிலை காணேலை? கட்டை ரவி, சடையப்பன், சிங்கன், வேல்முருகன், முத்துலிங்கன், மூத்தண்ணன், தவத்தன், குகதாசன், குணட்டி, தங்கராசன் எண்ட எங்கடை 'கிளிக்'கையே காணக் கிடைக்குதில்லையே!"

"ஒருத்தருமே இப்ப இங்கை இல்லை சீலன். இயக்கமெண்டு கொஞ்சப் பேர் போனாங்கள். வெளிநாட்டுக்குச் சிலர் பறந்தாங்கள். கலவரங்களிலை சிலர் காணாமல் போயிட்டாங்கள். இப்ப தங்கராசன் என்னைப் போல ஒண்டு, ரெண்டு பேர் தான் மிஞ்சியிருக்கிறம். மேலும் நாங்களும் இருக்கப் போகிறதும் எத்தனை நாளைக்கெண்டதை நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. ஒரு வேளை நீ அடுத்த தடவை வரக்குள்ளை நான் கூட இல்லாமல் போய்விடலாம் சீலன்."

''ஏன் வேலோன், அப்பிடி விரக்தியாகச் சொல்லுறாய்? அது போக நீயும் ஏன் வெளிநாடு போக 'றை' பண்ணக்கூடாது?"

"அதுக்குப் பல காரணங்கள் சீலன். ஆறு, ஏழு எண்டு கட்டி அகதிகளாக, வெளிநாட்டுக்குப் போறளவிற்கு எனக்கு வசதியில்லை. சவுதிப்பக்கம் போகிறது பற்றியதும் இன்னமும் தீர்மானிக்கேல்லை. அது சரி உன்ரை 'சிஸ்ரேசின்ரை' பிரச்சினைகளை எப்படி நீ 'டைக்கிள்' பண்ணப் போகிறாய்?"

''நானும் சிலோனுக்கு வந்து இண்டையோடை மூண்டு கிழமை முடியுது. சம்மந்தம் ஒண்டுதானும் பொருந்தி வருகுதில்லை. கடைசி வான்மதியின்ரை விஷயத்தையாவது முடிப்பமெண்டு பார்த்தால், வாற 'புறப்போசல்கள்' எல்லாம் பாதியோட போயிடுது?"

''ஏன் என்ன பிரச்சினை?''

''சாதி, சாதகம், பதவி, அந்தஸ்து எண்டு நாங்களே 'கிறியேற்' பண்ணுகிற பிரச்சனைகள் தான். கலியாணத்தை முடிச்சு வைக்க வேண்டுமெண்டு அவசரங் காட்டுகிறாவே தவிர, அம்மா இன்னும் பழைய நுணுக்கங்களை கைவிடுகிறாவே இல்லை'' என்று சீலன் சொன்ன போது, சற்றே செருமியபடி தாயார் வந்து எதிரில் அமர்ந்தார்.

'சட்'டென சீலன் எழுந்து உள்ளே செல்ல, தாயார் கதையை ஆரம்பித்தா. ''தம்பி என்ன கடைச் சாப்பாடு தானே? ஆளைப் பார்க்கத் தெரியுது. நாளைக்கு நீர் 'பிறீ' தானே? மத்தியானம் 'லஞ்சுக்கு' வாருமன்.''

தாயை மறைத்தபடி என்முன் பாமினி வந்த போது சற்று நிமிர்ந்து பார்த்தேன். முகங்களில் புன்சிரிப்பும் கைகளில் தேநீர்க் குவளையும் பரிமாறின.

தாய்க்குப் பதில் சொல்ல நான் வாயெடுத்தபோது, சிகரெட்டும் கையுமாக இருமியபடி சீலன் உள்ளிருந்து Digitized by Noolaham Foundation.

வந்தான். 'ரி.வி.'யில் நிகழ்ச்சி ஒன்று மாறிக் கொண்டிருந்தது.

''அம்மா, நான் அப்போ சொல்லவே மறந்து போனன். இவனுக்குப் போன மாதம் ஒரு பெண் குழந்தை கிடைச்சிருக்கு. மீரா எண்டு பெயர் வைச்சிருக்கிறான். தொடக்கு கழிய குழந்தையைக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போக வேணுமாம். முப்பத்தொண்டுக்கும் போகேலாமல் போச்சுதாம். இரண்டுக்கும் பொதுவா நாளைக்குக் காலமை ஊருக்குப் போகிறானாம்.''

சிரிப்பும், கதையுமாக இருந்த சீலனின் அம்மாவின் முகம் திடீரென 'சீரியசான' பாவம் காட்டியது. ஒரு சில விநாடிகள் மௌனம். பின் வார்த்தைகளைக் கூட்டிக் கதைக்க ஆரம்பித்தா. வார்த்தைகளில் ஒரு தொய்வு தெரிந்தது. ''எட உமக்கு 'வெடிங்' முடிஞ்சுதே? அப்ப உன்ரை 'பிறண்ட்' பெரியாள் தான் சீலன்.''

''சாந்தி எண்டு ஒன்று விட்ட மாமன்ரை மகளைத் தான் 'மறி' பண்ணியிருக்கிறானாம். வடமராட்சி 'அற்றாக்குக்'குள்ளை தான் ஆளுக்கு 'வெடிங்' நடந்ததாம். கலியாண வீடு நடந்த அடுத்த நாளே 'பங்கருக்குள்ளை' போக வேண்டி வந்துட்டுதாம்.'' சொல்லியவாறே சீலன் சிரித்தான். ஆனால், தாயோ பாமினியோ அதை ரசிக்கவில்லை. மூலையில் ஒளிர்ந்த 'ரெலிவிஷனை' 'ஒவ்' பண்ணிவிட்டு தாய் உள்ளே சென்றாள். தொடர்ந்து பாமினியும் சென்றாள். சற்று நேரத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்த மின் விசிறியும் ஓய்வுக்கு வருகிறது.

"போறதுக்கு இன்னும் கொஞ்ச நாள் தான் இருக்கு வேலோன். அதுக்கிடையிலை வான்மதியின்ரை விஷயத்தை Dolaham Sou Javanaham Sou Dolaham Sou Javanaham Sou

எப்படித்தான் ஒப்பேற்றப் போகிறேனோ?'' அமைதியைக் கலைத்தவாறே சீலன் தான் ஆரம்பித்தான். சிகரெட் புகை வளையம், வளையமாக வெளிவந்தது.

"கறண்ட் புறபுளம் இதுதான் மச்சான். வீடு 'ரெடி' 'டவுரி' 'டொனேசன் ரெடி,' காணி பூமி, நகை நட்டு எல்லாமே 'ரெடி' ஆனால், மாப்பிள்ளை தான் இல்லை. பொடியங்களின்ரை பற்றாக்குறையை நிகழ்ந்து போன அழிவுகளை இப்பத்தான் உணர முடியுது சீலன்.'' காலியான தேநீர்க் குவளையை மேசையில் வைத்து விட்டு, சீலனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறே நான் நிமிருகிறேன். இப்போ சற்று புழுங்க ஆரம்பிக்கிறது.

"திரைகடலோடி எல்லாம் திரவியங்களைத் தேடிக் கொள்ள முடியுது. பொருளாதாரம் வசதிகளையெல்லாம் பெருக்கிக் கொள்ள முடியுது. ஆனால், எங்களாலை அக்கா தங்கைகளுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளைகளைத் தேடி கொள்ளேலாமல் இருக்கே?"நீண்ட பெருமூச்சொன்றுடன் சீலன் சொல்கிறான்.

''எங்கடை சமூகத்திலை வந்திருக்கிற இந்தச் சாபக்கேட்டிற்கெல்லாம் ஆர் சீலன் காரணம்? இதுகளுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு ஆருடைய கையிலை தங்கியிருக்கு?''

எதையும் பேசாமல் சீலன் எழுந்து உள் சென்று இன்னொரு சிகரெட்டினைப் பற்ற வைத்தபடி வருகிறான். மூலையில் கிடந்த 'கசெற்றெக்கோடர்' இப்போ இவனால் இயங்க ஆரம்பிக்கிறது.

''பழங்கள் எல்லாம் அப்பிடியே இருக்கு. நீ'ரச்' பண்ணவே இல்ணை™ோளலை கிடக்கு?'' என்று கேட்டவாறே, சீலன் இப்போ என்னருகே கதிரையை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்து கொள்கிறான்.

''பரவாயில்லை. இப்ப இதுகளை எடுத்தால் பிறகு இரவைக்குச் சாப்பிடேலாது. மச்சான்.''

'ரேப்பில்' மேளக் கச்சேரி ஒன்று மெதுவான சத்தத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது. என் குடும்ப வாழ்க்கை பற்றி, எதிர்காலத் திட்டங்கள் பற்றி இப்போ எமது உரையாடல் அமைந்திருந்தது. உள்ளிருந்து சமையல் வாசனை இதமானதாக வெளி வந்து கொண்டிருந்தது.

''உன்னரை 'மறேச்' என்ன மாதிரி சீலன்?''

"உனக்கு, விளக்குமாறு காவின மூஞ்சூறுவின்ரை கதை தெரியுந்தானே?" கேட்டவாறே சீலன் சிரித்தான்.

''தம்பி, நீர் இங்கை எங்கை இருக்கிறனீர்?'' கேட்டினை விலக்கியவாறே தாயார் வந்தா. இப்போ உள்ளிருந்து வந்த பொரியல் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது.

''வெள்ளவத்தையிலை.''

''பிறகேன் மினக்கெடுறீர்? இந்த நாளையிலை வேளை காலையோடை வீட்டுக்குப் போயிட்டால் வீணான பிரச்சனைகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். மற்றது நீர் வெள்ளவத்தையிலிருந்து இஞ்சை வந்து போறது உமக்கும் சிரமமாயிருக்கும். அதோடை நீரும் 'எக்சாம்' எடுக்கிறனீர். இவ பாமினி தான் 'கிளாஸ்மேற்றோடை' 'கொம்பயின் ஸ்ரடி' போட்டு 'மனேஜ்' பண்ணுகிறாவாம்."

''அப்ப சரி... நான் போயிட்டு வாறன்.'' எழுந்தவாறே நான் செல்கிறேன். Polaham.org Digitized by Noolatim Foundation.

"இரு சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம்." என்றவாறே சீலன் தாயைப் பார்த்தான். "ஓம்… உமக்காகத்தான் இவ்வளவு அவசரப்பட்டு சமையல் முடிச்சனாங்கள். சாப்பிட்டுட்டுப் போம்" வார்த்தைகள் இழுபட்டன.

''நான் வரக்குள்ளை 'றூம் மேற்' ரஞ்சித்திட்டை எனக்கும் 'டினர்' எடுத்து வைக்கச் சொல்லி போட்டு வந்தனான். பிறகு அது வீணாப் போயிடும். பிறகு ஒரு நாளைக்கு வாறன்''சொல்லியவாறே நான் வாசல் கதவைத் தாண்டுகிறேன்.

''ஊருக்குப் போய் நீ எப்ப திரும்புகிறாய்?'' வாசலைத் தாண்டி வந்து சீலன் வினவினான்.

''அடிக்கடி பிரயாணம் பண்ணுறதாலை அதிக நாட்கள் அங்கை நிக்கேலாது. அடுத்த கிழமைக்குள்ளை திரும்பி விடுவன்." மழை மெதுவாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது.

"அப்ப, இனி அடுத்த சந்திப்பு எப்ப?"

''இனி நீ வெள்ளவத்தைப் பக்கம் வந்தால் என்ரை 'றூமுக்கும்' ஒருக்கால் வந்து போவன்'' என்று சொன்னபடி எனது முகவரியைக் கூறுகிறேன்.

''தற்செயலாக வரக்கிடைக்காட்டிலும் சவுதிக்குப் போனவுடனை உனக்கு லெட்டராவது போடுவன.''

மழைத் தூறலின் பாரம் சற்று அதிகரிக்கவே ''சீ யூ'' பரிமாறிக் கொண்டு, சீலனை விட்டு விலகுகிறேன்.

பேரிரைச்சலுடன் மழை பொழிய ஆரம்பிக்கிறது. அப்போ வெள்ளவத்தைக்கான பேருந்து ஒன்று வலு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

- ''வீரகேசரி வாரவெளியீடு'' 1988

வுக்றிழை இது "

பினிபஸ்ஸின் வாசலில் குவிந்து நின்ற சனங்களை இடித்து, விலக்கி வெளியில் கால்களை வைத்த போது தோளில் தொங்கிய 'றவலிங் பாய்க்கை' உரசிக் கொண்டு ''உர்ர், உர்ர்'' என பஸ் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. சனநெரிசலால் விலகியிருந்த 'பெலிற்றையும்,' 'றவுசரையும்' சரி செய்தவாறே கையை உயர்த்தி கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம் பத்து மணியைத் தாண்டியிருந்தது. பூட்டிய கடைகள் முன்னால் பழைய பேப்பர் விரித்து படுத்திருந்த பிச்சைக்காரர்களில் சிலர் பஸ்ஸின் இரைச்சலால் ஒரு முறை நெளிந்து, பின் திரும்பி மறு பக்கம் படுத்துக் கொண்டனர்.

வீதியைக் கடந்து கடல் பக்கமாக நடந்தான். கிரிக்கெட்டோ, கிளித்தட்டோ விளையாடலாம் போல விளையாட்டு மைதானமாக காலி வீதி ஒரே வெளியாய் ஒய்ந்து கிடந்தது. இவன் திரும்பும் குச்சொழுங்கையின்

பெயர்ப் பலகையுடன் பச்சையும், சிவப்புமாகப் பிணைந்து இருக்கும் தபால் பெட்டிகளின் பின், அரசியல்வாதிகளின் தொனியில் ஏதோ சதா பேசிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பைத்தியக்காரன் கூட உடுத்திருந்த ஊத்தைச் சாரத்தினால் தன்னை மூடி சுருண்டு படுத்து விட்டான்.

குச்சொழுங்கையில் வெளிச்சம் கொஞ்சம் குறைவாகவே இருந்தது. நிதானமாக நடந்தும் ஒரு குழியில் காலை விட்டு நிரம்பியிருந்த தண்ணீரைத் தெறிக்க வைத்து ஒரு கணம் தன் 'பலன்ஸை' இழந்து திடீரென சுதாகரித்து மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தான். இன்றும் அந்திமழை தன் சேவையைச் செவ்வனே நிறைவேற்றித்தான் இருக்கிறது. இவன் தங்கியிருக்கும் வீட்டின் முன்புறத்தே கிழக்குப் பக்கமாக ஒர் அறையில் மட்டும் வெளிச்சம் தெரிந்தது. 'கேற்' பூட்டி விட்டார்களோ? என்னவோ?

மதிலோரம் ஒட்டிய தொலைபேசிக் கம்பத்தைத் தேய்த்தவாறே வேகமாகச் சென்று 'கேற்றில்' கை வைத்தான். கொழுவித்தான் இருந்தது. ஒசைபடாது கொழுக்கியை எடுத்து உள்நுழைந்து மீண்டும் கொழுவும் போது இவனையும் மீறி ''டொங்''எனச் சத்தம் கேட்டது. வாசலில் சுருண்டு படுத்திருந்த 'றெக்சி' திடீரென எழுந்து உச்சி முதல் கால்வரை பார்த்துவிட்டு கழுத்தைத் திருப்பி, உடனை ஒருமுறை உதறி மீண்டும் முடங்கிக் கொண்டது.

முன்னறையில் இருந்து 'நியூஸ்பேப்பரும்' மூக்குக் கண்ணாடியுமாக ஒடிவந்த முதியவர் "எட வேலோனே?" என்று விட்டு, கொஞ்ச நேர இடைவெளியின் பின், "பஸ்ஸோ, றெயினோ" என்று கேட்டார். "வவுனியா பஸ் கனகராஜன் குளத்தடியிலை 'செக்கிங்' காலை கொஞ்சம் 'டிலே'யாப் போச்சு. 'றெயினை மிஸ்' பண்ணிட்டன். பிறகு

அநுராதபுரத்துக்கு வந்து வாறன்" என பாடமாக்கி வைத்த தேவாரமாக வார்த்தைகளை ஒப்புவித்து விட்டு பதிலுக்காகப் பார்த்திராதவனாக ஓடைப்புறத்தால் பின் வாசல் நோக்கி நகர்ந்தான்.

இப்போது 'றூம்மேற்' ரஞ்சித் என்ன செய்கிறானோ? 'லங்கா புவத்'தின் ஆதார செய்திகளையும், பீ.பீ.சி.யையும் கேட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது தாயாருக்கோ, அல்லது வேறு 'எவருக்காவதோ' கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கலாம். இல்லாவிடின், வானொலி ஒரு பக்கமாக சீர்காழியின் குரலிலோ அல்லது பெங்களூரின் குரலிலோ இரைந்து கொண்டிருக்க மறுபக்கமாக வளைந்து, குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருக்கலாம்.

ஒடையால் மிதந்து பின்புறத்தை அடைந்தான். 'றாமில்' 'லைட்' எரிவதை கதவின் இன்னும் Sip இடைவெளி வீட்டுக்காரனுக்குக் கோள் சொல்லிக் "மச்சான் இன்னும் படுக்கேல்லை!" என்று கொண்டிருந்தது. நினைத்தவனாக, மெலிதாக கதவில் "டொக், டொக்" எனச் செய்தான். ரஞ்சித் குதித்தெழுந்ததால் கட்டில் ராகமிசைத்தது. உள்புற பூட்டை அழுத்தி திறந்து கதவை இழுத்தான். உதறியபடி கதவு ''ஆ''வெனத் திறந்து கொண்டது. ''லபக்'' என உள் நுழைந்தவன் கதவைச் சாத்தியவாறே ரஞ்சித்தின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

"வருக! வருக!! சாந்தி மணாளனே வருக!!! என்ன புதன்கிழமை வேலைக்கு வாறனெண்டுட்டுப் போனாய். இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமையுமாச்சு...'' கையில் வைத்திருந்த குமுதத்தையோ, விகடனையோ ஏதோ ஒன்றைத் தனது மேசையில் போட்டவாறே ரஞ்சித் கேட்டான்.

''என்னடாப்பா செய்யிறது? ஹர்த்தால், கடையடைப்பு எண்டு ரண்டு நாள் கழிஞ்சுது. 'கேவியூ' போட்டு 'றவுண்ட்டப்' பண்ணி கலாதிப் படுத்தினதிலை ரண்டு நாள் வெளிக்கிடேலாமல் போச்சுது. இண்டைக்குத் தான் ஒரளவுக்காவது நகர முடிஞ்சுது!'' ரவலிங் பாய்க்கை கட்டிலில் 'தொம்'மென வைத்தவன், தனது மேசை மீதிருந்த கடிதங்கள் மீது பார்வையைத் திருப்பினான்.

் ''ஒவ்வீசிலை இருந்து உனக்கு 'ரெலிகிறாம்' வந்திருந்தது. வேலைக்கு வரச் சொல்லி. 'சிக், பெக் லீவ்' எண்டு வழமை போலை உன்ரை 'பொஸ்' சில்வாவுக்கு 'றிப்ளை' பண்ணியிருக்கிறன்.''

"எங்கடை பிரச்சினைகள், கஷ்ரங்கள் அவங்களுக்கு எங்கை விளங்கப் போகுது? ஏதோ வேணுமெண்டு அங்கை படுத்துக் கிடக்கிறம் எண்ட மாதிரி அவங்களின்ரை நினைப்பு. நாட்டு நிலவரத்தை சாதகமாக்கி சீவிக்கப் பாக்கிறம் எண்ட மாதிரி ஒரு சந்தேகம்."

''நாங்கள் இப்பிடியே 'சபர்' ப<mark></mark>ண்ண வேண்டியது தான். அதுபோக மகள் மீரா எப்பிடி?''

"சீ ஸ் ஒல்றயிற். உடம்பு பிரள ஆரம்பிச்சிருக்கிறாள். பத்து நாளும் அவளை மடியிலை வைச்சிருந்தது தான் உருப்படியாக நான் செய்த ஒரே வேலை."

''அப்ப நான் நினைச்சதுக்கு மாறாக, சாந்திக்கு பெரிய ஆறுதல் தான் குடுத்திட்டு 'வந்திருக்கிறாய்'' என்று கூறிச் சிரித்தவாறே நண்பன் இவனது மேசை விளக்கினை ஒளிரவிட்டு, அறை விளக்கினை அணைத்துவிட்டு படுக்கையில் சென்று விழுந்தான்.

வானொலியில் இனிய புல்லாங்குழல் இசை ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது ரி.ஆர். மகாலிங்கமோ அல்லது வேறொரு தமிழ்நாட்டு கலைஞனோ வாசித்ததாக இருக்கலாம்.

இவனது பார்வை மீண்டும் மேசைப் பக்கமாகத் திரும்பியது. மேசை விளக்கில் சிலந்தி வலை பின்னியிருந்தது. ஒட்டடையும், தூசியும் மேசையினை மொத்தமாகக் குத்தகை எடுத்திருந்தது. சப்பாத்துத் துடைக்கும் பழைய 'பெனியனை' எடுத்து எல்லாவற்றையும் துடைத்தெடுக்க வேண்டுமெனத் தான் நினைத்தான். ஆனால், எழும்ப முடியாதவாறு தோள்மூட்டு "விண் விண்" என வலித்தது. முதுகெலும்பு, இடுப்பு யாவும் உடைந்து விட்டதோ போன்ற ஒரு உணர்வு.

கட்டிலில் இருந்தவாறே எட்டி மேசைமீதிருந்த கடிதங்களை இழுத்தெடுத்தான். மேசைமீது படிந்திருந்த தூசியில் கோடிட்டவாறே கடிதங்கள் யாவும் கட்டிலில் வந்து குதித்தன.

காரியாலயத்திலிருந்து வந்த தந்தி, மக்கள் வங்கியின் மாதாந்தக் கூற்று, சவுதி சென்ற நண்பன் சீலனின் கடிதம், அந்த மாதத்திற்கான 'மல்லிகை' இதழ், பண்டாரவளையிலிருந்து வந்த தாய் மாமனார் கடிதம் ஆக ஒவ்வொன்றும் தம்மை இனங் காட்டிக் கொண்டன.

புல்லாங்குழல் இசைக்குப் போட்டியாக ரஞ்சித் 'குர், குர்' என குறட்டை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

போட்டிருந்த 'ரீசேட்,' 'பிசு, பிசு'ப்பாக உடலோடு ஒட்டி ஒரே அரியண்டமாக, இருந்தது. பதினாறு மணித்தியால வியர்வை அல்லவா? கட்டிலை ஊன்றி

மெல்லென எழுந்து, உடுப்புக்களை களைய ஆரம்பித்தான். கொடியில<mark>் தொ</mark>ங்கிய சாரத்தை உருவி எடுத்து உடுத்துக் கொண்டான்.

'குளிப்பு, ஒண்டு அடிச்சால் நல்லாத்தான் இருக்கும். ஆனால் தண்ணிச் சத்தம் கேட்டு வீட்டுக்காரன் எழுந்து ali_L ால்?' முகமாவது கழுவி வரலாம் குனிந்து GTGST கட்டிலுக்கடியில் இருந்த சோப் கேசை இழுத்தான். இழுத்த இழுவையில் 'கேஸ்' மூடி வந்து இவன் காலடியில் விழுந்தது. ஐம்பது சத நாணயமளவில் அல்லது அதற்கு சற்று குறைவானதாக மூன்று, நான்கு துண்டுகள் மட்டும் மூக்குச்சளியாக பெட்டிக்குள் இழுபட்டன. ஊருக்குப் போன போது பெட்டிக்குள் புதிதாக 'சோப்' வேண்டிப் போட வேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டது இப்போது தான் நினைவுக்கு வந்தது.

உடுப்புகளுக்குத் தேய்க்கும் சவர்க்காரத்தையும் கருவாடாகக் காய்ந்து வறண்டு சொந்த நிறமே தெரியாது மங்கிப் போன தனது துவாயையும் எடுத்தவாறே 'பாத் ரூம்' போனான். ஏறத்தாழ வீட்டின் எல்லா அறைகளிலிருந்தும் ''குர், குர்'' சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

'டைப்'பினைத் திறந்து விட்டு, அதன் கீழ் குந்தியிருந்தான். மெல்லிய சூடாக வந்த தண்ணீர் உடலுக்கு இதமாக இருந்தது. 'இந்தச் சத்தம் வீட்டுக்காரனுக்கு, அதுதான் 'பீறிஸ் மாத்தயாவுக்கு' எங்கே கேட்கப் போகிறது?' என்று தைரியத்தில், உடல் சூடு தணியும் மட்டும் குளித்தான். உடலில் வழுவழுத்த எண்ணெய்த் தன்மையை உப்புச் சவர்க்காரம் சுத்தமாக எடுத்திருந்தது.

மீண்டும் அறைக்கு வந்த போது வானொலி 'நமோ, நமோ' இசைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதை 'ஓவ்' பண்ணி

மேசையில் வைத்துவிட்டு, கொண்டு வந்த 'ட்ரெவலிங் பாக்'கை 'கிளியர்' பண்ணினான். மனை<mark>வி சா</mark>ந்தி 'அயன்' போட்டு <mark>வைத்</mark>த இவனது உடுப்புகள். ''ஒ<mark>வ்வீ சாலை வந்து</mark> ന് '' போட்டுக் குடிசைக்குள்ளே இதுகளிலையும் ஒவ்வொண்டு எடுத்தியள் எண்டால் பசியும் அடங்கும். உறுதியாகும்'' என்ற உடம்பும் முன்னுரையுடன் வைக்கப்பட்ட தட்டை வடை, பொரி விளாங்காய், புளுக்கொடியல் பார்சல்கள், யாவற்றையும் எடுத்து உரிய இடங்களில் அடுக்கி வைத்தவன் அடியில் கிடந்த ஒரு கட்டு க<mark>டிதங்க</mark>ளை எடுத்து மேசையில் போட்டான். வெளிநாட்டிலிருக்கும் தனது மகனுக்காகப் பக்கத்து வீட்டு உட்பட தங்கம் மாமி தந்த கடிதம் கொழும்பு, பண்டாரவளை என உள்நாட்டுக்குரிய கடிதங்களுக்காக ஏறத்தாழ இரண்டு டசின் அதில் இருந்தது.

வெறுமையாகி விட்ட 'ட்ரெவலிங் பாய்க்'கை சுவரில் நீண்டிருந்த ஆணியில் கொழுவிவிட்டு குனிந்த போனது காரியாலயத்திலிருந்து வந்த தந்தி கட்டிலில் கிடந்து மீண்டும் பயம் காட்டியது. அதை எடுத்துக் கசக்கி மூலையில் போட்டதில் மனதில் 'ரென்ஷன்' கொஞ்சம் குறைந்ததைப் போல் இருந்தது.

மின்விளக்கில் தொங்கிக் கொண்டு தந்தி மீட்டிக் கொண்டிருந்த சிலந்திவலையும் மேசையை ஒட்டி ஆக்கிரமித்திருந்த ஒட்டடை, தூசியும் மனதுக்கு என்னவோ செய்தது. ஓசைப்டாது மேசைப் பொருட்களை எடுத்து கட்டிலில் வைத்து மேசையைச் சுத்தம் பண்ணி பின்னர் கட்டிலையும் சுத்தமாக்கப் பொருட்களை அடுக்கி விட்டு நிமிர்ந்த போது வீட்டின் பின்புற வாசல் பூட்டு திறபடும் சத்தம் கேட்டது. கையிலிருந்த பழைய பெனியனை

சடாரென <mark>தூர</mark>த்தே போட்டுவிட்டு, எட்டி மேசை விளக்கினை அணைத்தான்.

இவன் எதிர்பார்த்ததை உறுதிப்படுத்துமாப் போலவே, பீறிஸ் மாத்தயாதான் காறித் துப்பும் சத்தம் வெளியில் கேட்டது.

கட்டில் மேல் மெதுவாக இருந்து பின் மெள்ள மெள்ளமாகச் சரிய ஆரம்பித்தான். தனக்கென காத்துக் கிடந்த கடிதங்கள், மாதத்துக்கான 'மல்லிகை' எவற்றையுமே பிரிக்கக் கூட முடியாத தன் துர்அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணினான். இன்னும் ஒரு பத்து நிமிடமோ அல்லது கால் மணித்தியாலமோ அவகாசம் இருந்திருந்தால் மேலோட்டமாகவாவது சகலதையுமே பார்த்திருக்கலாம் தான். அதற்குள் இந்த வீட்டுக்காரன்?

காவி வீதி வழியே இரைந்து செல்லும் வாகனச் சத்தம் இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. காலி, மாத்தறை போன்ற வெளியிடங்களிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து சேரும் மினி பஸ்களாகவோ பொலிஸ் ஜீப்புகளாகவோ அல்லது இராணுவ டிரக்குகளாகவோ அவை இ<mark>ருக்க</mark>லாம்.

படுக்கும் போது நேரம் பார்க்கக் கூட மறந்து போன தன்னை நொந்து கொண்டான். நேற்று இந்நேரம் மனைவியின் அருகாமையில் உறங்கியதும், மகளுக்காக மாட்டப்பட்டிருந்த அந்த மங்கிய மின்னொளியின் அருகில் கடிகாரத்தைப் பிடித்து அடிக்கடி நேரம் பார்த்துக் கொண்டதும் நினைவுக்கு வந்தது. அதிகாலை மூன்று மணிக்கெல்லாம் எழுந்து சோற்றுடன், உருளைக்கிழங்குப் பிரட்டல், பருப்பு என இவனுக்குப் பிடித்தமானதெல்லாம்

noolaham.org | aavanaham.org

119

சமைத்து பகலுக்கும், இரவுக்குமென இரு 'பார்சல்'களாக பொலித்தீன் தாள்போட்டு பழுதுபடாதவாறெல்லாம் கட்டித் தந்த சாந்தியின் கடமை உணர்ச்சியை வியந்து கொண்டான். பத்து நாட்களும், வேளைக்குச் சாப்பாடும் மகளுக்குப் பராக்குமாக நேரம் போனதே தெரியவில்லை. உள்நாட்டில் நிகழும் பதற்ற நிகழ்வுகள் போக, உணவுக்காகவோ அன்றி வேறு எவற்றுக்காகவுமோ மனதைப் போட்டு அலைக்கழிக்க வேண்டாத சீவியம். ஆனால் இனி?

காலையில் ஆமர்வீதி சைவக் கடைகளில் ஒன்றில் நான்கு, ஐந்து இடியப்பம். மத்தியானம் காரியாலயத்திற்கு வரும். 'பொல் சம்பல்', ஈரப் பலாக்காய் கறியோடு அரைவயிற்றை மட்டும் நிரப்பிக் கொள்ளும் அவிந்தது பாதி அவியாதது மீதியுமான சம்பா அரிசிச் சோறு, இரவில் பாணும் பட்டரோ, முட்டையோ ஏதோ ஒன்று. இதற்குள் "கண்டபடி முட்டை எடாதையுங்கோ 'பிறசர்' வரும். 'ரீ'யுக்கு சீனி குறைவாய் போடுங்கோ. பிறகு 'டயபிற்றிக்' வந்தால் ஒண்டுஞ் செய்யேலாது!'' என வாரந் தவறாது கடிதங்கள் மூலம் சாந்தியின் அட்வைஸ் வேறு.

வவுனியா பஸ்ஸை பிடிப்பதற்கென ரவுணடி 'டிப்போ'விற்குக் கொண்டு சென்று இவனைச் சேர்ப்பிப்பதற்காக, அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு 'கேற்'றடியில் வந்து நின்று இவனது மருமகன் திரையன் சைக்கிள் 'பெல்'லடித்த போது, 'ரெடி'யாகி வெளிக்கிட்டு வந்தவனை வாசல் வரை வந்து வழியனுப்புகையில் ''ஐடென்ரிக் காட் பொக்கெற்றுக்குள்ளை தானே?'' என்ற வார்த்தையை மட்டும் சாந்தி இறுதியாகச் சொல்லிக் கொண்டாள். 'இந்த அடையாள அட்டையிலை மூன்று

உயிர் தங்கியிருக்கு' என அப்போ இவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

இன்று உடம்பு பிரட்டி எக்காளமிட்டுக் சிரித்து, முத்தந் தந்த மீரா அடுத்த முறை இவன் செல்லும் போது தவழ்ந்து வரலாம். ஒருவேளை வண்டிலை உருட்டி நடையும் பயிலலாம். கடந்த முறைக்கும், இந்த முறைக்கும் குழந்தையில் தான் எத்தனை வித்தியாசம்? இந்த வளர்ச்சி, பூரிப்பு எல்லாவற்றையுமே அடிக்கடி பார்த்து மகிழ இவனுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே.

இவன் சிறுவனாகக் கிராமத்துப் பள்ளியில் சின்ன முதலோ, பெரிய முதலோ படித்த போது கிழமை தவறாது கொழும்பிலிருந்து வந்து சென்ற தனது தகப்பனாரை எண்ணிக் கொண்டான். வெள்ளித்கிழமை இரவுகளில் இடியப்பமும், முருங்கைக்காய் சொதியோ, முட்டைப் பொரியலோ தயார் செய்து விட்டு அம்மா பத்து மணி வரை ஐயாவுக்காகத் தூங்கி வழிந்தது, இவன் மனதில் பசுமையாக இன்னமும் அழியாதிருக்கிறது. அப்போ சனி, ஞாயிறுகளில் ஐயாவோடு தான் இவன் இருப்பான், உண்பான், உறங்குவான்.

ஆனால், இப்போ? வெள்ளி இரவு பஸ் எடுத்தால் கூட சனி பகலில் தான் ஊர் செல்ல முடிகிறது. அதற்குள் இடை வழியில் கண்ணிவெடி ஊரடங்கு, ஹர்த்தால் என்று ஏதாவது நிகழ்ந்தால், வவுனியா ஆச்சிரமமோ, அல்லது வரணியில் யாராவது தெரிந்தவர்கள் வீடோ கதியெனக் கிடந்துவிட்டு செவ்வாயோ, புதனோ தான் வீடு செல்ல முடிகிறது. போய் அடுத்த சனியோ, ஞாயிறோ சந்தர்ப்பம் பார்த்து இங்கு வந்து சேர வழமை போல் காரியாலயத்திலிருந்து,தந்தி வந்து மேசையில் கிடக்கும். இனி

மூன்றோ, நான்கோ மாதங்கள் பொறுத்துத்தான் அடுத்த பயணம் பற்றி அதிகாரியுடன் 'பேச்சுவார்த்தை' நடத்த முடியும். அதுவும் மனைவிக்கு உடல் நலக் குறைவென்றோ அல்லது குழந்தைக்கு சோறுதீத்து, காது குத்து என்றோ 'காதுகுத்தி' சமயங்களில் வயதான அம்மா, ஐயாவுக்கு வலு 'சீரியஸ்' என்பது போல முகாரி ராகத்தில் முகத்தை வைத்திருந்து ஊரில் 'சென்ரர்' 'தியேட்டரில்' சிவாஜி கணேசனது பழைய படங்கள் பெருமளவில் பார்த்து வைத்திருந்ததில் இவனுக்கு அதெல்லாம் அத்துபடி.

நாளைக்குக் காரியாலயத்தில் நடப்பதைக் கூட இவனால் தீர்க்க தரிசனம் பண்ண முடிகிறது. எட்டரைக்கு மட்டுமட்டாக <mark>அற்றண்ட</mark>ென்ஸ் சீற்றில் கையெழுத்து வைத்து விட்டு இருக்க<mark>ையி</mark>ல் இரு<u>ந்</u>ததுமே, இவனது பெயர் சத்தமாக் அழைக்கப்படும். கண்ணாடி<mark>க் கத</mark>வைத் திறந்து உள் நுழைந்ததும், அதிகாரியின் கடுகடுப்பான முகம் தலைகீழாக இவன் விழித்திரையில் விழும். ''வட் ஹபன்ட் என்பதே ஒரே கேள்வியாய் அமையும். இனி (Th ந்தவற்றை ஆங்கிலப்படுத்தி, அதிகாரிக்குப் புரிய வைத்து, TEL அவரது அபிப்பிராயங்களையும், 'அட்வைஸ்'களையும் சிவனே' எனக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு இறுதியாக, அரோகராப் பரியாரியாரின் 'மெடிக்கல<mark>் சேட்டிபிக்கட்டை</mark> 'சப்மிற்' 'லீவ் சிற்றில்' கையெழுத்தும் வாங்கி പഞ്ഞി மேசைக்கு வர 'லஞ்சப் பார்சல்' இவனுக்காகக் காவலிருக்கும்.

பின்னர் தான் புத்தகங்களைத் திறந்து 'அரியேஸ்' வேலை பற்றி சிந்திக்க வேண்டும். அவற்றினைச் செய்து முடித்து, வழமைக்குத் திரும்ப நாட்களை 'அலோக்கேற்' பண்ண வேண்டும்.

பால் விநியோகிக்கும் லொறி பெருஞ் சத்தத்துடன் காலி வீதியில் சென்று கொண்டிருந்தது. இப்போ மணி பன்னிரெண்ரையாகவ<mark>ோ</mark> அல்லது ஒரு மணியாகவோ ஆகியிருக்கும். மூன்று மணிக்கெல்லாம் எழுந்து குளிக்கும் 'ஐயா' என அங்கு தங்கியிருப்பவர்களால் அழைக்கப்படும் முன்னறை முதியவர் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் 'பாத் ரூமில்' தண்ணீரை நிரப்ப தகரத்தை நிமிர்த்தலாம்.

இவனுக்கு நித்திரை இன்னும் வருவதாக இல்லை. பயணம் வந்த இரவில் இப்படிப் படுத்துப் புரண்டு சிந்திப்பதும், இனி அடுத்த பயணம் பண்ண எத்தனை மாதங்கள் செல்லுமோ என அங்கலாய்ப்பதும், திருமணமான பின் இவன் வாழ்வில் இன்றொடு பதினாறாவதோ, பதினேழாவதோ தடவையாக நிகழ்கிறது. 'இந்த பஸ், ரெயின் எல்லாம் ஒழுங்காக ஒடி கொடிகாமத்தில் போய் பிரதி வெள்ளி இரவுகளும் இறங்கும் நாள் வரும்போது மன அலைச்சல், உடல் அலைச்சல் இன்றி எப்படியாக நிம்மதியாக வாழலாம்?' என்று கூட, சற்று மிகையான எதிர்பார்ப்புத் தான் ஆனாலும் முடிவில் இவன் எண்ணத் தவறுவதில்லை.

வடக்குத் திசையில் ஜன்னலூடே வெகு உயரத்தில் ஏதோ வெளிச்சம் தோன்றி, மறைந்தது போல இவன் உணர்ந்தான்.

''சூ... சு....'' இரவைக் கிழித்துக் கொண்டு எரிபொருள் 'றெயினோ' சரக்கு 'றெயினோ' ஏதோ ஒன்று தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருப்பது, மிக அண்மித்ததாகவே இப்போ இவனுக்குக் கேட்கிறது.

வடக்கில் அதே வெளிச்சம் இன்னோர் தடவை மிக அருகாமையில் தோன்றி மறைந்தது.

Digitized by Novaliam Foundation வாரவெளியீடு ''1989 noolaham.org | aavanaham.org

் 6Tன்ன கதைஞரே! நீண்ட நாட்களாகத் தங்களது சிருஷ்டிகள் எதையுமே பத்திரிகைகளில் காணோமே? கற்பனை வறண்டு விட்டதா? அல்லது வசனங்களுக்குப் பஞ்சமேற்பட்டு விட்டதா?'' எனக்கேட்டு லண்டனிலிருந்து இவனது கல்லூரி நண்பன் 'சடையப்பன்' அண்மையில் இவனுக்குக் கடித<mark>ம்</mark> ஒன்று எழுதியிருந்தான்.

''தங்களைப் போல், எண்பத்து மூன்று ஆடிக்கலவரம் முடிந்த கையோடு 'அகதி' அந்தஸ்து பெற்று சீமை சென்றிருந்தால், சூழ்நிலை இடர்கள், இடையூறுகள் ஏதுமின்றி பாதுகாப்பாக, நிம்மதியாக இருந்து சிறுகதைகள் என்ன தொடர்கதைகளையே நான் படைத்திருப்பேன்" என ஆரம்பித்து 'சடையப்பன்' பாணியிலேயே பதில் எழுத இவன் நினைத்திருந்தாலும், அதனை நடைமுறைப் படுத்தவில்லை.

சதா அச்சத்துடனும், ஏக்கத்துடனும், நிம்மதியின்றி, ஆளடையாள அட்டையையே ஆத்மாவாக்கி நெருக்கு

வாரங்களுடன் விரக்தி நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டு எழுதுவதற்காகப் பேனா பிடிப்பதென்பது முடிகிற காரியமா? இது எத்தனையோ கிலோமீட்டர்களுக்கு அப்பால் அந்நியப்பட்டிருக்கும் சடையப்பனுக்குப் புரியாததில் வியப்புற ஏதுமில்லை.

1990ம் ஆண்டு ஆனி மாதத்திற்குப் பிறகு இவனால் உருப்படியாக எதையும் எழுதவே முடியவில்லை. அந்தளவிற்கு இவனது மனம் ஆடிப்போய்விட்டது. கதைகள் எழுத எனத் தாள்களை எடுத்து பிள்ளையார் சுழி போட முன்பே வானொலியிலிருந்தோ, அல்லது வேறு 'மீடியா' வாயிலாகவோ வந்து சூழும் செய்திகள் கற்பனையை மழுங்கடித்துவிடும். போராட்ட தேசத்திலிருக்கும் மனைவி, பிள்ளைகள் பற்றிய சிந்தனை மூளையைச் சூழ்ந்து கொண்டு குழப்பும்.

"நாட்டிலே நடைபெறும் சம்பவங்கள், மனதுக்கு இதமானதாக இல்லாதிருப்பதும், விடியலைத் தேடும்போது தூர ஒரு விடிவெள்ளிதானும் புலப்படாத போதும் எப்படி ஒரு கதைஞனால் ஆரோக்கியமான பிரசவங்களைப் பிரசவிக்க முடியும்?" என சடையப்பனுக்குப் பதில் எழுத வேண்டுமென இவன் நினைத்தாலும், பதிலுக்கு அதிரடியான கதையொன்றை எழுதி சடையப்பனை அசத்தினால் என்ன? என்று இவனது மனம் அங்கலாய்க்காமலும் இல்லை.

'அறுபதுகளில் புரையோடிப் போயிருந்த பிரச்சினைகளையே இன்னமும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே? ஏன் சமகாலங்களில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எ<mark>ரியு</mark>ம் சம்<mark>பவங்களை உ</mark>ங்கள்

படைப்புகளில் படம் பிடித்தால் என்ன?' என எண்பதுகளின் பிற்பகுதியில் வெளியான இவனது கதை ஒன்றைப் படித்துவிட்டு வாசகர் ஒரு<mark>வர் அதே பத்திரிகையில்</mark> கேள்விக்கணை_. தொடுத்த பின், இனி எழுதும்போது சமகாலத்தை ஒட்டியே எழுத வேண்டுமென இவன் சிந்தித்துக் கொண்டான்.

அப்<mark>படியாயின் க</mark>தையில் எப்படிச் சமகாலத்தைப் பிரதிபலிப்ப<mark>து? அரசியல்</mark>வாதிகளைப் போல வெறுமனே பிரச்சனைக<mark>ளைச் சொல்லிவிட்டு,</mark> தீர்வுகள் எதையுமே முன் வைக்காது நழுவி விடலாமா? 'பார்வையாளனாக இல்லாது பங்காளனாகவும் இருப்பதே ஒரு கதைஞனின் கடமை' என <mark>எங்</mark>கேயோ வாசித்<mark>ததாக</mark> இவனுக்கு நினைவு. ஆனால், இவன்பாட்டிற்குப் <mark>பங்</mark>களிப்பிற்கா<mark>க எதையாவ</mark>து எழுதிப் பின்னர் அது பிள்<mark>ளை</mark>யார் பிடிக்<mark>கப் போய்</mark> குரங்கான கதையாகிவிட்டால்? நானூறு கிலோ மீட்டர்களுக்கு அ<mark>ப்பாலிருக்கு</mark>ம் தன் இரு மழலைகளினதும் ஞாபகம் வரவே வீண் வம்பு' ்ஏன் அந்த எண்ணத்தினையும் GTOST கைவிட்டுவிட்டான்.

சரி போகட்டும், காதல் கதை ஒன்று எழுதலாமா? "என்ன சார் அந்த நாள் தொட்டு இந்தநாள் வரையில் இந்தக் கதாசிரியர்களுக்குக் காதல் தேசத்தைத் தவிர வேறு எந்த தேசமுமே கண்களில் தெரிவதில்லையா?'' என யாராவது விமர்சகர்கள் கேட்டுவிட்டால்? அதுவும் புத்தகம் போட்டு, அறிமுக விழாக்கள் எல்லாம் வைத்துப் பிரபலம் பெற்று விட்ட பின்பு இவையெல்லாம் தேவைதானோ?

''மச்சான்! இண்டைக்கு எப்பிடியாவது ஒரு கதை எழுத<mark>வேனும். 'பிளீஸ்</mark>' என்<mark>ன</mark>ைக் குழப்பாதை!''

அறைக்குள<mark>் நுழைந்ததும் நு</mark>ழையாததுமாகக் <mark>கட்</mark>டிலில் படுத்திருந்த 'றூம்மேற்' ரஞ்<mark>சி</mark>த்திற்கு இவன் சொன்<mark>னான்.</mark>

"நீ பாட்டுக்கு எதையாவது கிறுக்கிப் போட்டுக் கொண்டு போய் பேப்பருக்கு குடுக்க அதைப் பார்த்துப்போட்டு 'எடிற்றர்' கதையிலை கனதி இல்லை எண்டு சொல்லிப் போட்டார் எண்டால் 'நோண்டியாப்' போயிடும். அதனாலை வேலோன், கதை எழுதும்போதே 'பைல் கவர்' மாதிரி ஏதாவது கனத்த தாளிலை எழுத ஆரம்பி. அப்பத்தான் கதை நல்ல கனதியாக இருக்கும். உனக்குத்தானே நீ வேலைசெய்யிற அச்சகத்திலையே வேண்டிய மாதிரியாக் கனதியான 'பேப்பர்கள்' எல்லாம் எடுக்கலாம்." - சட்டெனக் கட்டிலை விட்டெழுந்து துவாயை எடுத்துக்கொண்டு 'பாத்ரூமை' நோக்கிச் சென்றவாறே ரஞ்சித் சொன்னான்.

ரஞ்சித் எப்போதுமே இப்படித்தான். "தங்கள் பிரசவம் தாங்கள் எழுத ஆரம்பித்த எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தினைப் போல் ஆரோக்கியமானதாக இல்லையே?" என வாசகி எவராவது இவனுக்கு எழுதிய கடிதம் ரஞ்சித்தின் கண்களில் பட்டுவிட்டால் போதும். "உங்கள் பிரசவம் ஆரோக்கியமானதாக அமைய வேண்டுமென்றால் கருவுற்றிருக்கும் போது சத்துணவு அருந்துங்கள். அல்லது அருகில் உள்ள வைத்தியரிடம் ஆலோசனை பெறுங்கள்" -என வானொலியில் ஒலிபரப்பாகும் 'வைத்தியரைக் கேளுங்கள்' நிகழ்ச்சி பாணியில் குரல் தருவான்.

அவன் கிடக்கட்டும். இ<mark>ப்போ</mark>... கதைக்கெ<mark>ன்</mark>ன கருவைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்? ஓ! இளம் தம்பதிகள் வடக்கிலும் தெற்கிலுமாகப் பிரிந்திரு<mark>ப்</mark>பதால் ஏற்படும்

திக்கற்றவர்கள்

பாலியல் பிரச்சினை பற்றி பிய்த்து உதறலாமா? "என்ன மச்சான் வழமைபோல இதுவும் உன்ரை வரலாறோ?" எனக் படித்த<mark>ு</mark>விட்டு – ரஞ்சித் கேட்டு கதையைப் விட்டானென்றால்... ''ஓம்! என்ரை வரலாறு மட்டுமல்ல. என்னை ஒத்த மத்திய தர வகுப்பு இளைஞர்களின் சமகால வரலா<mark>று'' எ</mark>ன வேண்டுமென்றால் ரஞ்சித்திற்குச் சொல்லி விடலாம். ஆனால், கதை இவனது மனைவி சாந்திக்கும் எட்டி "என்னப்பா கன்றாவிக் கதை இது?" என் அவள் கேட்டுவிட்டாள் என்றால்..... ஏற்கனவே நெரிசல் பஸ்சில் சுகம் காணும் இளைஞனது கதையையும் 'புளுபிலம்' பார்க்கப்போன பையனது கதையையும் எழுதப்போய், "என்ன இ<mark>வை எல்லாம் தங்களோடை அனுபவங்களோ?"</mark> என சாந்தியிடம் முறை<mark>யா</mark>க வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டது <mark>நினைவி</mark>ற்கு வரவே....

''இந்த முறை ஆரைப்பற்றி வேலோன் கதை எழுதப் போறாய்?'' <mark>உ</mark>டலைத் துவாயினால் உலர்த்தியவாறே ரஞ்சித் உள்ளே நுழைந்தான்.

"உன்ரை கதையைப் பார்த்தால் நான் என்னவோ ஊ<mark>ரா வீட்டுக் க</mark>தையைத்தான் எழுதிவாறன் எண்ட மாதிரியெல்லாமோ இருக்கு?"

''பின்னை எ<mark>ன்ன</mark> மச்சான்? 'அந்த நாள் ஞாபகம்' முதல் 'விடியலுக்கு முன்...' வரைக்கும் உன்ரை <mark>க</mark>தையிலை வாற க<mark>தாநாயகியின் உண்மைப் பெயர்களை பட்டியல்</mark> போட்டுச் சொல்லட்<mark>ட</mark>ே?''

ூண் ''ஒகே..! ஒக<mark>ே..!</mark> சரி... இந்தமுறை நான் சொல்லப் போற கதை கொஞ்சம் வித்தியாசமானது.''

''என்ன..<mark>. அப்ப</mark> இது சரித்<mark>திர</mark> காலத்துக் கதையோ?''

''இல்லை... சமகாலக் கதையைத்தான் நான் சரித்திரமாக்கப் போறேன்.''

''கிழிஞ்சுது போ.....! ஆலாபரணங்கள் பண்ணி அறுக்காமல் கதையைச் சொல்லித் தொலை.''

''அது ஒரு இளம் தம்பதி. கல்யாணம் செய்து மூன்றோ அல்லது நான்கோ <mark>வருசங்கள் தான். அவனு</mark>க்குக் கொழுப்பிலை வேலை."

''மச்சான் அவன் எங்கை அச்சகத்திலைதானே வேலை?''

"சீரியஸா கதை சொல்லக்குள்ளை செந்திலை மாதிரி குறுக்காலை <mark>வரா</mark>தை. ஆட்டுக<mark>் கி</mark>டாய் வாயா! அவன் கொழும்பிலை வேலை. பொருளாதாரக் கஷ்டத்தாலை அவனாலை கொழும்பிலை குடும்பத்தோடை இருக்க முடியாத நிலைமை. கடந்த வருடங்களில் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவையாவது குடும்பத்தைச் சென்று பார்த்து வருவான். ஆனால், தொண்ணூறாம் ஆண்டு ஆனிக்குப் பிறகு அவனாலை அப்படிச் சென்று வரமுடியாத இக்கட்டு. ஒரு வருச இடைவெளியின் பின் அவன் கடந்த கிறிஸ்மஸ்சிற்குத்தான் ஊர் சென்றான். அந்தத் தடவை அவன் பயணத்தி<mark>லை</mark> பட்ட கஷ்<mark>டங்க</mark>ளையும், அவனைப் பிரிந்து <mark>த</mark>னியாகத் தான் மட்டும் அங்கிருப்பதையும் மனதிருத்த<mark>ி</mark> அவனது மனைவி இப்படிக் கூறுகிறாள். 'இந்த நிலைமையிலை இப்பிடி நாங்கள் அங்கையும், இங்கையும் இருக்கிறதாலை என்ன நன்மை? பேசாமல் உந்தக் கண்டறியாத வேலையை 'றிசைன்' பண்ணிப் போட்டு வாங்கோ. வாழ்வோ, சாவோ ரண்டுபேரும் ஒண்டாகவே கடைசி மட்டும் இங்கையே இருப்பம்' எண்டு."

''பள்ளி அறை கொள்வதிலும், பரமனடி சேர்வதிலும், பக்கத் துணையிருப்போம்! என்டதை உன்ரை கதாநாய<mark>கி தான்</mark> ஒழுங்<mark>கா விளங்கியிருக்கிறாள் போலை</mark> கிடக்கு.''

''பரதேசி நாயே! இப்ப நான் என்ன வில்லுப்பாட்டோ நட<mark>த்</mark>துறன்.... பக்கப்பாட்டு பாடிக்கொண்டிருக்கிறாய்...., அது போக இப்ப, எதிலை அவன் பிறகும் விட்டனான்? ம்.... கொழும்புக்கு வேலைக்குத் திரும்புகிறான். ஊரிலை மனைவி சொன்னது இவனது மனதிலை மீண்டும் மீண்டும் ஒலிக்கிறது. அவனாலை தொடர்ந்தும் கொழும்பிலை இருக்க முடிவுக்கு வருகிறான். சில முடியவில்லை. ஒரு @ (T 'றிசைன்' பண்ணிவிட்டு நாட்களில் வேலையை ஒரேடியாகவே ஊர் திரும்புகிறான். ஊர் சென்று அங்கு அவன் ஏதோ ஒரு சிறு வேலையில் சேர்ந்து கொள்கிறான்.

''என்ன வேலை மச்சான்? சைக்கிளிலை நாகர் கோவிலுக்கு வந்து விறகு கட்டிக்கொண்டு போற வேலையோ?''

''உனக்கெண்டால் அதுக்கும் லாயக்கில்லை… கதை சொல்லக் கை கதை குடுத்தால் இனி உதைதான் கண்டியோ? நாட்கள் நகர்கின்றன. ஒரு நாள் இரவு திடீரென்று அவனது வீட்டு முகட்டில் பலத்த சத்தத்துடன் 'ஷெல்' விழுந்து வெடிக்கிறது. விடிந்ததும் பார்க்கையில் அந்த இளம் தம்பதிகளும் இரண்டு குழந்தைகளும் இரத்த வெள்ளத்திலை பிணமாகக் கிடந்தனர்.''

"நெஞ்சத்தைப் பிழிந்து விட்டீர்கள் எழுத்தாளரே! சபாஷ் முடிவாக... இந்த சிருஷ்டி மூலம் தாங்கள்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

சமூகத்திற்குச் சொல்ல வந்த சேதிதான் என்ன?''- நக்கீரன் பாணியில் ரஞ்சித் வினவினான்.

"அதை உய்த்தறிகிற பொறுப்பை வாசகர் கையிலை விடப்போறேன்."

"பை த வே.... உன்னுடைய கதையைக் கேட்ட பிறகுதான் எனக்கு ஞாபகமே வருகுது. இவன் அழாப்பல் ரவி நேற்றுத்தான் ஊரிலையிருந்து வந்தவனாம். இண்டைக்கு மத்தியானம் சாப்பிடப்போன இடத்திலை ஆமர் ஸ்றீற் சந்தியிலை வைச்சு ஆளைக் கண்டான். எங்கடை பக்கமெல்லாம் சாமானுகளெல்லாம் தலைதெறிச்ச விலையாம். ஒரு கிலோ அரிசி ஐம்பது ரூபாவாம், ஒரு கிலோ மாவு நாற்பது ரூபாவாம், சீனி கிலோ அறுபதுக்கும் தட்டுப்பாடாம். மரக்கறி ஒவ்வொண்டும் காக்கிலோ இருபத்தைந்து ரூபாவாம். அத்தோடை எங்கடை பக்கத்திலை ஒரே 'ஷெல்' அடியாம்..." - தூரத்தில் எங்கோ வானொலியில் செய்தி சொல்வதற்கு முன்பாக ஒலிக்கும் வாத்திய இசை அமங்கல ஒலியாக இவன் செவிப்பறையில் வந்து விழுகிறது.

சொல்லியவற்றை முடித்துவிட்டு ரஞ்சித் இவன் முகத்தைப் பார்க்க<mark>ிறா</mark>ன். திறந்து வைத்திருந்த பேனாவை மூடி, தயாராக <mark>வைத்</mark>திருந்த வெற்றுத் தாள்கள் மேல். போட்டுவிட்டு, இவன் தன் கட்டிலில் சரிகிறான்.

''நாங்கள் இஞ்சை மூண்டு நேரமும் மூக்குமுட்ட விழுங்கிப் போட்டிருக்கிறம். அங்கை அதுகள் என்ன பாடோ தெரியேல்லை'' தெளிவாகப் பிடிபடாத பீ.பீ.சி. அலை வரிசையாக வார்த்தைகள் இழுபட்டன.

திக்கற்றவர்கள்

''ஓ...! அண்ணனுக்கு அண்ணி, பிள்ளைகளின்ரை ஞாபகம் வந்திட்டுது போலை.''- அன்றைய நிகழ்வுகளைப் பதிவதற்காகத் தனது 'டயறி'யை கையிலெடுத்தவாறே ரஞ்சித் சொல்கிறான்.

''ஒவ்வொரு நாளையும் சந்தோஷமாகக் கழிச்சிப் போட்டு நாங்கள் 'டயறியி'லை அதைப் பதிஞ்சு வைக்கிறம். ஆனால் விடிஞ்ச பொழுதை எப்பிடிக் கழிக்கப்போறம் எண்டு அதுகள் அங்கை ஏங்கித் தவிக்குதுகள், முழுசுதுகள்."

''நல்ல 'மூட்'டிலை வந்த உன்னை தேவையில்லாத கதையளைச் சொல்லி நாசமாக்கிப் போட்டன். அதுசரி கதை எழுதவேணும் எண்டு அச்சுகத்தாலை வந்த உடனை நாண்டு கொண்டு நிண்டாய். இப்ப என்ன ஒரேடியாகவே சரிஞ்சிட்டாய்.''

''மச்சான், கவியரசரே ஒரு இடத்திலை சொல்லியிருக்கிறார். அது இது சாய்ஞ்சு போனால் ஏதாவது ஒண்டாவது செய்யலாம். ஆனால் இந்த மனம் சாய்ஞ்சு போனால் என்ன செய்யலாம். எண்டு.... எனக்கு இப்ப 'மூட்' இல்லையடாப்பா... நீ உதை முடிச்சுப் போட்டு 'லைட்' டை ஒஃப் பண்ணிப் போட்டு படு. பிறகு, விடியட்டும் பார்ப்போம்...!"

மறுபக்கம் திரும்பி கட்டிலிலிருந்த 'ரேப் ரெக்கோடரை' 'ஒன்' பண்ணி விடுகிறான். அரிச்சந்திர புராணத்து மயான காண்டத்தில் வி.வி. வைரமுத்துவின் குரல் உச்சஸ்தாயியில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ''விதியே...! உனக்கொரு முடிவில்லையா? உன் வேலைக்குமே ஓர் அளவில்லையா?''

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு : 1991)

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தருட்டினில் வாயும் உயிர்களுக்கு...!

"சொல்லடா வாய் திறந்து அப்பா என்று! சொல்லடா!" என 'நீலவானம்' திரைப்படத்தில் தேவிகா 'பாடியது' போலக் குழந்தையைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு பாடவேண்டும் போல இருக்கிறது எனக்கு.

''பின்னை என்ன? கொழும்பிலிருந்து வந்து ஏழோ எட்டு நாட்களாகியும் இன்னமும் இந்தப் 'பயல்' என்னுடன் சேரவோ, என்னுடன் பழகவோ மறுக்கிறானே?''

"அவன் உடம்பு பிரட்டும்போது ஊரிலிருந்து போனியள். அவன் தவழ்ந்து, நடந்து, கதைக்க ஆரம்பிச்சதற்குப் பிறகு இப்ப திரும்ப வந்திருக்கிறயள். ஏறத்தாழ ஒண்டரை வருஷ காலமாக உங்கடை அரவணைப்பில்லாமலேயே வளர்ந்தவனைப் பார்த்து, இப்ப திடீரென்று 'அப்பா எண்டு சொல்லடா' எண்டால், எப்படி...... அப்பா?" இது என் மனைவி சாந்தியின் சமாதானம்.

திக்கற்றவர்கள்

நேற்று காலையிலாக இருக்க வேண்டும். நிவாரண உலர் உணவுப் பொருட்களைப் பெறுவதற்கென கூட்டுறவுக் கடைக்குச் செல்வதற்காக சாந்தி புறப்பட்டபோது, மகனை என்னிடம் தந்துவிட்டு, வீட்டுக் கேற்றைக் கூடத் தாண்டியிருக்கமாட்டாள். அழுது குளறி அயலில் உள்ள சனங்கள் எல்லோரையுமே கூட வைத்து விட்டான் மகன். பக்கத்து வீட்டுத் தங்கம் மாமி வந்து குழந்தையை என்னிடமிருந்து வாங்கியது தான் தாமதம்... அவனது அழுகை, குளறல் எல்லாமே பறந்து விட்டது.

இந்தப் பதினாறோ பதினேழு மாதங்களும் அப்படி எங்கும் வெளிநாட்டில் இருந்துவிட்டு வந்தவனல்ல நான். இதே நாட்டில் ஒரு நானூறு கிலோமீட்டர்கள் தூரத்திற்கு அப்பாலில் தான் இருந்து விட்டு வந்திருக்கிறேன். இந்தக் குறுகிய தூரமே எப்படியாக எம்மை அந்நியப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது?

வாழ்வில் திருமணத்தின் பின் போராட்டமோ என்னவோ, எமது திருமணம் நடந்தது ஒரு போராட்ட காலச் சூழலில்தான். மணமுடித்த மறுநாளே வடமராட்சித் தாக்குதலால் பிறந்த மண்ணுக்குள்ளேயே இடம் பெயர ஆரம்பித்தோம். அன்று தொட்டு இன்று வரை இந்தப் பத்து வருட காலமும் வடக்கிலும், தெற்கிலுமாக அகதியும், பயணியுமாகத்தான் காலங்கள் கடந்திருக்கிறது.

"இஞ்சாருங்கோ அப்பா, தம்பியை ஒருக்கால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ. நான் ஓடிப்போய் நல்ல தண்ணி அள்ளிக்கொண்டு ஓடி வாறன். பிறகு 'ரியூசன்' முடிஞ்சு மீராவும் வந்திடுவள். எல்லாரும் ஒண்டாகச் சாப்பிடலாம்" என்றவாறே ஒரு நாரியில் வெறுங் குடமும், மறு நாரியில் மகனுமாகச் சாந்தி என் முன் வந்து நின்றாள்.

"என்னாலை ஏலாதப்பா! வேணுமெண்டால் நல்ல தண்ணியள்ள நான் போட்டு வாறன். உந்தப் பயல் அழ வெளிக்கிட்டானெண்டால் என்னால ஆத்தேலாது. அயலையே கூட்டி விடுவான். பிறகு மரியாதை கேடு!"

''கதையை விட்டுட்டு பேசாமல் பொடியைத் தூக்கி வைச்சிருங்கோ. அவன் அழான். அழுறான். அழுறான் எண்டு கொண்டு இப்படியே விலகியிருந்தியள் எண்டால் எப்ப அவன் உங்களோட அணையிறது? எப்ப சேருறது?'' சாந்தி கூறும்போது 'கேற்' திறந்து யாரோ வளவுள் நுழையும் அவரங் கேட்டது.

மகள் மீரா தான் 'ரியூசன் கிளாஸ்' முடிந்து ஒடி வந்து கொண்டிருந்தாள். ''நாலாம் ஆண்டுக்கே நாளைக்கு நாலு மணித்தியாலங்கள் 'ரியூசன்' வைக்கினமே. என்ன படிப்பப்பா இது? கொஞ்ச நாளைக்காவது பொடியளோட சந்தோசமாக இருக்கலாமெண்டு பள்ளிக்கூட விடுமுறையாகப் பார்த்து வந்தன். இதென்னடா எண்டால் பள்ளிக்கூட காலங்களிலை வந்திருந்தால் இன்னும் நல்லாயிருந்திருக்கும் போலை கிடக்கு.''

''அப்பா! அப்பா!! 'ரீச்சர்' கேட்டுக்கொண்டு வரச் சொன்னவா..... நீங்கள் எப்ப கொழும்புக்குப் போறியளாம் எண்டு'' வீட்டு முன் தாழ்வாரத்தில் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்த, எனது மடி. மீது வந்தமர்ந்தவாறே மகள் கேட்கிறாள்.

''ஏனாம் மகள்? 'ரீச்சரும்' அப்பாவோட கொழும்புக்குப் 'பிளேனிலை' வரப்போகிறாவாமோ? அப்பா கொழும்பிலையிருந்து வரைக்குள்ளேயே போறதுக்குமாகச் ஊோத்துஷாகிக்கட்' எடுத்துக் கொண்டு

திக்கற்றவர்கள்

வந்தனான் எல்லே? பிறகு என்னெண்டு மகள் 'ரீச்சரையும்' கூட்டிக்கொண்டு போறது?''

''இல்லை அப்பா!. 'ரீச்சர்' கனடாவுக்கு ஆருக்கோ 'லெட்டர்' அனுப்ப வேணுமாம். உங்களட்டைத் தந்து போடுவிக்கவாம்'' புத்தகப் பையினை அருகிலிருந்த வாங்கிலில் வைத்தவாறே மகள் கூறுகிறாள்.

"இன்னும் ஆறேழு நாளைக்குள்ளை அப்பா போயிடுவார் எண்டு 'ரீச்சருக்கு' நாளைக்குச் சொல்லுங்கோ மகள்" என்று நான் கூறியபோது ''சரி சரி… அப்பாவும் அக்காவுமாகத் தம்பியைப் பார்த்துக் கொண்டிருங்கோ. நான் ஓடிப்போய் நல்ல தண்ணி அள்ளிக்கொண்டு ஓடி வாறன்'' என்றவாறே மீராவுக்கருகில் மகனை இறக்கிவிட்டுச் சாந்தி வெறுங் குடத்துடன் வெளியே சென்று கொண்டிருந்தாள்.

நானில்லாத காலங்களில் நடைபெற்ற மாறுதல்களை மகள் என்னிடங்கூறிக் கொண்டிருந்தாள். ''அப்பா எங்கட வீட்டுக்குப் பின்னால் நிண்ட பனை மரங்கள் எல்லாத்தையும் 'புள்டோசர்' போட்டு தறிச்சுப் போட்டாங்கள் எண்ட கவலையிலை அம்மா இரண்டு சாப்பிடாமல் நாட்களாகச் அழுது erp sin B கொண்டிருந்தவ. பனையெல்லாந் தறிச்சு பிறகு பெரிய வரம்பும் போட்டு 'சென்றியும்' போட்டதுக்குப் பிறகு அஞ்சாறு மாதங்களாக இங்கை இருக்கப் பயந்து நாங்கள் எல்லாரும் அப்பம்மா வீட்டிலை போயிருந்தம் அப்பா. இந்த 'சென்றியை' எடுத்து வல்லிபுரக் கோயிலடியிலை போட்டதுக்குப் பிறகுதான் இப்ப திரும்பவும் எங்க வீட்டிலை வந்திருக்கிறம்.

அவ்வப்போது சாந்தி கடிதங்களில் எனக்கெழுதிய விடயங்களைத் தனது அனுபவங்களாக இப்போது மீரா கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

''தம்பி அழேலையோ?'' கேட்டுக்கொண்டே நிறை குடத்துடன் சாந்தி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

"அக்காவின்ரை கதைகளைத் தம்பியும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதால இண்டைக்கு ஊரைக் கூட்டேல்லை" என்று நான் கூறியபோது "அப்பா, அப்பா வாங்கோ தம்பியோடை ஒழிச்சு விளையாடுவோம்" என்று எனது கைகளை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தாள் மகள்.

''இப்ப வேண்டாம் மகள். வெய்யில் தணியட்டும். பின்னேரம் விளையாடுவோம்.''

''அப்பா! அப்ப இப்ப எனக்கு ஏதாவது சோதனை வையுங்கோ."

"ஏன் மகள் உள்ள சோதனைகள் போதாதெண்டா?"

''என்னப்பா சொல்லுறியள்?''

"இல்லை மீரா. பள்ளிக்கூடத்திலை மீரா தானே முதலாம் பிள்ளை. பேச்சுப் போட்டி, விளையாட்டுப் போட்டி எல்லாத்திலையும் மகளுக்குத் தானே முதலாமிடம்? பிறகுமேன் அப்பா சோதனை வைப்பான்?"

"சும்மா புகழாதையுங்கோ. சின்னப் பருவத்துக் கெட்டினத்தனமும் ஒரு கெட்டித்தனமே? ஏன் நீங்களும் கூடத்தான் அந்த நாளையிலை 'ஸ்கொலஷிப்' எல்லாம் பாஸ் பண்ணினியள். பிறகு என்ன நடந்தது?'' சாந்தி எப்போதும் இப்படித்தான். மகள் முதலாம் பிள்ளையாக வந்தாலும்.... அதற்கு மேலும் ஏதோ கிடைக்க வேண்டும் என்பது போல!

''ஒகே மகள். இப்ப அப்பா மீராவுக்கு ஒரு சோதனை வைக்கப்போறேன். ஒரு 'பேப்பரும்', பென்சிலும் கொண்டு வாங்கோ பார்ப்போம்'' என்று நான் கூறியதுமே, தம்பியையும் தள்ளிவிட்டு விட்டு துள்ளித் குதித்தவாறே மீரா எழுந்து சென்று 'பேப்பரும்', 'பென்சிலும்' எடுத்து வந்து பரீட்சைக்கு ஆயத்தமானாள்.

நான் வைக்கப்போகும் பரீட்சை என்னவாக இருக்கலாம்.... என்ற ஆர்வம் மேலிட தம்பியையும் தூக்கியவாறே சாந்தியும் என்னைப் பார்த்தாள்.

"இப்ப ஒரு எழுத்தை நான் சொல்லுவேன். அதைக் கொண்டு ஒரு ஆணின் பெயரும், ஒரு பெண்ணின் பெயரும், ஒரு இடத்தின் பெயரும், ஒரு பொருளின் பெயரும் எழுத வேணும். சரி தானே மகள்? உதாரணத்துக்கு 'து' எண்ட எழுத்தை நான் சொன்னன் எண்டால், ஒரு ஆணின் பெயருக்குத் தம்பியின்ரை பெயரையும் அது தான் துவாரகன் எண்டும், ஒரு பெண்ணின் பெயருக்குத் துளசி எண்டும், ஒரு இடத்தின் பெயருக்கு துன்னாலை எண்டும், ஒரு பொருளின் பெயருக்கு தும்புக்கட்டை எண்டும் எழுதலாம். விளங்குது தானே மீரா?" என்று நான் சொன்ன போது 'இதிலை என்னப்பா திறமை இருக்கு? அப்படி என்ன புதுமை இருக்கு?' என்பது போலச் சாந்தி என்னை நோக்கினாள்.

''இப்படிப்பட்ட பரீட்சைகளாலை வளரிளம் குழந்தைகளின் அனுபவங்களை, எண்ணங்களை, அந்தக் குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை, பிடிப்புகளை

அறிந்து கொள்ள முடியும். எதிர்காலச் சமுதாயத்தை, ஏன் எதிர்கால நிகழ்வுகளைக் கூட ஊகிக்க முடியும்" என்று நான் கூறினேன்.

"அப்ப ஒரு எழுத்தைச் சொல்லுங்கோவன் பாப்பம்" என்றாள் சாந்தி.

"மீரா பரீட்சைக்குத் தயார் தானே? இப்போ உனக்குத் தரப்பட்டுள்ள எழுத்து கீ அல்ல கி" என்றேன். வானொலியில் பாட்டுக்குப் பாட்டு நாடாத்தும் பி.எச். அப்துல் ஹமீட் பாணியில்.

''என்னப்பா கினாவோ?'' என்று கேட்டாள் மீரா.

''ஒம் மீரா கி! கிளிக்கு வாற கி'' என்றேன்.

மகள் சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஏறத்தாழ சாந்திக்கு மட்டுமே கேட்கும் வகையிலே சொல்கிறேன். "சாந்தி இந்த எழுத்தை வைச்சுக்கொண்டு சாதாரணமாவுஞ் சிந்திக்கலாம். சர்வதேச மட்டத்திலையும் சிந்திக்கலாம். இதே எழுத்தை கொழும்பிலை ஒரு நாள் ஐந்தாம் ஆண்டு படிக்கிற உன்ரை கொண்ணற்றை மகனுக்கும் குடுத்தவன். அவன் கிளிங்டன். கிளியோபாத்ரா, கிரீஸ், கிற்றார் எனச் சர்வதேச மட்டத்திலை சிந்திச்சு எழுதியிருந்தான்."

''ரிவி பார்த்து, ரேடியோ கேட்டு வளருகிற பிள்ளையள் அதுகள். அழகு ராணிப் போட்டியையும், கிரிக்கெட் மச்சையும் அன்றாடம் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து பார்க்கிறதுகள்... அப்படிச் சிந்திக்கிறதலை என்ன வியப்பு? ஆறேழு வருஷங்களாக, பிறந்ததிலையிருந்தே

திக்கற்றவர்கள்

இருட்டுக்குள்ளேயே வாழுகிற சீவன்கள் எங்கட பிள்ளையள். இதுகளட்டை அப்படியெல்லாம் எதிர்பார்க்க முடியுமா?'' என்பது சாந்தியின் அங்கலாய்ப்பு.

''பாப்பம் இநத மண்ணிலை படிக்கிற ஒரு முதல்தர மட்டத்திலை இருக்கிற பிள்ளை எப்படிச் சிந்திக்குது எண்டு?'' என்றவாறே திரும்பி மகளை நோக்கினேன்.

"சரியா அம்மா?"

''ஒமப்பா எழுதிப்போட்டேன்''

''எங்கை மகள் எழுதினதை வாசியுங்கோ பாப்பம்.''

'கி' னாவிலை ஆணின் பெயர் கிட்டு, பெண்ணின் பெயர் கிருஷாந்தி, இடத்தின் பெயர் கிளாலி, பொருளின் பெயர் கிரனைட்டு.

சாந்தி என்னை நோக்கினாள். 'இதுவும் சர்வதேச மட்டத்து சிந்தனை தானே?' என்பது போலிருந்தது அவளது பார்வை.

நான் அண்ணாந்து வானத்தை நோக்கினேன். பெருமழை ஒன்றைப் பொழிந்து ஓய்ந்திருந்தாலும் மறுபடியும் பெய்வேன் எனப் பயங்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது நீலவானம்.

- ''வீரகேசரி வாரவெளியீடு'' 1995

ெவிய்யில் அதி உக்கிரமாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மண்டையைப் பிளக்கிற தலைவலி. 'அட்வான்ஸ் லெவலில்' ஆழ்வாப்பிள்ளை சேர் 'ஓகனிக் கெமிஸ்றி' படிப்பிக்கும்போது வருமே.... அந்த மாதிரி.

வீதியோரம் குடைவிரித்திருந்த அந்த ஆலமரத்தடியில் சிறிது நேரம் தரித்து நிற்கின்றேன். தஞ்சமென வருவோர்க்கு எல்லாம் தாராளமாகவே இடம் கொடுப்பதற்கென நிறையவே கிளைகளைச் சுமந்துகொண்டு நின்றது அந்த மரம்.

இன்னும் ஒரு மைல் தூரமாவது சைக்கிளை மிதிக்க வேண்டும். அதன்பின்னர்தான் ஒவியர் பரசுராமன் வீட்டிற்குப் பிரிந்து செல்லும் முடக்கு வரும்.

ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர், இறுதியாக ஊர் வந்து நின்றபோது, பரசுராமனைச் சந்திக்கக் கூடவே தங்கராசனும் வந்திருந்ததில், பிரதான வீதியிலிருந்து கோபித்துக்கொண்டு போகுமாப் போல் இருண்ட, ஒடுங்கிய பனங்கூடல் பாதையொன்றில் போய் முடியும் அவரது வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியினை இனங்காண அதிகளவில் சிரமம் இருக்கவில்லை.

அந்த மைமல் பொழுதிலும் தங்கராசன் என்ன மாதிரி பணங்கானிகளினூடாகக் கூட சைக்கிளை வேகமாக ஒட்டிச் சென்றான். ஈடுகொடுக்க முடியாது 'சைக்கி<mark>ள்</mark> பெடல்' தடக்கி நாலைந்து தடவைகள் பனைமரங்களோடு மோதியபடியே நான் அவன் பின்னால் சென்றேன்.

தண்ணி பட்டபாடாகச் செல்லுமளவிற்கு அந்தப் பாதைகளுக்கும் தங்கராசனுக்கும் அப்படி ஒரு காதலா? என்று கூட நான் வியந்ததுண்டு.

ஆனால், காதல் அப்பாதைகளுக்கும் அவனுக்கும் அல்ல, கிளாலிக் கடலேரிக்கும், அவனுக்குமே என்பதை நிரூபித்தது அவனது அகால மரணம்.

வடமராட்சிச் சனங்களெல்லாம் கால்நடைகள் சகிதம் இடம்பெயர்ந்து வன்னி சென்ற காலகட்டத்தில் தான் கிளாலிக் கடற்பரப்பில் தங்கராசனின் மரணம் நிகழ்ந்தது.

்தங்கராசன் என்ன ஆனான்?' என்று பரிதவித்த அவனது குடும்பத்தினருக்கு சன்னங்கள் துளைத்த அவனது உடல் பூநகரிக்கரையில் ஒதுங்கியது என்ற தகவல் மட்டுமே கிடைத்தது.

'சைக்கிள்' மீண்டும் ஒடத் தொடங்குகின்றது.

கற்றாழைகளும், காரை முட்செடிகளுமாக காடுபத்திப் போயிருந்த நிலங்களிலெல்லாம் குடிசைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சில குடிசைகளின் Diglized by Notel and Amenoge

ஒத்தாப்புகளிலிருந்து வானொலிப்பெட்டி 'விக்கி, விக்கி' செய்தியை ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அருகே 'சைக்கிளை'க் கவிழ்த்து வைத்து கைகளால் 'பெடலைச்' சுழற்றி வானொலிப் பெட்டிக்கு சக்தியூட்டியவாறே புன்னகை கழன்ற முகங்களுடன் சிலர்.

'ஏ நயின்' பாதைபோல் எங்கள் நிலங்களுக்கான பாதை எப்போ திறக்கும்? என்ற ஆசுவாசப் பெருமூச்சுடன் அவர்கள்.

வீதியின் இரு மருங்கிலும் இடையிடையே கிடுகுக் கொட்டிலினால் அமைக்கப்பட்ட சிறு சிறு கடைகள்.

தேங்காய்களோ, மரக்கறி வகைகளோ, விறகுக் கட்டுகளோ குவிக்கப்பட்டும், வாழைக்குலைகள் தொங்கிக் கொண்டும், மண்ணென்ணெய் போத்தல்களில் அடைக்கப்பட்டும் அக்கடைகளில் இருந்தன. ''வா, வா'' என அழைத்தவாறே இளநீர் குலையும் ஒரிடத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், பெரும்பாலும் எல்லாக் கடைகளிலும் அதன் சொந்தக்காரர்கள் கொட்டாவி விட்டபடியே இருந்தார்கள்.

தேங்காய்களையும், காய் பிஞ்சுகளையும் குவித்து அன்றாட சீவியத்துக்காக இம் மண்ணில் இந்த நிமிடங்களில் கடை விரித்திருக்கும் இவர்கள் தங்களது சொந்தத் தேசங்களில் தென்னந் தோப்புகளின் சொந்தக்காரர்களாகக் கூட இருந்திருக்கலாம்.

தனது முகப்பு வேலி முட்கம்பிகளை எங்கோ ஒரு 'சென்ரிப் பொயிண்டிற்காக' தாரை வார்த்துக் கொடுத்த நிலையில் ஒரு சிறிய பள்ளிக் கூடம். ஏதோ ஒரு கனிஷ்ட வித்தியாலயம் என வானவில் வடிவில் சுவரில்

திக்கற்றவர்கள்

எழுதியிருந்தார்கள். துப்பாக்கி குண்டுமாரி பொழிந்ததில் பாடசாலையை இனங்காட்டும் பெயரும் கூடவே சரஸ்வதி சிலையின் முடியும் உடைந்து கம்பியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அப்பாடசாலை அகதிகளால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. வகுப்பறைகளில் சேலைகளும், பாவாடை, சட்டைகளும் உலர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு குழாய் கிணற்றடி. அதனருகில் மரக்கறி சமையல் மணத்தது. கோயில்களில் அன்னதானத்திற்கு காய்கறி அவிக்குமாப்போல சிலர் நீள அகப்பை கொண்டு அடுப்பிலிருந்த கிடாரத்தினைத் துழாவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

என் நினைவு சரியானதெனில் இடது பக்கமாக அடுத்து வரும் முச்சந்தியே பரசுராமனின் வீட்டிற்குச் செல்லும் திருப்பமாக இருக்கவேண்டும். தங்கராசன் தவறிவிட்ட செய்தியினை நானறிந்த பின்னர், ஐந்தாறு தடவைகள் இதே பாதையூடு பரசுராமனிடம் அவனோடு செல்வது போன்ற கனவு வரும்போதெல்லாம்... பரசுராமனின் வீட்டுக்குச் செல்லும் முடக்கு வருமுன்னரே கனவு குழம்பிப்போவது.... ஏனோ இப்போது நினைவில் வந்து தொலைக்கிறது.

எதிரே குரோட்டன் செடிகளுடனும், சில அசோக மரங்களுடனும் கூடிய அமெரிக்கன் 'பாஷன்' வீடொன்று 'வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமென்பதில்லையே!' என்ற பாரதியின் வரிகளுக்கு உயிர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

'இந்தப் பானை வற்றினால்தான் எங்கள் வயிறு நிரம்பும்' என்று எழுதி ஒட்டியதைப் போன்ற முகத்துடனும், மோர்ப் பானை ஒன்றுடனும் பேருந்து தரிப்பில் ஒரு சிறுவன் பாடசாலைச் சீருடைத் துணியில் தைத்த அரைக்காற் சட்டையை அவன் அணிந்திருந்தான்.

'இதமான சவாரிக்கு இச் சைக்கிளைத் தேர்ந்தெடுங்கள்!' என்று ஏதோ ஒரு 'சைக்கிளிற்கு' பத்திரிகையில் வந்த விளம்பரத்தினை ஞாபகமூட்டுமாப் போல், நாலைந்து பெண்பிள்ளைகள் வீதியின் பெரும் பகுதியினை குத்தகைக்கு எடுத்த நிலையில் என்னை ஓரங்கட்டி, நான் வந்த திசை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு வழிவிட்டு என் 'பலன்ஸ்சை' சரிசெய்து; 'பெடலினை' மிதித்தபோது அந்த முச்சந்தி என்னை நிலப்பாவாடை விரித்து வரவேற்றது.

ஆனால், அந்த முச்சந்தி முடமாக்கப்பட்டிருந்தது.

அதனை மையங்கொண்டு பெரிய 'பண்ட்' ஒன்று பின்னால் தோட்டத்தை ஊடறுத்துச் செல்கிறது.

புகையிலையும், மரவள்ளியுமாக அப்போதெல்லாம் காட்சியளித்த தோட்டத்தறையில் புல் பூண்டுகளும், செடிகளும் பச்சைக் கம்பளம் விரித்திருந்தன.

முடிச்சவிழந்த மண் மூடைகளும் முக்கோணமாகச் சரிந்த பச்சைப் 'பெயிண்ட்' அடித்த தகரப் பீப்பாக்களுமாக 'சென்றிப் பொயிண்ட்' ஒன்று உருக்குலைந்து போயிருந்தது.

<mark>'மிதிவெடி கவ</mark>னம்' என்ற அறிவிப்புப் பலகை ஒன்று நிலத்தில் சிர<mark>சாசன</mark>ம் செய்து கொண்டிருந்தது. வீதியெங்கும் 'ஓ' என்ற ஒருவித அமைதி.

குரக்கன் பிட்டு வாசனை எங்கிருந்தோ வந்து மூக்கைத் துளைத்தது. கீரி ஒன்று பற்றைகளைப் பியத்தவாறே பாய்ந்து சென்றது.

வீதியின் மறுபுறத்தே மாடி வீடொன்றின் கூரையும், படிகளும் இந்நிமிடமே நியூட்டனின் புவியீர்ப்புக் கோட்பாட்டினை நிரூபித்து விடுவோம் என <mark>அடம்</mark>பிடித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவ்வளவின் மூலையில் உக்கிப்போன கூரைக்கு ஈடுகொடுத்தவாறே ஒரு கொட்டில். நாலைந்து மாடுகள் இ<mark>ரை</mark>மீட்டவாறே அக்கொட்டிலில் 'அகதிகளாகி'யிருந்தன.

வீட்டு முற்றத்தில் எரிந்து கருகிய 'கார்' ஒன்று கோணலாக நின்றது.

'சைக்கிளைத்' திருப்ப எத்தனித்தேன்.

''அண்ணை, ஆரைத் தேடுறியள்?'' உடைந்த குரலொன்று, அவ்வீட்டினை ஒட்டினாற்போல் அமைந்திருந்த குச்சொழுங்கையில் இருந்து மிதந்து வந்து என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது.

உருக்குலைந்த காட்சிகளில் ஸ்தம்பித்து நின்றதில் மாடுகளை மேய்த்தவாறே ஒழுங்கைக்குள் இருந்த அ<mark>ந்த</mark> நடுத்தர வயது மனிதர் மீது இதுவரை என் கவனஞ் செல்லவில்லை.

எண்ணெய், தண்ணீர் கண்டு நாளாகிவிட்ட தலைமயிர், ஒடுங்கிய தாடை விழுந்த முக<mark>ம், 'நீ</mark>ர்க் குமிழி' நாகேஷை நினைவூட்டும் தோற்றம். <mark>சாரத்தை</mark> மடித்துக் கட்டியிருந்தார். இரு கால்களையும் நீ<mark>ட்டிக்</mark>கொண்டு

விழுந்த மதில் கல்லில் இருந்தவாறே இன்னமும் என்னையே பார்த்தவண்ணமிருந்தார்.

''இந்த ஒழுங்கையிலை இருக்கிற ஒருவரைச் சந்திக்கவெண்டு வந்தனான்.'' வலது காலை நிலத்தில் ஊன்றியவாறே அவரது பதிலுக்காகக் காத்து நின்றேன்.

<mark>''நீங்கள் கனகா</mark>லமாக ஊரோடை இல்லையோ?''

''ஒமோம். நான் கொழும்பிலை வேலை செய்யிறனான். ஏழெட்டு வருசத்துக்குப் பிறகு 'ஏ நயின்' பாதை திறந்த கையோடை இப்பதான் வந்திருக்கிறன்."

"அதுதானே பார்த்தன். இப்ப ஐஞ்சாறு வருஷமா, அதுதான் ஆமிக்காறன் வந்ததுக்குப் பிறகு உந்தப் பகுதியில் சனங்கள் இடம்பெயர்ந்து வேறை எங்கையோ இருக்குதுகள். ஆனால், எங்கையெங்கை இருக்கினமோ தெரியாது. கொஞ்சச் சனம் வன்னிக்கும் போயிட்டுதுகள் எண்டு அறிஞ்சன்." இன்னமும் கால்களை அகல விரித்தபடி இருந்தவாறே அவர் சொன்னார்.

அப்போதுதான் எனது பார்வை அவரைத் துழாவியது.

அவரது காலின் வலதுபுறத்தே 'ஜெய்ப்பூர்' கால் <mark>பொருத்தப்பட்டிருந்தது. 'சைக்கிளை' விட்டிற</mark>ங்கி நான் **அரவது பக்**கமாகச் செல்கிறேன்.

''நீங்கள் இங்கைத்தையில் ஆளோ?''

''இல்லைப் பாருங்கோ. நான் தென்மராட்சியைச் சேர்ந்தனா<mark>ன். எங்க</mark>டை பகுதியில் சனங்கள் இடம் பெயர்ந்த<mark>தோடை</mark> இப்பிடித்தான் அலைஞ்சு திரிஞ்சு கடைசியிலை 'பங்கார்' அந்த வளவுக்கை வந்திருக்கிறம்'' என்றவாறே பின்னால் இருந்த குடிசை ஒன்றைக் காட்டினார்.

'அப்ப இந்த விபத்து....."

''அதை ஏன் அண்ணை கேக்கிறியள்?'' நீட்டிய ஜெய்ப்பூர் கால் அப்படியே இருக்க இடது காலை இழுத்து கல்லோடு சேர்த்துக் கொண்டார்.

"இல்லை.... உங்களுக்குச் சொல்லுறதிலை சங்கடம் எண்டால் பரவாயில்லை'' என்றவாறே எனது விபரங்களையும் பரசுராமனைத் தேடிவந்த தேவையினையும் அவருக்கு கூறிக்கொண்டிருந்தேன்.

''ஒ! அந்த எழுத்தாளர் நீங்கள்தானோ<mark>?''</mark> என்றவர், என்ன நினைத்தாரோ, நீண்ட பெருமூச்சுடன் தனது மறுபக்கத்<mark>தைப் பு</mark>ரட்ட ஆரம்பித்தார்.

் தென்மராட்சி மண்ணில் வசதியான வீடொன்றில் மனைவி, இரு பெண் பிள்ளைகளுடனும் நிறையக் கற்பனைகளுடனும் இவர<mark>் வாழ்</mark>ந்து வந்தார். அவ்வூர் சங்கக் கிளை ஒன்றில் 'மனேஜர்' வேலை இவருக்கு.

அத்தகைய வேளையில்.....

அசாதாரண புதிய கோலங்களுடன் அன்<mark>றைய</mark> காலை புலர்ந்தது. குண்டுகளை அம்புகளாகப் பொழிந்து கொண்டு வானில் ஏழெட்டுப் 'பொம்மர்'கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

்படபட'வென ஏதோ முறிந்து விழுகின்ற சத்தம் ஊரெங்கும் ஒலித்தது. ஏணையில் படுத்திய குழந்தைகளைக் கூட தூக்க அவகாசமில்லாமல் சனங்கள் நாலா பக்கமும் சிதறி ஓடினர்.

அவர்களோடு சேர்ந்து குடும்பத்தினருடன் இவரும் இடம்பெயர ஆரம்பித்தார்.

"வந்திட்டாங்கள்..... வந்திட்டாங்கள்.... கெதியாப் போங்கோ<mark>.</mark> "

பின்னே <mark>வந்தவ</mark>ர்கள் அவசரம் காட்டினார்கள். வானம் வேறு இன்னமும் உறு<mark>மிக்</mark> கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் பெருங் குழப்பம்.

குடிமனைகளைக் கடந்து வெளியி<mark>னூடாக,</mark> வடமரா<mark>ட்சியை</mark> நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வானிலிருந்து 'பொம்மரும் ஹெலியும்', குண்டுகளையும், சன்னங்களையும் மூர்க்கத்தனமாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன. சீறிக்கொண்டு அருகேயே குண்டு வந்து விழுவது போன்ற பிரமை. செவிப்பறை வெடித்துத் தொங்குவதைப் <mark>போ</mark>ன்ற உணர்வு.

கடந்து வந்துகொ<mark>ண்டிருந்த</mark> வெளியிலேயே சனங்கள் விழுந்து படுத்தனர். குஞ்சு, குருமனுகளின் 'கீயோ மாயோ' குரல்கள் காற்றில் கலந்து அந்த வெளியெங்கும் <mark>ஒலித்தது</mark>.

சிறிது நேரத்தில் வானம் ஒய்ந்தது.

சனங்கள் கண்களை விழித்தவாறே எழுந்தார்கள்.

கையில் கொண்டு வந்த மூட்டை முடிச்சுகள் எல்லாம் சிதறிப் போய்க் கிடந்தன.

முதலில் இவர் எழுந்தார்.

தலையை வெளியே நீட்டிப்பார்த்தவாறே பதினாறு வயதுடைய மூத்த மகள் பின்பு எழுந்தாள்.

கீச்சுக்குரலுடன் இளையவள் அடுத்ததாக எழுந்தாள்.

ஆனால் இவரது மனைவி....

"அம்மா.... அம்மா.... எழும்புங்கோ.<mark>...</mark> அப்பா! அம்மா எழும்பாவாம். எழுப்புங்கோ!"

இளையவள் சத்தமிட்டாள்.

மூட்டை முடிச்சுகளைச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தவர் ஒடிவந்து குனிந்து பார்த்தார். அவளது கண்கள் மூடியிருந்தன. வயிற்றுப்பக்கத்தில் சேலை பிசுபிசுத்தது. நிலத்தில் இரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாகச் சிந்திக்கொண்டிருந்தது. உடலைத் திருப்பிப் பார்த்தார். நெஞ்சில் குண்டு பாய்ந்திருந்தது.

''அம்மா.... என்ரை அம்மா....'' இளையவளின் ஒலி வெளியில் முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்தவர்களையும் திரும்ப வைத்தது.

மீண்டும் வானத்தில் ஒலி கேட்க ஆரம்பித்தது.

"ஆள் முடிஞ்சு போச்சு. பிரேதத்தை விட்டு<mark>விட்டு</mark> பிள்ளையளையும் புருஷனையும் இழுத்துக்கொ<mark>ண்டு</mark> வாருங்கோ. பிறகும் பொம்மர் வரப்போகுது."

அப்பா... அம்மா எழும்பாவாம்.... எழுப்புங்கோ.... அப்பா.... அம்மா எழும்பாவாம்...."

வளவிலிருந்து வந்த குரல் கேட்டு மெல்ல எழுந்து அவர் உள்ளே செல்கிறார். 'சைக்கிளை' குச்சொழுங்கையின்

முகப்பில் விட்டுவிட்டு நானும் அவரைப் பின் தொடர்கிறேன்.

அந்தக் குச்சொழுங்கைக்குள் பூவரசம் சருகுகள் மாநாடு நடாத்திக்கொண்டிருந்தன. நான்கு, ஐந்து நாட்களாக சாணி அள்ளப்படாது அப்படியே வறண்டு போய்க் <mark>கிட</mark>ந்தது.

"அப்பா.... அம்மா.... எழும்பாவாம்."

பத்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண்பிள்ளை ஒன்று குடிசைக்குள் இருந்து கீச்சுக்குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

''என்ன அண்ணை பார்க்கிறியள்? தாய் செத்த நாளையிலையிருந்து இந்த பிள்ளையின்ரை நிலையும் இப்பிடியாப் போச்சு.''

அது பனையோலையால் வேயப்பட்ட ஒரு பழைய குடிசை. கூரையின் சில இடங்களில் தகரம் செருகப்பட்டிருந்தது.

வாங்கில் ஒன்று, குடிசையின் பெரும் பகுதியை <mark>ஏப்பம் விட்டிருந்தது</mark>.

குடிசையின் ஒரு மூலையில் ஒரு பழைய <mark>கள்ளிப்பெட்டி. அ</mark>தன்மேல் பிடி கழன்ற ஒரு 'சூட்கேஸ்.'

<mark>உகை</mark> மாலின் மறுபுறத்தே மூட்டிய அடுப்பில் சோற்று **உலை** கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

நிலத்தில் ஒரு 'பிளாஸ்டிக்' வாளி நிறைய நீருடன். அருகே அரிக்கன் சட்டியில் வெள்ளை அரிசி. மூடலொன்றில் முறிக்கப்பட்ட பயிற்றங்காய்கள். கீரைக்கட்டு ஒன்று சருவச் சட்டியிலிருந்து தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது.

சவரம் செய்யப்படாத முகத்தைப்போல வேப்பமிலைகளும், பூக்களும் முற்றத்தை நிரப்பியிருந்தன.

"எங்கை உங்கடை மூத்த பிள்ளையைக் காணேலை? பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கிறாவோ?"

''இல்லை, அவள் பொடிச்சி வன்னியிலை.''

''ஏன் ஆரும் சொந்தக்காரறோடையோ?''

''இல்லை... போராளியளோடை!'' அமைதியாகக் கூறிவிட்டு அவர் என்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

நான் அவரது முகத்தை நேருக்கு நேர் நோக்கும் சக்தியற்றவனாகின்றேன்.

குடிசையின் கப்பினைப் பிடித்தவாறே மெல்ல மெல்ல அவர் அடுப்பின் அருகே உள்ள குந்தில் அமர்கின்றார்.

"அண்ணை, உந்த வாங்கிலிலை ஒல்லுப்போலை இருங்கோ. மிச்சக்கதையையும் கேட்டுப்போட்டுப் போங்கோ."

வாங்கிலில் அந்தப் பிள்ளையின் அருகே சென்று இருந்தேன். அண்ணாந்து பார்ப்பதும் நிலத்தைப் பார்ப்பதுவுமாக அப்பிள்ளை. அதன் கண்கள் பயத்தால் விரிந்திருந்தன. முகத்தில் சொல்ல முடியாத சோகம் குடிகொண்டிருந்தது.

''இந்தப் பிள்ளைக்கு நான் செய்யாத வைத்தியமில்லை. பாராத டாக்குத்தருமில்லை.

மந்திகையிலை கூட ஒண்டரை மாதம் மறிச்சு வைச்சிருந்து பார்த்தினம். ஒண்டுமே சரிவரேல்லை. இப்ப கடவுளிலை பாரத்தைப் போட்டிட்டு இருக்கிறன். வைத்திய செலவுக்கு உள்ளதெல்லாம் போக. வைச்சிருந்த நகை, நட்டை வித்து நாலைஞ்சு மாடு வாங்கினன். அந்த வருவாயிலைதான் இப்ப எங்கடை சீவியம் போகுது. ஒரு நாள் முன்னுக்குள்ள 'ஆமிச் சென்றி'க்குள்ளை மாடொண்டு போட்டுது. அதைப் பிடிக்கவெண்டு பின்னாலை நானும் போனன். பாழாப்போன மிதிவெடி ஒண்டு கிடந்து வெடிச்சதிலை மாடும் போய்ச்சு. என்ரை ஒரு காலும் போய்ச்சு."

சட்டென்று அவரது முகம் எனது பக்கமாகத் திரும்பியது. அதில் ஒரு வறட்டுக் குறுநகை.

"வேலோன் அணணை. ஏதோ கதைப் புத்தகம் போடுறதாகச் சொன்னியளே. அதிலை எங்கடை இந்தக் கதையையும் எழுதுங்கோ.... பரசுராமனைப் போல புத்தகத்துக்கு முகப்புப் படம்தான் என்னாலை தர முடியேல்லை. ஆனால், முகப்புப் படத்துக்கான கதையைத் தந்திருக்கிறன்."

அவரது கண்களில் ஆயிரங்காலத்து நட்பு தெரிந்தது.

அந்தப் பிள்ளையின் பக்கமாகத் திரும்புகிறேன். <mark>இன்னமும் அது</mark> ஆகாயத்திலும், தரையிலும் அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டே இருந்தது.

அரிசியைக் கிழைந்தவாறே அவர் சமையலைத் தொடரும் பணிகளில் இறங்கலானார்.

வாங்கிலிருந்து நான் எழுகின்றேன்.

"அப்ப நான் போட்டு வரப்போறன் பாருங்கோ....

''ஒ..... ஓ..... இந்த வெய்யிலுக்குள்ளாலை மூண்டு நாலு கட்டை 'சைக்கிள்' உழக்க வேணுமெல்லே..... வெளிக்கிடுங்கோ!''

அவருக்கு ஏதாவது உதவவேண்டும் என மனம் கூறிற்று.

புத்தக அட்டைப்பட ஓவியம் வரைவதற்கு பரசுராமனுக்குக் கொடுப்பதற்காக வைத்திருந்த ஆயிரம் ரூபா சட்டைப் பைக்குள் இருப்பது நினைவிற்கு வந்தது.

அதைக் கையில் எடுத்தவாறே அவரை அணுகினேன்.

''என்ரை ஒரு சின்ன அன்பளிப்பாக இதை வைச்சிருங்கோ.''

''என்னண்ணை அது?''

''காசு ஆயிரம் ரூபா. மகளுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் குடுங்கோ.''

''இப்ப எங்களுக்கு வேண்டியது உதில்லை அண்ணை..... நீங்கள் போட்டு வாங்கோ. அது ச<mark>ரி,</mark> கொழும்புக்கு எப்ப போறியள்?''

''படிக்கிற இரண்டு பிள்ளையளோடை குடும்பம் கொழும்பிலை எண்டபடியாலை வலு கெ<mark>தியிலை</mark> போயிடுவன். உங்களுக்கும் இன்னும் கொஞ்ச <mark>நாளையிலை</mark> சொந்த இடத்துக்குப் போயிடலாம் எண்டு நினைக்கிறன்."

''இழந்த பூமி திரும்ப வந்திடலாம். பாதை திறந்து நாங்கள் பயணமும் செய்யலாம். ஆனால, போன உயிரும்,

<mark>உடை</mark>மைகளும், நினைவிழந்த இந்தப் பிள்ளையின்ரை நினைவும், நிம்மதியும், என்ரை காலும் திரும்ப வந்திடுமோ?" அவரது கண்களில் இப்போது சொல்லமுடியாத வன்மம் தொனித்தது.

நான் மௌனியாக நின்றேன்.

''அப்ப சரி வேலோன் அண்ணை..... நீங்கள் நடவுங்கோ!'' கிழைந்த அரிசியை உலையில் போட்டார் அவர்.

அவருக்குக் கொடுக்கவென்று எடுத்த காசை மீண்டும் சட்டைப் பைக்குள் வைத்தவாறே.... குடிசையை விட்டு குச்சொழுங்கையில் இறங்கி சைக்கிள் விட்ட இடத்தை நோக்கி நடக்கின்றேன்.

'அப்பா.... அம்மா எழும்பாவாம்.... எழுப்புங்கோ!"

அந்தக் கீச்சுக்குரல் காற்றில் மிதந்து வந்து என் காதுகளில் மோதியது.

வந்த வழியே சைக்கிளைத் திருப்பி பெடலை மிதிக்கிறேன்.

வெய்யில் இன்னும் விட்டபாடில்லை.

ஆனால், அந்த வெய்யில் அதி உக்கிரமாகக் <mark>கொளுத்</mark>திக்கொண்டிருப்பதாக என்னால் இப்போ <mark>உணர</mark>முடியவில்லை.

''ஞாயிறு தீனக்குரல் ''

திக்கற்றவர்கள்

அந்த ஆதார வைத்தியசாலை முன்றில் பார்வையாளர்கள் கடல்கோள் அலையாகப் பெருக்கெடுத்து நின்றனர். சுருக்குக் கேற்றின் முன்னால் கதிரையை அரியாசனமாக்கி அமர்ந்திருந்த காவலாளியின் கையிலிருந்த மணி ஒலி எழுப்புவதற்காய் 'ஒன்யுவர்மார்க்'இல் இருந்தது.

அந்தக் காவலாளி பார்வைக்கு கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருந்தாலும் தன் தொழிலில் சுத்தமாய் இருந்தான். தன்னை மீறி எவராவது உள் நுழைந்தால் தனது பதலியையே துறப்பேன் எனச் சபதம் கொண்டவன் போல கடமையுணர்வுடன் செயற்படலானான்.

இரவுக் கடமைக்காக வைத்தியசாலைக்குள் நு<mark>ழையும்</mark> தாதியர்கள் மற்றும் ஊழியர்கள் கூட அக்காவலா<mark>ளிக்கு</mark> 'சல்யூட்' அடித்தே உட்செல்ல வேண்டியிருந்தது.

பார்வையாளர்களில் பெரும்பாலானோர் நோயாளிகளைப் பார்வையிட வேண்டும் என்பதை விட

இருளமுன்னர் 'பஸ் பிடித்துவிட வேண்டும்' என்பதிலேயே முனைப்பாக இருந்தனர்.

தென்மேற்கு மூலையில், ஓங்கி வளர்ந்து காற்றோடு கதைபேசிக் கொண்டிருக்கும் அசோக மரத்தின் கீழ் கைக் குழந்தையுடன் ஒரு பெண் தனித்து நின்றிருந்தாள். அவளது முகத்தில் கருமையும் கூடவே சோகமும் கப்பியிருந்தது. கடல்கோள் அனர்த்தத்தில் காயப்பட்ட தன் கணவனை 'வாட்டில்' அனுமதித்தவளாக அவள் இருக்கலாம்.

காவலாளியின் கையில் இருந்த மணி 'ஹெட் செட் 'டாகி ஒரு பாட்டம் ஒலித்தோய்ந்திற்று. நோயாளிகளின் வரவுக்காக வாசலின் இருபுறமும் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்த 'ஸ்டெச்சரை'யும் இடித்துத் தள்ளியவாறே சனங்கள உள் நுழைந்து கொண்டிருந்தனர். ஸ்டெச்சரை இழுப்பதா தனது கதிரையைப் பிடிப்பதா என தாவலாளி திணறிக் கொண்டிருந்தான்.

சைக்கிள் பாதுகாப்பில் கொடுத்த ரிக்கெட்டினை சேட் பொக்கெட்டினுள் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டு கையில் தொங்கிய ஹோர்லிக்ஸ் போத்தலை மார்போடு அணைத்தவாறே சனங்களில் ஒருவனாக வைத்தியசாலை வாசலை நோக்கி மிதந்து செல்கிறேன்.

வெளிநோயாளர் பகுதியையும் தாண்டி உட்சென்றதும் வைத்தியசாலைக்கே உரித்தான நெடி நாசி வழி ஏறி வயிற்றுள் இறங்கியது. புதிய நேரம் நாலரை போல் சாந்தி தந்த தட்டை வடையும் தேநீரும் இரைப்பையிலிருந்தும் மேலெழுவேன் எனப் பயங்காட்டிற்று.

திக்கற்றவர்கள்

சுடுநீர்க் குடுவை, உணவுப் பொதிகள் தாங்கிய பிளாஸ்டிக் பாஸ்கட்டுகளைக் கையில் சுமந்தவாறே ஆளுக்கொரு திக்கில் சனங்கள் அணிவகுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

நான் தெற்குத் திசையிலேயே செல்ல வேண்டியிருந்தது. எதற்கும் கைகாவலாக 'ஆம்பிளையளின்ர வாட் எங்கை இருக்கு?' என்று எவரையாவது கேட்டு வைப்பது நல்லது போல் தோன்றிற்று. முன்னமே பேசிப் பறைந்து வந்தது போல 'மெட்டி ஒலி' தொலைக்காட்சி நாடக சரோவை நினைவுபடுத்தியவாறே ஒரு தாதி இப்போ என் முன்னால் தயார் நிலையில் நின்றாள்.

என் சந்தேகத்தைக் கேட்கலானேன்.

'உப்பிடியே நேரை போய் வலக்கைப் பக்கமாகத் திரும்ப வாற முதல் வாட்' என்றாள் நிதானமாக. நோயாளிகளுடனும் என்னைப் போன்ற விபரமறியாத பார்வையாளர்களுடனும் எப்படி அன்பாகப் பேச வேண்டும் எனப் பயிற்சிக் காலத்தின்போது இடித்திடித்துக் கூறியிருப்பார்கள் போலும்.

'தாங்ஸ் அம்மா' என்றவாறே முன்னேறிக் கொண்டிருந்தேன். பதிலுக்கு அவளும் ஏதோ கூறினாள். 'வெல்கம்' என்று மட்டும் கூறியிருக்க மாட்டாள் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

அடுத்து ஆறேழு கவடு வைத்திருக்க மாட்டேன்...

''அண்ணை என்ன கனநாளாக இந்தப் பக்கம் காணேலை? இப்ப எந்தத் தேசத்திலை?'' என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்புகிறேன்.

கிழக்குப் பக்கமாக பிள்ளையார் கோவிலே தஞ்சமெனச் சரணடைந்தவாறே நீண்டு கிடந்த அந்த வாட்டில் இருந்து தாடி வைத்த ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர் பற்பொடிக்கு விளம்பரம் செய்தவாறே என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

"ஓ...! நான் இப்ப கொழும்பிலை இருக்கிறன்" என்றவாறே அவரை இனங்காண எத்தனிக்கின்றேன்.

"என்னைத் தெரியவில்லையா? என்னைப் பார், என் கண்களைப் பார். நன்றாக உற்றுப் பார்" ஏதோ ஒரு திரைப்படத்தில் சிவாஜிகணேசன் செய்தவற்றை 'இமிற்றேற்' பண்ணி<mark>ய</mark>வாறே என்னைப் பார்த்து மீண்டும் சிரித்தார்.

நல்ல வேளை எனது முகவரி மற்றும் செலூலர், ஈ-மெயில் விபரங்களையும் கூறாமல் விட்டேனே என்று நினைத்தவாறே எனது வேகத்தினை ஆர்முடுகலாக்கி களஞ்சியசாலையையும் கடந்து நடக்கலானேன்.

என்னைப் பார்த்து புன்முறுவலித்தவாறே முன்னால் ஒரு தாதி வந்துகொண்டிருந்தாள். எங்கோ பார்த்துப் பழகிய முகம். யாரது? என்று யோசிப்பதற்குள் ''ஆரைப் <mark>பார்க்க</mark>ப் போறியள் அங்கிள்?'' என்று கேட்டாள்.

"ஓ! புவனமக்காவின்ர பொடிச்சி… யூனிபோமிலை ஆளை உடனடியாக ஐடென்ரி பண்ணேலாமல் போச்சு. நான் பிள்ளை இவர் தாமோதரண்ணனைப் பார்க்கப் போறன்."

''தாமோதரண்ணன் எண்டு?'' என்பதை அலை போல் உயர்ந்த அவளின் புருவங்கள் வினவிற்று. ''இவர்தான் பிள்ளை. கதையள் எல்லாம் எழுதுவார். கனகாலமாக பிள்ளையார் கோ<mark>யில் மடத்திலை இருந்தார்.</mark> கந்தபுராணமெல்லாம் படிப்பா<mark>ர்.''</mark>

''ஒ....ஓ... <mark>எங்</mark>கடை தாமுவப்பாவையே சொல்லுறியள்?'' ஆஸ்பத்திரிக்கே அவர் உரித்தாகி விட்டமை அவளது பேச்சில் தெரிந்தது.

''இப்ப ஆளைத் தெரியுதுதானே பிள்ளை?''

"தெரியுதுதானேயோ? இப்ப இரண்டு இரண்டரை மாதமா வாட்டிலைதானே இருக்கிறார். கடல்கோளால் பாதிக்கப்பட்டு வந்தாக்களிலே அவரைப் போல ஒருசிலர் தான் இன்னும் டிச்சார்ச் ஆகாமல் இருக்கினம். கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி இண்டைக்கோ நாளை<mark>க்</mark>கோ எண்டமாதிரித்தான் இருந்தார். இப்ப கொஞ்சம் பரவாயில்லை."

''அவரைப் பற்றி நீங்கள் அறிஞ்சு சொல்லத்தக்கது இவ்வளவுதான் பிள்ளை. ஆனால், அவர் ஆர், எப்படியிருந்தவர் எண்டதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுமோ?''

"கதைகள் எழுதினார் எண்டு அம்மா சொன்னா." பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணாத ஒரு பாவத்தனம் அவளது முகத்தில் தெரிந்தது.

"கதைகள் இப்ப இப்ப எல்லாருந்தான் பிள்ளை எழுதியினம். ஆனால், இவற்றை படைப்புகள் சாதாரணமானவை இல்லை. உன்னத தரத்திலை இருப்பவை. பல்கலைக்கழகமே ஆய்வு செய்து பாடப்புத்தகங்களாகப் பேணி வைச்சிருக்கிற அளவுக்கு

அந்த நாளையிலை பேரோடும் புகழோடும் இருந்தவர். எழுத்தையே நம்பி வாழ்ந்த சிலரில் ஒருவர். அப்படிப்பட்டவர் இப்ப அநாதையாக ஆதரவில்லாமல் ஆஸ்பத்திரியிலை படுத்திருக்கிறதுதான் பெரிய கவலையாக இருக்கு. ஏற்றுக் கொள்ளேலாமல் இருக்கு." நான் கூறியது ஆறாந்தரத்தில் மூத்ததம்பி வாத்தியார் சரித்திர பாடம் படிப்பித்தது போல் அவளுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். கொட்டாவி விடாத குறையாக நின்றாள். ஏறதத்தாழ எங்களை இடித்து விலகியவாறே அந்த ஒடுங்கிய ஓடை போன்ற நடைபாதை வழியே சனங்கள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

"உங்களுக்கு அவர் இருக்கிற வாட் தெரியுமோ அல்லது கொண்டு வந்து விடட்டுமோ?" என்றவாறே நூற்றெண்பது பாகைகளில் அவள் திரும்பியது அவளில் இருந்த ஒழுங்கை எனக்கு உணர்த்திற்று.

''எனக்கென்ன இது புது இடமே? இருபது இருபத்தைஞ்சு வருசமா ஊரிலை இல்லாட்டிலும் முந்தி நாங்கள் வந்து மருந்தெடுத்துப் பழகின ஆஸ்பத்திரிதானே? நான் போய்ப் பார்க்கிறன்'' என்றவாறே வலப்பக்கமாகத் திரும்புகிறேன். காலில் சளி போல ஏதோ மிதிபட்டது.

<mark>கைக்க</mark>ஊர் வந்தால் வெறுங் காலுடன் திரியும் எனது கொள்கை எல்லா இடத்திற்கும் ஒத்து வராது என்பதை காலில் இழுபட்ட சளி நிறுவிற்று.

கழிப்பறை நீரைக் குடித்துவிட்டு நீந்தாத குறையாக அதன் வாசலில் கிடந்த சாக்கு ஒன்று ஆபத்திற்கு உதவிற்று.

ஆண்கள் 'வாட்'டிற்குள் நுழைகின்றேன். வரவேற்குமாப்போல் நடுக்கார வயதுத் தாதி ஒருத்தி noolaham.org | aavanaham.org அமர்ந்திருந்தாள். இடது கையில் யாரோ ஒரு நோயாளியின் எக்ஸ்ரேயை வைத்துப் பார்த்த<mark>வாறே வலது</mark> கையால் ஏதோ எழுதிக் கெண்டிருந்தாள். ஒரு வேளை நாளை காலை அந் நோயாளிக்கு சத்திரசி<mark>திச்சை</mark>யாக இருக்கக்கூடும்.

அத்தாதிய<mark>ை இடையூற</mark> செய்ய விரும்பாதவனாக தாமோதரண்ணனைக் கட்டில் கட்டிலாகத் தே<mark>ட</mark> ஆரம்பித்தேன்.

"வேலோன் ஆரைத் தேடுறாய்?" - ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டுத் திடுக்குற்று, திரூம்<mark>பிப் பார்க்</mark>க நினைத்தேன்.

சற்று முன்னர் நடந்த சம்ப<mark>வத்தின் ப</mark>டிப்பினையால் உஷாராகி, இன்னோர் தடவை ஏமாற விரும்பாதவனாக, எதுவுமே கேட்காதவன் போல, சேலைன் இ<mark>றங்கிக்</mark> கொண்டிருக்கும் முதல் மூன்று நான்கு கட்டில்களிலும் அறிவற்ற நிலையில் கிடந்த அந்நோயாளிகளையும் ஏக்கத்துடன் சூழ நின்ற பார்வையாளர்களையும், தாண்டியவாறே நான் உள்ளே சென்று கொண்டிருந்தேன்.

"என்ன வேலோன், கேட்டது விளங்கல்லையோ, ஆரைப் பார்க்கவேணும்?" - மீண்டும் அதே பெண்ணின் குரல் சற்று உரக்கக் கேட்கவே திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். தெரிந்த எவரையுமே காணவில்லை. "தாமோதரண்ணனைத் தேடுறன் என்று சொல்லாமலே திரும்பியது எவ்வளவு நல்லதாகப் போயிற்று. அல்லாட்டி நாலு பேர் மத்தியில் மரியாதை கழன்றிருக்கும்.

🔹 அந்தத் தாதி என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

''கேக்கிறன்<mark>... கேக்கி</mark>றன்... பேசாமல் நிக்கிறாய்'' -<mark>இது</mark>வரை ஒலித்தது தன் குரலே என உரிமை கோரிய வண்ணம் என்னை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

''எட.. எங்கட காஞ்சன<mark>ா...''</mark> என்றேன்.

'ஆளை மறந்தாலும<mark>் பெய</mark>ரை மறக்காமல் இருக்கிறாய்."

''காஞ்சனா உனக்கு ஒண்டு தெரியுமே? வாழ்க்கையிலை ஆரைத்தான் மறந்தாலும் சின்ன வயதிலை கூடப் படிச்சா<mark>க்களின்ரை</mark> பெயரை மட்டும் நாங்கள் சாகுமட்டும் ம<mark>றக்கமாட்டோ</mark>ம்.''

எங்களூர் பாடசாலையில் புவனேசு அக்காவிடம் முதலாம் வகுப்பு படித்ததிலிருந்து நாகபூசணி ரீச்சரிடம் ஏழாம் வகுப்பு படித்தது வரை காஞ்சனர் எனது வகுப்பிலேயே படித்ததும், ஐந்தோ ஆறாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது ஒரு நாள் பள்ளிக்கூடம் விட்டுச் செல்லும் வழியில் மூத்ததம்பி வாத்தியார் வீட்டு முடக்கில் வேலியோரமாக நின்ற இலந்தை மரத்தடியில் ரவிச்சந்திரனுடன் சேர்ந்து காஞ்சனா இலந்தைப்பழம் பொறுக்கும்போது, எவராலோ ஏற்கனவே எறியப்பட்ட கல் மரத்தில் தொங்கிக் கிடந்து அந்நேரமென்று பார்த்து <mark>வீழ்ந்து</mark> காஞ்சனாவின் மண்டையைப் பதம் பார்த்ததும், ஓடும் குருதியைக் கட்டுப்படுத்த ரவிச்சந்திரன் தன் சேட்டையே கிழித்து காஞ்சனாவின் மண்டைக்குக் கட்டுப் போட்டதும்.. அதன்பின்னர் ரவிச்சந்திரன் 'பாரி' எனவும் காஞ்சனா 'முல்லை' எனவும் சில காலங்கள் பழிக்கப்பட்டதும், காஞ்சனாவைக் கண்டதும் என் 'பிளாஷ்பாக்கில்' ஒடியது.

> Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இன்னும் காஞ்சனா, ரவிச்சந்திரன் பற்றிய சில சுவாரசியமான 'பிளாஷ்பாக்குகள்' எ<mark>ன் கை</mark>வசம் இருந்த<mark>ன.</mark> காஞ்சனாவின் கேள்வி <mark>எல்லாவற்றையு</mark>மே நாசமாக்கி விட்டது.

''அது சரி... இ<mark>ஞ்சா</mark>லை ஆரைப் பார்க்க...'

''எழுத்தாளர் தாமோதரத்தைப் பார்க்கவெண்டு...'

''ஓ! உன்ரை இலக்கிய ஆசான். உன்ரை பிரசுரங்களிலைகூட அவரைப்பற்றி எழுதியிருந்தாய். பார்த்தன். அதோ அவர் அந்தக் கோணரிலை இருக்கிறார்... வா பார்ப்பம்.''

ஏழெட்டுக் கட்டிலைக் கட<mark>ந்து ம</mark>டியும் ஸ்கிறீனால் மறைக்கப்பட்ட மூலைக்கட்டிலை அடைந்தோம். காஞ்சனா ஸ்கிறீனை மடித்து விலக்க நான் கட்டில் அருகே சென்றேன்.

உடலில் தோல் சுருங்கி எலும்போடு படிந்திருக்க, வற்றிய நெஞ்சுக் கூட்டுடனும் பருத்த வயிற்றுடனும், சவரஞ் செய்து பல மாதங்களாகிவிட்ட முகத்தில் வெளித் தெரியும் பற்களுடனும் முகட்டைப் பார்த்தபடியே தாமோதரண்ணன் படுத்திருந்தார். அசாதாரணமாக வெளித் தெரியும் ஒவ்வொரு அங்கமும் அவரது நோயின் அகோரத்தினைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அவரது கீழுடம்பினை மங்கலாகி விட்ட, ஆஸ்பத்திரிக்குரிய சாரமும் சக்களும் மூடியிருந்தன.

நான் வந்து சில நாழிகையாகியும் அவரது பார்வை என்னில் படர்வதாய் இல்லை. அவரது அரையில் வழுக்கியிருந்த சாரத்தைச் சரி செய்தவாறே குனிந்து அவரைக் கூப்பிடுகிறேன். ''தாமோதரண்ணை... தாமோதரண்ணை''

ஒளியிழந்<mark>த அவரது</mark> விழிகள் என்னை நோக்கின.

"ஆரது மோனை" ஒரிரு சொல்லிற்கே மூச்சிரைத்தது.

''அண்ணை நான் வேலோ<mark>ன் வ</mark>ந்திருக்கிறன், ''

'ஆர்'' வாய் கோணியது.

''வேலோன் வந்திருக்கிறன் அண்ணன்.''

அவரது தாடை எலும்புகள் தளர்வுற முகத்தில் ஒர் மலர்ச்சி தோன்றியது. எனது கைகளைப் பற்றியவாறே உமிழ்நீரிற்குள் நீந்திய நாக்கைத் தூக்கி ''எப்ப வந்தனீ?'' என்றார். கண்களில் மிதந்து வந்த நீர்ப்படலம் வெளியே வரத் தயார் நிலையில் நின்றது.

''நேற்றுத்தான் அண்ணை கொழும்பாலை வந்தனான். இண்டைக்கு மத்தியானமளவிலை உங்கடை நிலவரம் பற்றி அறிஞ்சு உடனை பார்க்க வந்தன்.''

தாமோதரண்ணை கட்டிலில் சாய்ந்திருக்கத் தக்கவராக உற்சாகம் கொண்டார்.

''இவர் வார்ட்டுக்கு வந்த இவ்வளவு நாளைக்குள்ளை இண்டைக்குத்தான் இவரைப் பார்க்க எண்டு ஒரு ஆள் வந்திருக்கு'' - தொடர்ச்சியாக இருமிக் கொண்டிருந்த பக்கத்துக் கட்டில்காரர் இடைவேளைவிட்டு அடுத்தடுத்த கட்டிலில் படுத்திருப்பவர்களுக்குக் கூறிக் கொள்வது என் காதிலும் விழுந்தது.

ஒரு பக்கமாக நானும் மறுபக்கமாக காஞ்சனாவும் தாமோதரண்ணனைத் தூக்கி படுக்கையில் சாய வைத்தோம். புதுத்தெம்புற்றவராக அவர் கதைக்க ஆரம்பித்தார்.

ஊர்க கோவில் மடத்தை விட்டு அமைதி தேடி கடற்கரையடி காளிகோவில் மடத்தடிக்கு தான் இருக்கச் சென்றதும் ஆழிப்பேரலை பொங்கி வந்தபோது அதனின்றும் தப்புவதற்காக தான் ஒடி வந்தபோது குழியில் கால் வைத்து விழுந்து காயமுற்று மரமொன்றைப் பற்றியவாறே மணிக்கணக்கில் தண்ணீரில் இருந்ததையும், பின்னர் குற்றுயிராய் மீட்கப்பட்டு வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டது வரையிலான நடந்த கதைகளை அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

உண்மையில் அவர் கூறியதன் அரைவாசிப் பகுதியை காஞ்சனாதான் மொழி பெயர்க்க<mark>வேண்டி</mark> இருந்தது.

"இண்டைக்கு இந்தளவிலையாவது கதைக்கிறார். அல்லாட்டி மருந்து குடிக்க மட்டுந்தான் இவர் வாய் திறப்பார்" என காஞ்சனா கூறியது தாமோதரண்ணனுக்குக் கேட்டதோ என்னவோ, "தம்பியைக் கண்டது சந்தோஷம்" என இரண்டு மூண்டு தடவைகள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

"உனக்கொரு புதினம் தெரியுமோ? இவரை மீட்டுப் பணியாக்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வந்தாப்போலை இவரைக் காளி கோயிலடியிலை காணாததாலை, முதுபெரும் எழுத்தாளரை கடல்கோள் காவு கொண்டதாக உள்ளூர் பத்திரிகையிலை ஒரு செய்தி கூட வந்ததாம்" என காஞ்சணா சொன்னபோது "தம்பியைக் காண வேணுமெண்டு பலன்" என்று கூறியவர் மீண்டும் எதையோ சொல்வதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தார்.

''மிஸ் முன் பெட் பேஷனுக்கு சேலைன் மாத்திறதா?''- மூக்குக் கண்ணாடியைச் சரிசெய்தவாறே

காஞ்சனா அருகே ஒரு இளந்தாதி வந்து நின்றாள். அவளது வலதுகையில் ஒரு செலூலர் போன் இருந்தது. மிக முக்கியமான மெசேஜ் ஒன்றை எஸ்.எம்.எஸ். வழியாக எதிர்பார்த்திருப்பவளாக இருக்கலாம்.

ஒருவேளை இவளும் ஏதாவது வகையில் எனக்குத் தெரிந்தவளாக இருப்பாளோ என்ற ஒர் நப்பாசையில் ஒர் தடவை அவளை உற்றுப் பார்த்தேன்.

என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை, தன் புத்தம் புதிய யூனிபோர்மை ஒர் தடவை அஜெஸ்ட் பண்ணிக் கொண்டாள். எனக்கு அந்தரமாகப் போய்விட்டது.

''நீ தாமுவப்பாவோடை கதைச்சுக் கொண்டிரு. நான் ஒருக்கால் முன்னுக்குப் போயிட்டு வாறன்'' -காஞ்சனா முன்னால் செல்ல, ஒடாத குறையாக கண்ணாடித் தாதி பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

போர்க் காலங்களில் தான் எழுதியவற்றுள் நூலுருப் பெறாத மூன்று நாவல்கள் ஊரிலுள்ள விரிவுரையாளர் ஒருவரிடம் கடல்கோளுக்கு முன்னரே கையளிக்கப்பட்டிருப்பதையும், தனக்கு இறுதி ஆசை என்று ஒன்று இருக்குமேயானால் அது தன் நாவல்கள் நூலுருவாவது பற்றியதேயெனவும் தாமோதரண்ணன் தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

''அண்ணை உங்கடை நாவல்களை புத்தகமாக்கித்தாறது என்ரை பொறுப்பு. அது எனக்கொரு கடஹையுங் கூட'' என்று நான் கூறியபோது ''தம்பியைக் கண்டது சந்தோஷம்'', ''தம்பியைக் காணவேணுமெண்டு பலன்'' என்பதையே மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அட்வான்ஸ லெவல் பரீட்சை எழுதிய கையோடு அப்பியாசக் கொப்பி ஒன்றில் நான்கைந்து கதைகளை எழுதிக்கொண்டு அங்கீகாரத்திற்காக அலைந்தபோதுதான் தாமோதரண்ணனின் பழக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

பிள்ளையார் கோவிலுக்குத் தெற்காலே றெயில் கொம்பாட்மென்டைப் பழிப்பது போல அமைந்திருந்த மடங்களிலே மகிழமரத்தோடு ஒட்டியிருந்த மடத்தில்தான் தாமோதரண்ணன் தனித்திருந்தார்.

ஒரு பௌர்ணமி முன்னிரவில்தான் என் கதைகளைப் படித்துவிட்டு அவர் தனது அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னார்-''பிரமாதம், நல்லா எழுதிறாய் தம்பி.''

அக்கதைகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து தானே பத்திரிகை ஒன்றுக்கு அனுப்பி வைத்ததும், நம்பவே முடியாது நான்காவது கிழமை அக்கதை பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருந்ததும்...

''ஐயா, மணியடிச்சு எவ்வளவு நேரமாச்சு, இன்னும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறியள் அங்கை?'' வைத்தியசாலை வாசலில் அப்போது நின்ற அதே காவலாளி இப்போது... இதோ என் முன்னால்...

என்னைத் தவிர பார்வையாளர்கள் எவருமே அங்கு இல்லாததை அப்போதுதான் அவதானித்தேன். சகலரும் வெற்று சுடுநீர்ப் போத்தல்களையும், மதிய சாப்பாட்டுக் கோப்பைகளையும் அள்ளிக்கொண்டு ஏற்கனவே சென்று விட்டனர்.

முன்னால் காஞ்சனாவும் கண்ணாடித் தாதியும் நோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடுப்பதற்குத் தம்மைத்

தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். கண்ணாடித்தாதி எதிர்பார்த்திருந்த எஸ்.எம்.எஸ். மெசேஜ் வந்திருக்க வேண்டும். இப்போது மிகவும் உற்சாகத்துடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் அசைந்தால்தான் தானும் அசைவேன் என்பது போல காவலாளி முரண்டு பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

''தாமோதரண்ணை நான் போயிட்டு வரப் போறன்.''

அவரது வலுவிழந்த கைகளைத் தடவியவாறே சொல்கிறேன்.

''தம்பியைக் கண்டது சந்தோஷம்''- அவரது கண்களில் ஓர் தந்தையின் கருணை பொங்கிற்று.

நான் ஒர் ஐந்தாறு மீற்றர் தூரம் நடந்ததை உறுதி செய்தபின்னரே காவலாளி அடுத்துள்ள வார்ட்டிற்குச் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

"எப்ப பயணம்?" நோயாளி ஒருவரின் வாயினுள் தேமோமீற்றரைத் திணித்தவாறே காஞ்சனா கேட்டாள்.

''சாந்தியின்ரை காணி அலுவல் ஒண்டுக்காக வந்தனாங்கள். பிள்ளையள் இரண்டு பேரும் கொழும்பிலை எண்டபடியாலை காலமைக்கே போறம்... உன்னுடைய பிள்ளையள் என்ன மாதிரி?''

"இரண்டு கேள்ஸ். இரண்டு பேருமே ஜவ்னா யூனிவசிட்டியிலை மெடிசின் செய்யினம். அவரும் வாற வருசத்தோட றிட்டயர் பண்ணப் போறார். பிறகு ஒரேயடியா எல்லோரும் ரவுணிலை போய் செட்டிலாகிற பிளான்."

காஞ்சனா தேமாமீற்றரை எடுத்து தன் கண்ணெதிரே உயர்த்தும்போது இடையூறு செய்ய விரும்பாதவனாக விடைபெற்றவாறே வார்ட்டைவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

\$\$ \$\$ \$\$

அடுத்த நாள் அதிகாலையிலேயே நானும் சாந்தியும் எழும்பி அவசர அவசரமாகக் காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு எங்கள் பொருட்களையும், தமது உறவினர்களுக்காகப் பிறர் தந்துவிட்ட பொருட்களையும் முதுகொடியச் சுமந்துகொண்டு வீட்டு நுழைவாசலுக்கும் அப்பாலுள்ள 'கூட்'டடிக்கு வந்தபோது சத்தம் எழுப்பி வந்த மோட்டார் வாகனமொன்று இறுதி உறுமலுடன் ஒளியை அணைத்தவாறே எங்கள வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றது.

"ஒட்டோ வந்திட்டுது, ஒட்டோ வந்திட்டுது" என்றாள் சாந்தி ஒருநாளும் காணாதவளைப் போல<mark>.</mark>

'ஒட்டோக்காரன் ஒண்டில் வெள்ளைக்காரனட்டை அல்லது வெளிநாட்டிலை வேலை செய்தவனாயிருக்க வேனும், சொன்னபடி சரியா அஞ்சரைக்கே வந்திட்டான் பார்'' என்றவாறே வெறுங்காலுடனேயே நான் ஆயத்தமானபோது,

"இப்ப நாங்கள் போறது கொழும்புக்கு" என்பதை சாந்தி ஞாபகமூட்டினாள்.

"கேற் திறந்தாச்சா" என்று நான் சாந்தியைக் கேட்ட போது "வேலோன், வேலோன்" என கேற்வாசலில் ஒரு பெண்ணின் குரல் ஒலித்தது. "இந்த அகால வேளையிலும் ஆரோ கொழும்பிலை குடுக்கிறதுக்குப் பாசல் கொண்டு வந்திருக்கினம் போலை கிடக்கு… பாசல் தாறதுக்கு ஒரு நேரம் காலம் இல்லையா?" என எமக்குள் பேசியவாறே செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு கேற்றை நோக்கி நடந்தோம்.

"ஆரது?" முதலில் கேட்டது சாந்திதான்.

''நான், காஞ்சனா''- எனக்கு நெஞ்சில் தீப்பொறி ஒன்று கக்கிற்று.

"என்ன விசயம் காஞ்சனா, இந்த நேரம்?"

''வேலோன் ஒரு சாட் நியூஸ். தாமுவப்பா போயிட்டார்.''

காவி வந்த ரவலிங்பாய்க் என் தோளை விட்டு நழுவிற்று. கைத்தாங்கலாகக் கேற்றைப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

"நேற்று நீ வந்து போனதிலை இருந்து ஒரே சந்தோஷமாக இருந்தார். தம்பியைக் கண்டது சந்தோஷம் எண்டு அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இராச்சாப்பாடே வேண்டாமெண்டு நீ கொணர்ந்து குடுத்த கோர்லிக்ஸ்சைத்தான் கரைச்சுத் தரச்சொல்லிக் கேட்டு நாலைஞ்சு கரண்டி குடிச்சார். காலமை இரண்டு இரண்டரை போலை அவற்றை கட்டிலடியிலை கொஞ்சம் வித்தியாசமான சத்தங் கேட்டுது. போய்ப் பார்த்தால் மூச்சுத் திணறிக் கொண்டிருந்தார். உடனை டொக்டரைக் கூட்டிக்கொண்டு வர ஆள் அனுப்பி சளியை எடுக்கவும் ஒக்சிசன் குடுக்கவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து போட்டு நான் திரும்பிப் போய்ப் பார்த்தால் தலை சரிஞ்சு கிடந்தது."

அடிவயிற்றில் இருந்து கிளர்ந்தெழுந்த அதிர்வால் என் நெஞ்சு பதைபதைத்தது. கேற்றோடு உடல் சாய தொடர்ச்சியாய் என் தோள்கள் குலுங்கிற்று. நெற்றியில் பதித்த உள்ளங்கையில் கண்ணீரும் மூக்குச்சளியும் சங்கமித்து மணிக்கட்டு வரை வழிந்தோடிற்று.

''வாழ்க்கைத்துணை இல்லாமல் கடைசிவரை பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்த தாமுவப்பாவுக்கு தனக்கெண்டொரு சொந்தம் கூட இல்லாததே கடைசியிலை பெரிய குறையாக இருந்தது. அதை நீ வந்து நிறைவு செய்தபிறகே அவற்றை சீவன் போயிருக்கு.''

''நேற்றும் ஆஸ்பத்திரியிலை அவரைப் பார்த்ததுக்குப்பிறகு அதாலை நேரை அவற்றை அலுவலாகத்தான் லெக்சறட்டையும் போயிட்டு இரவு எட்டரை ஒன்பது மணி போலைதான் வீட்டுக்கு வந்தார் பெரிய பைல் கட்டுகளோடை… இப்ப என்ன மாதிரி அவற்றை இறுதிச் சடங்குகள்"- சாந்தியின் குரல் பனிக் குளிரோடு என் காதுகளில் ஏறியது.

''அநாதைப் பிணம் எண்டபடியாலை ஆஸ்பத்திரிதான் அடக்கம் செய்யும். இப்ப மோச்சறிக்கு 'பொடி' போயிட்டுது. இனி 'டீ.எம்.ஓ.' வந்ததுக்குப்பிறகு 'கொறினல்' வந்து விசாரணைகள் முடிஞ்சதுக்குப் பிறகுதான்... எல்லாம். எப்பிடியும் ஒரு பத்து பதினொரு மணியாவது செல்லும்.''

சாந்தி என்னை ஏறிட்டுப் பார்ப்பது பளபளக்கும் என் விழித்திரைகளுக்கு புலனாயிற்று.

''உதுகள் எல்லாத்தையும் கொண்டே உள்ளை வை சாந்தி!''- உடைந்தவாறே என் குரல் ஒலித்தது. Diglitzed by Noolaham Foundation. noolaham.org Laavanaham.org

"எனக்கு இப்பதான் டியூட்டி முடிஞ்சது. இண்டைக்கு எனக்கு டே ஓவ். ஆனால், இந்த இன்சிடன்ராலை நான் இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்தாலை ஆஸ்பத்திரிக்குத் திரும்ப வேணும். நீ இண்டைக்கு காலமை பயணமெண்டு சொன்னதாலை இப்ப வீட்டுக்குப் போற வழியிலேயே உனக்குச் சொல்லிப்போட்டுப் போவமெண்டு இதாலை வந்தன்... அப்ப நான் வரப்போறன்..."

தான் வந்த 'சீநயின்ரியை' 'ஸ்ராட்' செய்து காஞ்சனா தன் பலன்சை எடுத்து வாகனத்தை முன்னெடுக்கும்போது, அவளை இடிக்குமாப்போல கோவில் பக்கத்தால் ஒட்டோ வந்து நின்றது.

''சரிதானே ஐயா போவமே?''- சொல்லி வைத்த நேரத்திற்குத் தான் வந்.துவிட்டேன்தானே என்பது போல.. சாரதி இறங்கி வந்தான்.

''போவம்... பஸ்ஸீக்கு இல்லை... ஆஸ்பத்திரிக்கு... கொஞ்சம் நில்லுங்கோ வாறன்'' என்றவாறே கேற்றடியை லிட்டு நீங்கி வீட்டிற்குள் நுழைகின்றேன்.

'கூட்'டடியில் செருப்பைக் கழற்றிவிட்டு வெறுங்காலோடு நான் உள்நுழைகையில் தோய்த்து வைத்த எனது வெள்ளை வேட்டி சால்வையை என் முன் நீட்டினாள் சாந்தி.

"தீனக்குரல்" 24-04-2005

ອຸກົສາກບໍ່ບອາອາ

மிராணிக்கனது மனம் இன்று ஒரு நிலையில் இல்லை. மலர்விழி சொல்லப்போகும் அந்தப் பதிலில் தான் அவனது வாழ்வே தங்கியுள்ளது. நல்லதொரு பதிலை அவள் சொல்வாளா?

நெஞ்சில் முட்டிமோதும் நினைவலைகள் மத்தியில் படலையைத் திறந்து, கொட்டிலடிக்கு வந்தவன், இடுப்பில் முட்டி மோதிய முட்டிகள் இரண்டினையும் கழற்றி, அருகிலிருந்த வடலியில் கொழுவிவிட்டு, உள்ளிருந்த பனங்கொட்டிலில் குந்திக் கொண்டான்.

இடுப்பில் கனத்த இயனக்கூடு அவனுக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. காலில் அணிந்திருந்த காதோலையையும், மார்பை வியாபித்திருந்த மாதோலையையும் கழற்றியவன், வெறுமையாகக் கிடந்த வானத்தை நெடுமூச்சுடன் நோக்குகிறான்.

தலையை அலங்கரித்த தனை நாரை எடுத்து அருகே வைத்தவன் இடுப்பை ஆக்கிரமித்திருந்த இயனக் கூட்டையும், ஏறுபட்டியையும் அவிழ்த்துப் படிப்படியாக.... இறக்கி வைக்கிறான்.

கடந்த ஆண்டு வயலூரிற்கு வட்ட விதானையார் தறைக்கு வெங்காய வைப்புக்குச் சென்றபோதுதான் அது நிகழ்ந்தது!

வயலூரில் வாழைத்<mark>த</mark>றையில் வெங்காய வைப்பென்றால் வட்ட விதானையார் கிராமத்தின் கிழக்கேயுள்ள திடலைச் சார்ந்த 'சம்பளகாரரைக்' கொண்டுதான் முன்னர் செய்விப்பது வழக்கம். தனது நண்பர்களுடன் தறையில் இறங்கிய மாணிக்கன், மத்தியானச் சாப்பாட்டு வேளையில்தான், கொத்திற்கு வந்திருந்த வடலித்திடலாரைவிட, வெங்காய வைப்பிற்கெனச் செம்பாட்டுத்திடல் 'பெண்டுகள்' வந்திருப்பதையும் அவதானித்தான்.

வடலித் திடலில் ஆண்கள் சீவல் தொழில் செய்த மீதி நேரத்திற்கு இப்படித் தறைகொத்துப் போன்ற பகுதிநேர வேலைகளுக்கும் செல்வது முன்னர் வழக்கத்திலிருந்தது. ஆனால், அயலூரான செம்பாட்டுத் திடலில் நிலைமை முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது. அப்பகுதி ஆண்கள் செருப்புக் கட்டுவதையும், விறகு கொத்துவதையும் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண்களே இப்படி வெங்காய வைப்பிற்கென்றும், களை பிடுங்குவதற்கென்றும் சம்பளத்திற்காகப் பக்கத்தூரான வயலூரிற்குச் சென்று வந்தார்கள்.

பலரையும் இனங்கண்டுவந்த மாணிக்கனின் கண்கள் ஒர் இடத்தில் நிலைத்தன. வடலிப் பருவம்..... குருத்தோலை மென்மை.... சார்வு நிறம்..... பாளைச் சிரிப்புதிர்த்துப்..... பார்ப்பதற்குப் புதிதாக வார்த்த பனாட்டுத் தட்டாகப் பளபளப்புடன் காட்சியளித்த அவள், தன்னையே வைத்த கண் வாங்காமல்...? Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

"மச்சான் பங்கார் பாரடா!" - பரந்த மார்பில் நிறைந்து வழிந்த வியர்வையைத் துவாய்த் துண்டால் துடைத்தவாறே, பக்கத்தில் நின்ற வீரனுக்குத் தட்டிக் காட்டினான் மாணிக்கன்.

''ஆர் வல்லியாற்றை மோளைச் சொல்லுறியே?''

''எந்த வல்லியாற்றை மோள்?''

''அதுதான் மச்சான்..... சிலம்படி வல்லியாரெணடு முடப்பனை முடக்கிலை இருக்குதுகள்......"

''என்ன பூராயக்கதை உது? அவருக்கு உப்பிடி ஒரு லட்சணமான பொடிச்சியோ?''

மத்தியானச் சாப்பாடு முடிந்து பின்னேர வேலை ஆரம்பமாகியது. மூன்று மணியிருக்கும். வானமே இருண்டது. தறையில் நிற்க முடியாதளவிற்குப் பலத்த மழை. சம்பளகாரர் யாவரும் குடிலை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

தலையில் தலைப்பாகையாகச் சுற்றியிருந்த துவாய்த் துண்டை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்தவாறே திரும்பிய மாணிக்கனுக்கு, உச்சிப்பனையிலிருந்து சறுக்கியதைப் போன்ற ஒரு பிரமை. அந்த 'வல்லியாற்றை' மகள்..... அதே ஏக்கப் பார்வையுடன்! அருகில் நின்ற வீரனை அழைத்தவாறே, அவளை அணுகுகிறான்.

''உங்கடை பகுதிக்கு என்ன மாதிரி விதானையார் சம்பளம் தாறார்?'' அவளது பக்கத்தில் நின்ற சின்னிக்கிழவியை மாணிக்கன் வினவினான்.

''ஏன் மோனை அந்தச் சீத்துவக்கேட்டைக் கேக்கிறாய்? நாள் முழுக்க உழைச்சதுக்கு ஐம்பது ரூபாத<mark>ா</mark>ன்

சூலி'' - இருமிக் களைத்த கிழவி குடில் கப்பை பக்கபலமாய்ப் பிடித்தவாறே கூறுகிறாள்.

''என்னணை பெத்தாத்தை, அநியாயக் கதை இது? ஏன், கூட்டித் தரச் சொல்லிக் கேக்கிறதுதானே?''

''கேட்டாப்போலை கிடைச்சிடுமா?'' - ஓ! ஒலித்தது குயிலா? அன்றி அவள் குரலா? அந்த வல்லி மகள் மலர்விழிதான் கூறினாள்.

நிலத்திலிருந்து கொண்டெழும்பிய காற்று நெடும்பனைக் காவோலைகளைச் 'சரசர'க்க வைத்துவிட்டு, குருத்தோலைகளுக்குத் தாவியது.

''நாளுக்கு எழுபது கேளுங்கோ! இல்லாட்டி வைப்புக்கு வரேலாது எண்டு சொல்லுங்கோ!''

''உங்களுக்கு என்ன மாதிரி?''

"எங்களுக்குக் கொத்து வேலை எண்டபடியாலைக்கும் நூறு தாறார்.''

''ம்...ம்... மழைதான் விட்டுட்டுதே, பிறகுமென்ன மெனக்கேடு?'' - வட்ட விதானையார் தறையில் நின்று சத்தமிட்டார்.

அன்றைய.... அந்தச்.... சந்திப்பின் விளைவு? வயலூருக்கு.... சீவலுக்குச் சென்று வரும் வழியில் செம்பாட்டுத் திடலில் வல்லி வளவுக்கையும் வடலிப் பருவப் பனையொன்றை மாணிக்கன் பார்த்துக் கொண்டான்.

"முன்னை உங்கடை பகுதியார் எங்களோடை வலு வாரப்பாடு தம்பி. அந்த நாளையிலை உன்ரை கொப்பு கோத்தை கூட வயலூருக்குப் போகக்குள்ளை மைமல் பொழுதெண்டாலும், இந்தப் படலையையும் ஒருக்கால் திறந்துதான் போவினம்."

ஆரம்ப காலங்களில் செம்பாட்டுத் திடலைப் போலவே வடலித் திடலும் பொருளாதாரத்தில் இருந்ததையும், காலஞ் செல்லச் செல்லப் படிப்பறிவாலும் தொழில் துறையாலும் வடலித் திடலார் மேம்பட்டு செம்பாட்டுத் திடலாருடன் இருந்த தொடர்பைத் துண்டித்ததோடு, சம்மந்தம் வைத்துக்கொள்வதையும் நிற்பாட்டியதையுமே சுட்டிக்காட்ட வல்லி அதைச் சூசகமாகக் கூறினார் என்பதை மாணிக்கன் நன்குணர்ந்து எதையுமே கூறமுடியாதவனாக மௌனியாகிவிட்டான்.

"அந்த நாளையிலை, நான் ஆடு மாடு வளர்த்த காலங்களிலை அதுகளுக்கு தீனிக்காக சேர்வை சீவுறதுக்கு நொங்கு பொறுக்கவெண்டு கருக்கலோடையே நித்திரைப்பாயை விட்டு எழும்பிப்போடுவன். நொங்கு பொறுக்காலை வந்தபிறகுதான் நான் விறகு கொத்துக்குப் போறது."

''இரண்டு பனை ஏறி இறங்கவே எங்களுக்கு நாரி சந்தெல்லாம் உழையுது. எப்பிடி அம்மான் இந்த வயதிலையும் உப்பிடி உசாரா விறகு கொத்திறியள்?''

"அப்பிடிக் கேள் மோனை. இந்த நாளையில் கூப்பன் மா புட்டிலும், மிச்சாட்டு அரிசியிலும் என்ன சத்துக் கிடக்கு? அநத நாளையிலை ஒடியல் புட்டையும், பாணிப் பினாட்டையும் திண்டு கூழையும் குடிச்சுத்தான் எங்கடை தேகத்தை வளத்து இப்பிடி வலுவாக்கினம். அந்த அத்திவாரத்தாலைதான் இந்த வயதிலையும் இப்பிடித் தொழில் செய்ய முடியுது. இப்பவும் வாற போற ஆக்களுக்கு

குடுக்கிறதே தவிர, உந்தக் கோப்பி தேத்தண்ணியளை நான் பாவிக்கிறது கிடையாது கண்டியோ? காலம்பற வெள்ளன முகங்கழுவின உடனை நான் இப்பவும் குடிக்கிறது பழந்தண்ணிதான் மோனை."

வல்லியுடன் கதை கொடுத்தாலும், மாணிக்கனின் கண்கள் அடுப்படியிலேயே நிலைத்திருக்கும். தேத்தண்ணிச் சிரட்டையுடனும் பணங்கட்டிக் குட்டானுடனும் அவள் வந்து 'தரிசனம்' கொடுக்கும் அந்த ஐந்து நிமிடத்துக்காக அவன் மணிக்கணக்கில் காத்திருந்த நாட்கள் ஏராளம்.

அன்றும் வழக்கம் போலச் சீவலை முடித்தவாறே மால் பக்கம் வந்தவன், ஒருமுறை உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். எவருமே இல்லை. ஆனால், அடுப்படிப் பக்கத்திலிருந்து ஒரு முனகல் சத்தம் மட்டுமே வெளிவந்தது. கையோடு கையாகக் குசினிப் படலையையும் திறந்தவனுக்கு ஒரு பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

முழங்கால்கள் இரண்டிற்குள்ளும் முகத்தைப் புகைத்தவாறே மலர்விழிதான் முனகிக் கொண்டிருந்தாள். அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தவன், அவளை அணுகியபோது, தாங்க முடியாத வயிற்றுவலியால் அவள் நிலைதடுமாறுவது அவனுக்குப் புரிந்தது.

வயலூர் சென்று ஆயுர்வேதப் பரியாரியாரை அழைத்து வந்து வைத்தியம் பார்த்து, அவளைத் தூக்கிச் சென்று மாலுக்குள் வாங்கிலில் படுக்க வைத்து, காவோலை வெட்டிக் கொக்காரை, பன்னாடை பொறுக்கி வந்து சூட்டடுப்பை மூட்டி, 'தேத்தண்ணி' போட்டுக்கொண்டு வந்து, பரியாரியாரின் தூளைப் பாணி கலந்து தீத்தி, பின்னர் தேநீரைக் குடிக்கக் கொடுத்தபோதுதான் நாவைக் கூட்டி அவள் கதைக்க ஆரம்பித்தாள்.

"இந்தக் கல்லடசல் குத்து இடைக்கிடை எனக்கு வாறது. அந்த நேரங்களிலை ஒண்டுமே எனக்குத் தெரியாது. தலைக்கை ஒரேயடியா அம்மிப்போடும். இண்டைக்கெண்டு பாத்து நறுவிலி வைரவர் கோயிலிலை வேள்வியெண்டு சிலம்படிக்கு அப்ப போனவர்தான்.... அப்புவை இன்னும் காணேலை! நல்லவேளை கடவுள் போலை ஆபத்துக்கு வந்து உதவினியள்....'' - என அவள் மால் கப்பில் சாய்ந்திருந்தவாறே கூறியதும்.....

அன்றைய அந்த நெருக்கம்..... படிப்படியாகக் கூடிக்கொண்டு வந்தது. அச்சமயத்தில்தான் மாணிக்கன் தனது எண்ணத்தை முடிவாக்கி அதை அவளிடம் கூற, ஒரு நல்ல நாளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வியலூர் பிள்ளையார் கோவிலில் மூன்றாந் திருவிழாவிலன்று வடக்கு வீதியில் வல்லியின் சிலம்படியே விசேட நிகழ்ச்சி என வீரன் மூலம் கேள்விப்பட்ட வேளையில்தான் 'அதைச் சொல்ல' அன்றே நல்ல நாள் என்று அடுக்கெடுத்த மாணிக்கன் மைமல் பொழுதாக மலர்விழி வளவு மாலிற்குள் நுழைகிறான்.

'மலர்! உன்னோடை ஒரு சங்கதி பறைய வேணும்."

''என்ன... அப்பிடி... புதுநாணயமா இண்டைக்கு?''

''அப்பிடி ஒண்டுமில்லை மலர்! நான்... உன்னைக் கலியாணங் கட்ட விரும்புறன்.''

அதைக் கேட்டதும் அவள் எதுவுமே பேசாது பேயறைந்தவள் போல... 'ஏன் இவளுக்கு 'இதில்' புறியமே இல்லையா?**'**

"என்ன மலர்... நான் சொல்லுறன், நீ ஒண்டும் பறையாமல்..."

'நான்... நான் எப்பிடி?''

''என்ன மலர், என்ன சொல்லுறாய் நீ?''

''எனக்கு எப்பவோ கலியாணம் நடந்திட்டுது'' உச்சிப்பனையில் இருந்தபோது புயல் காற்று வீசியதைப் போல இருந்தது மாணிக்கனுக்கு.

''என்ன, ...நீ ... என்ன பூராயம் பிடிக்கிறாய்?''

"எனக்குக் கலியாண எழுத்து முடிஞ்சுது. அதுக்குப் பிறகு அவர் தங்கடை ஊரிலையிருந்து அதுதான் கிளைப்பனையடியிலையிருந்து இஞ்சை அடிக்கடி வந்து போறவர். நல்ல நாளாய்ப் பாத்து இரண்டு பேருக்கும் சோத்தைக் குடுப்பிச்சு விடுவம் எண்டு அப்பு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அதுக்கிடையிலை வெளிநாட்டிலை வேலை கிடைச்சு... அவர் போட்டார். போட்டு வந்து உனக்குத் தங்கத் தாலியே கட்டுறன் பார் எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போனார். போனவர் போனது தான். போய் ரண்டு வருசமாச்சு... இன்னும் ஒரு கடதாசி கூடப் போடேல்லை."

"அப்ப இந்தச் சங்கதியை இவ்வளவு நாளும் நீயோ அல்லது உன்ரை கொப்புவோ ஏன் எனக்குச் சொல்லேல்லை?"

''அவற்றை பகுதியிலை ஒரு சின்னப் பிசகு இருந்ததாலை அருளாமல்தான் கொப்பி போட்டு கலியாண எழுத்தும் நடந்தது. பிறகு வெளிநாட்டுக்கெண்டு போயும் ஒரு மறுமொழிகூடப் போடாதபடியாலை ஒருநாள் யோசிச்சுப்போட்டு அப்புதான் சொன்னார். 'எனக்கெண்டால் அவன் திரும்பி எங்கடை வளவுக்கு

வருவான் எண்ட நம்பிக்கை ஒல்லுப்போலையும் இல்லை பிள்ளை. எங்களுக்கெண்டு இப்பிடி ஒரு சீலக்கேடு வருமெண்டு நான் கனவிலைகூட நினைக்கேல்லை. பேசாமல்... அந்தக் கதையையே விட்டுடுவம்...' எண்டு. அதுதான் அதைப்பற்றி நான் மூச்சுக்கூட விடேலை.''

''கலியாண எழுத்து முடிஞ்சளவிலைதானோ?''

''இல்லை! மூண்டாம் வருஷம் வயலூர் பிள்ளையார் கோவில் திருவிழாவுக்கெண்டு வந்து இரவிலை இஞ்சை தான் பத்து நாளும் தங்கியிருந்தவர்.''

''எட... உப்பிடி எல்லாம் நடந்தவனுக்கு ஒரு கடதாசி கூடப் போட..?''

'அதுதான் நாங்களும் யோசிக்கிறம்.''

அன்றைய சம்பவத்திற்குப் பிறகு ஏழெட்டு நாட்களாக மாணிக்கன் வல்லிவளவுப் படலையைத் திறக்கவில்லை.

பத்தாம் நாள் மைமலுக்குள் மால் வாசலில் நெடும்பனையாக நின்ற அந்த உருவத்தைப் பார்த்து அவள் நிமிருகிறாள்.

''அண்டைக்குப் பறைஞ்ச விசயத்தைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருப்பாய் எண்டு நம்புறன்.'' - எரிந்து கொண்டிருக்கும் கைவிளக்கின் சுவாலையைப் பார்த்தவாறே மாணிக்கன் கூறுகி<mark>றான்.</mark>

''இப்படியெல்லாம் உன்னை மறந்திருக்கிறவன் ஊருக்கு வந்தாலும் உன்னட்டை வருவான் எண்டு நானும்

ஒல்லுப்போலையும் நம்பேல்லை. அதனாலை நான் கேட்ட மாதிரி ஒரு முடிவுக்கு வாறதுதான் நல்லதெண்டு நம்புறன்."

''பத்து நாளா யோசிச்சு நானும் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். எதுக்கும் அப்புவோடை யோசிச்சுப் போட்டு மறுமொழி சொல்லுறன்.''

வெல்லியின் அந்த முடிவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து இருந்த நாட்களில்... ஒரு நாள் நடந்த சம்பவம் அது.

அன்று ஒரு பௌர்ணமி தினம். வயலூர் பிள்ளையார் கோவிலிற்கு காத்தான் கூத்துப் பார்க்கவென இரவுச் சாப்பாடு முடிந்த கையோடு வல்லி சென்றுவிட்டார். கூத்துப் பார்க்கவென தனது வளவிலிருந்து கிளம்பி வந்த மாணிக்கன் ஒருக்கால் மலர்விழியினது வளவையும் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு போவம் என்ற எண்ணத்துடன் படலையைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான்.

மாலிற்குள் குந்தியிருந்தவாறே கிழிந்த பாயொன்றிற்கு பொத்தல் போட்டுக்கொண்டு இருந்தாள் மலர்: மாணிக்கனின் வரவால் அவளின் முகம் சார்வோலையாக மலர்ந்தது.

''வாருங்கோ. என்ன இந்த நேரத்திலை...''

"காத்தான் கூத்துப் பார்க்கப் போறன். அதுதான் ஒருக்கால்..."

''சுத்து, பிள்ளையார் கோவிவிலை.''

"அப்ப நான் போட்டு வாறன்."

''நீங்கள் கூத்துப் பார்க்கப் போறியளோ? இல்லாட்டி கூத்தாடப் போறியளோ?" "ஏன் மலர் அப்பிடிக் கேக்கிறாய்?"

''இல்லை, முகமெல்லாம் ஒரே பூசல் மாவாக் கிடக்கு.''

''வேர்வையோடை போட்டது. சுண்ணாம்பு போலைப் படிஞ்சு போச்சுது போலைக் கிடக்கு. அது சரி நீ கூத்துப் பார்க்க வரேலையோ?''

"ஏன் காத்தான் கதை உங்களுக்கு இவ்வளவு நாளும் தெரியாதோ? அதுபோக, இப்ப நீங்களும் பெரிய பெரிய சங்கதிகள் எல்லாம் செய்யிறியளாம்."

''என்னத்தைச் சொல்லுறாய் மலர்?''- முற்றத்து ஒற்றைப் பனையின் கீழ் குவிந்திருந்த வெண் மணலில் குந்தியவாறே மாணிக்கன் கேட்கிறான்.

''வயலூர் சித்திரத்தேர் வெள்ளோட்ட விழாவிலண்டு உங்களுக்கும் வட்டவிதானையாருக்கும் பெரிய போராமே?''

''எட! அதைச் சொல்லுறியே? உனக்கார் சொன்னது?"

"அப்புதான் சொல்லிப் புழுகினார். மாணிக்கன் மட்டும் அண்டைக்கு இல்லாட்டில் வயலூரார் எங்களையெல்லாம் ஏறி மிதிச்சிருப்பாங்களெண்டு."

"பின்னையென்ன மலர்? நாங்களும் தேர் வடம் பிடிக்கப் போறம் எண்டு கேட்டம். 'காவோலை கட்டி இழுத்தவைக்கு வடம் பிடிச்சு தேர் இழுக்கக் கேக்குதோ?' எண்டு விதானையார் நிண்டார். 'ஓகோ அப்பிடியோ சங்கதி? அப்ப இண்டு மேற்பட்டு நாங்கள் ஒருதரும்

குடிமைத் தொழில் செய்யிறதில்லை' எண்டு சொல்லிப்போட்டு எல்லாரும் வந்திட்டம்."

'உப்பிடிக் குடிமைத் தொழிலை விட்டுட்டு எத்தினை நாளைக்கெண்டு சீவிக்கிறது?"

''இதுதான் இனி முடிவு மலர். ஆரம்பத்திலை கொஞ்ச நாளைக்கு கயிட்டமாகத்தான் இருக்கும். போகப் போக எல்லாம் பழகீடும். இந்த இரண்டு கிழமைக்கை நடந்த சங்கதியளை நீ கேக்கேல்லை..! இப்ப நாங்கள் சீவிற கள்ளு, கருப்பணியள் எல்லாம் கோப்பிறேசனுக்குத்தான் நேரை போகுது. முன்னைய மாதிரி வீடு வீடாகக் கொண்டு திரிஞ்சு குடுக்கிறதில்லை. அத்தோடை இனி வெங்காய வைப்பு, களை புடுங்கல் எண்டு எங்கடை பகுதிப் பெண்டுகள் எங்கையும் அலையத் தேவையில்லை. மூடல், குட்டான், பாய் இழைக்கிற வேலையோ அல்லது பனங்கட்டி, பாணிப்பனாட்டு, புழுக்கொடியல் போடுற வேலையோ எதுவெண்டாலும் இனி அவையள் எல்லாரும் எங்கடை பனம்பொருள் நிலையத்திலையே வந்து செய்யலாம். அதேமாதிரித்தான் சலவைத் வேலை தொழிலாளிகளையும், சாய்ப்புக்காரர்களையும் குடிமைத் தொழில் செய்ய வேண்டாமெண்டு அறிவிச்சிருக்கிறம். ஆரும் அப்பிடி இசகுபிசகா நடந்தால், எங்கடை சங்கத்தாலை தண்டனை குடுக்கிறதாகவும் முடிவெடுத்திருக்கிறம். இப்ப என்னென்டால் வயலூரிலை ரகசியமா வீட்டிலை வைச்சுக் கள்ளுக் குடிச்சவைக்கு வயித்திலையடி. இப்ப மைமல் பட்டதுக்குப் பிறகுதான் ஒளிச்சொளிச்சு எல்லாரும் கோப்பிறேசனுக்குப் போயினம். கிழடுகட்டைகள் எல்லாரையும் முகச்சவரஞ் செய்யுறதுக்குக் கூட சைக்கிளிலை ஏத்திக்கொண்டு சாய்ப்புக்குப் போயினம். Digitized by Noolaham Foundation.

துடக்குத் துணியளையும் அழுக்குத் துணியளையும் அவையவையே பொட்டழி கட்டிக் கொண்டு லோன்றிக்குப் போயினம். அதைவிட முசுப்பாத்தி, வயலூரிலை ஆரும் செத்தாலும் பிரேதம் காவுறது, சவம் எரிக்கிறது எல்லாம் வெள்ளாமாக்கள்தான். எப்பிடி நாங்கள் தொடங்கியிருக்கிற வேள்வி?"

''பெரிய ஆள்தான் நீங்கள்'' என மலர் சொன்னதும், தொடர்ந்தும் அன்று நள்ளிரவு வரை அவளுடன் அங்கிருந்து விட்டு பின்னர் கூத்தே பாராது திரும்பியதும்... எண்ணங்கள் கருப்பனீராக இனித்தன.

இவை நடந்த சில நாட்களின் பின்னர்தான்... எவருமே எதிர்பார்த்திராத... அது கனவுபோல் நடந்து முடிந்தது!

வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பிய மலரது கணவன் நேராகச் செம்பாட்டுத் திடலிற்கே ஒடோடிவந்து சேர்ந்தது. விரக்தியின் விளிம்பிலிருந்த வல்லி வாயெல்லாம் பல்லாக மாணிக்கன் பகுதிக்குக் கூட அழைப்பு விடுத்து பெரும் 'டீங்காக' மகளின் சடங்கை முடித்தது.

ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. இப்போதெல்லாம் வல்லியின் வளவுப் படலையையே மாணிக்கன் திறப்பதில்லை. கள்ளும் காய்வெட்டிக் கள்ளாகிவிட்டதால் அங்கு சீவலையும் அப்போதே அவன் நிறுத்திவிட்டான்.

அண்மையில்தான் அதிர்ச்சி தரும் அந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. திடீரென்று 'ஹாட் அற்றாக்' கால் பாதிக்கப்பட்ட மலர்விழியின் கணவனை கிராமத்து ஆஸ்பத்திரியில் யாழ்ப்பாணம் 'டாக்குத்தர்'மார் கைவிரிக்கவே பெரியாஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றினார்கள். பெரிய 'டாக்குத்தர்'

பரிசோதித்துவிட்டுச் சொன்ன பதில் பேரதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. **ஏற்கனவே** இருமுறை இந்நோய்க்கு ஆளாகியிருக்கிறானாம் அவன். இது இறுதி முறை. "எங்கடை கையிலை ஒண்டுமில்லை. இனிக் கடவுள் விட்ட வழி!"

''**நறுவிலி வைரவா**!'' மலர்விழி தன் குலதெய்வத்தை வேண்டிக் கொண்டாள்.

வேண்டியபடியா விடயங்கள் நடக்கின்றன?

ஆறு மாதங்கள்... அவளை வாழவைத்தவன், அதுவே போதுமென்ற **ஆறுதலு**டன்..!

''ஐயோ என்ரை ராசா! என்னை விட்டுப் போட்டியோ?"- மலர்விழி ஒப்பாரி வைத்து ஒலமிட்டாள். நெஞ்சு நெஞ்சாக இடித்தாள்.

அயலவர்கள் கூடி வந்து பலவாறும் தேற்றினர்.

''உனக்கெண்டு உது நடந்ததே பிள்ளை? என்ரை நடுவிலாளுக்கும் உன்னோடை வயதுதானே? அவளின்ரை புருஷனும் சீவலுக்கு பனை ஏறக்குள்ளை, கைதவறி விழுந்து மோசம் போகேல்லையே?'' நடந்த கதைகளைச் சிலர் உதாரணம் காட்டினர்.

''உங்கை இளவட்டனுகள் என்னமாதிரி அம்பாளிக்குதுகள். என்ரை பிள்ளைக்கெண்டு இந்த வாழ்மானம்?'' - வல்லி தலைதலையாக இடித்தார்.

"உதுகளெல்லாம் எங்கடை கையிலேயே அம்மான்? இன்னும் அதுகளையே யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தால், மற்ற அலுவல்களை ஆர் நிண்டு பாக்கிறது?'' - வல்லியின் ஒன்றுவிட்ட தங்கைமகன் தெய்வேந்திரன் ஆறுதல் வார்த்தை கூறினான் noolaham.org | aavanaham.org

அது நடந்து ஒரு மாதத்தின் பின்பு… அந்தியேட்டி வளவிற்கென்று சென்றபோதுதான் மாணிக்கன் அவளைச் சந்தித்து அனுதாபம் கூற முற்பட்டான்.

மணிக்கணக்காக... வல்லியின் புலம்பலைக் கேட்டுச் சகித்த மாணிக்கன் நேரஞ் சென்றும் அவள் வராததைக் கண்டு ''பழைய வளவுக்கை சீவலுக்குப் பனை பாத்துக்கொண்டு வாறன்'' என்று கூறிச்சென்று அடுப்படிப் பக்கம் தலை நீட்டியும் அவள் வெளிவராது போகவே... ''பாளை இன்னும் வெளிப்படேல்லை!'' என்று வல்லிக்குக் கூறிவிட்டு மெல்லென மாறிவிட்டான்.

மலர்விழியின் இளமைக்கால விதவைக் கோலத்தைப்பற்றி வடலித்திடலில் கூட பலரும் பரிவாகக் கதைக்க ஆரம்பித்ததன் பின்னர்தான் 'அவளுக்கு நான் வாழ்வளித்தால் என்ன?' என்ற எண்ணம் மாணிக்கன் மனதில் தளிர்ப்பு எய்தியது.

திக்கற்றிருக்கும் அவளது வாழ்வில் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தி அவள் வாழ்வில் புத்தொளி வீச, மனதில் வழிவகுத்து அந்த அங்கலாய்ப்பில் அதற்கு அவளது விருப்பறிய வீரனைத் தூதாக மாணிக்கன் அனுப்பிய போதுதான் 'உத்தரத்து வேள்வியண்டைக்கு வரச்சொல்லுங்கோ மறுமொழி சொல்லுறன்' என்று சொல்லி அனுப்பினாள் அவள்.

அந்தப் பதிலை... எதிர்ப்பார்த்துத்தான் இப்போது மாணிக்கன் ஆவலோடு காத்திருக்கிறான்!

்என்ன மறுமொழி அவள் சொல்வாள்?' சருகு பத்திப்போன காவோலைகளைப் பிய்த்தெறிந்துகொண்டு

நெடுப்பனையிலிருந்து மிக வேகமாக விழுந்த ஒரு பனங்காய் உருண்டு வந்து மாணிக்கனின் முன்றலில் நின்றது.

நூறுவிலி வைரவர் கோவிலில் வேள்விப் பறையும்... மேலாக சிலம்படி ஓசையும் ஒலிப்பது மாணிக்கனுக்கு இப்போது தெளிவாகவே கேட்கிறது.

பனங்கொட்டினின்றும் துள்ளி எழுந்தவன்... கிணற்றடி சென்று கால்முகங் கழுவித் தன்னை அலங்கரித்து... செம்பாட்டுத்திடலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

எப்படி நடந்தானோ தெரியாது. படலையைத் திறந்து கொண்டு மாலிற்குள் புகுந்தான் மாணிக்கன்.

'எண்டாலும் ஒல்லுப்போலை கொட்டுப்பட்டுத் தான் போனாள்!' - நீண்ட நாட்களின் பின் அவளைக் கண்ட மாணிக்கன் முதலில் மனதில் எண்ணிக்கொண்ட இது.

''என்ன அப்பிடி. யோசனை? நான் ஒரு<u>த்</u>தன் வந்ததையும் கவனிக்காமல்."

''ஓ! வாருங்கோ இப்பிடி இந்தக் குந்திலை இருங்கோ.'' மலரின் முகம் சீக்காயாக இறுகியிருந்தது.

''வீரன் அண்டைக்கு விசயம் எல்லாம் சொல்லியிருப்பான் எண்டு நம்புறன்."

"ம்!..." நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று மட்டுமே பதிலாக வந்தது.

'நடக்கக்கூடாதது நடந்துபோச்சு. இன்னும் அதையே நினைச்சுக் கொண்டிருந்தால்..." Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

''அதுக்கு. இப்பிடி நடக்குமெண்டு ஆர்தான் எண்ணியிருந்தது'' – நா தடுமாறியது. குரல் 'தளதள'த்தது.

"அதுக்கு இப்ப என்ன செய்யிறது மலர்? இதுதான் நியதி எண்டால் ஆராலைதான் மாற்றமுடியும்? இந்த நேரத்திலை... இதை... சொல்லுறதும் சரியில்லை! ஆனால் உன்ரை நிலவரத்தைப் பார்த்துச் சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியேல்லை! உனக்குச் சும்மதமெண்டால்... உன்னை நான் கலியாணங் கட்டுறன்."

''மாணிக்கன்!'' - என்றுமே தன் பெயரைச் சொல்லாதவள் இன்று இப்படிப் பேயறைந்தவளாகக் கத்தியது, மாணிக்கனுக்குப் பேரதிர்ச்சியாகவே இருந்தது.

''என்ரை வாழ்க்கை முடிஞ்சுபோச்சு. அவருக்குப் பெண்சாதியாக வாழ்ந்த அந்த ஆறு மாதங்களுமே என்ரை வாழ்க்கையிலை பாளை பூத்த நாட்கள். மலர்… மலர்… எண்டு வாய்க்கு நூறுதரம் சொல்லுவியளே, உங்கடை அந்த மலர் இப்ப பூத்து உதிர்ந்து போச்சு."

"மலர்! உனக்கென்ன பைத்தியமே?"

"இல்லை. பைத்தியம் தெளிஞ்சுபோச்சு. கலியாணம் கட்டியிருந்தும் இளமை உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு, உங்களிலை விருப்பப்பட்டு, கண்காணாத தேசத்திலை புருசனுக்குத் துரோகஞ் இருந்த செய்தனே...? ଇ(୮ தாசிகூடப் போடமுடியாமல் நோயாலை துன்பப்பட்டுக் 51 கொண்டிருந்த அவற்றை வருத்தங்களைக்கூட பெரிசா நினைக்காமல், என்ரை ஆசையளைப் நினைச்சுக்கொண்டு திமிர் பிடிச்சுத் திரிஞ்சனே... அவர் தரும்பி வந்து என்னோடை வாழ்ந்த அந்த ஆறு

மாதங்களிலைதான் என்னாலை எல்லாத்தையுமே உணர முடிஞ்சுது. வெறும் உடம்பாலை மட்டுமில்லை, நோயோ நொடியோ... வருத்தமோ துன்பமோ... ஒரு நாளெண்டாலும் புருஷனும் பெண்சாதியும் ஒற்றுமையா வாழ்ந்தால் அதுதான் உயர்ந்த வாழ்க்கை எண்டது இப்பதான் எனக்குப் புரியுது."

''மலர்! அப்பிடியான ஒரு வாழ்வைத்தான் உனக்கு நான் தாறன்.''

''பட்டுப்போன பனையிலை பாளையைப் பாத்துக் கொண்டு நிக்கிறியளே...? விட்டுப்போட்டு நானிப்ப சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ.''

''மலர், ஏனிப்பிடி எல்லாம் பறையிறாய்? உனக்கென்ன நடந்தது?''

"உங்கடை நல்ல மனசுக்கு ஒண்டும் நடக்கக்கூடாது. என்னாலை நீங்கள் ஏமாந்து போனதாகவும் இருக்கப்பிடாது. அதுக்காகத்தான் இதெல்லாத்தையும் சொல்லுறன். சலனமற்ற குளமாயிருந்த உங்களின்ரை வாழ்க்கையிலை இளமை உணர்ச்சிக்கு இடமளிச்சு ஒரு கல்லைப் போலை நான் வந்து விழுந்தன். ஆனால் உங்களோடையும் வாழ முடியாமல், அவரோடை கடைசி மட்டும் வாழுற பாக்கியமும் இல்லாமல் ஒரேயடியா வாழ்க்கையிலை விழுந்து போயிருக்கிறன். நான் அவருக்குச் செய்த நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கு நறுவிலி வைரவராப் பாத்துத் தந்த தண்டனை இது. இப்பிடியான ஒரு வாழ்க்கை வேறை எந்தப் பெண்ணாப் பிறந்தவளுக்குமே வரக்கூடாது!"

''அதுதானே மலர் சொல்லுறன். உன்னைக் கண் கலங்காமல் கடைசிமட்டிலை நான் காப்பாத்திறன்.''

''கட்டினவன் விட்டுட்டுப் போட்டான் எண்டெண்ணித்தான் உங்களின்ரை நிழலிலை நான் வாழ நினைச்சன். ஆனால், கண்கண்ட கடவுளா அவரே திரும்பி வந்து எனக்கு வாழுறதுக்கு ஒரு வழியை அமைச்சுத் தந்து, தன்ரை வாரிசா என்ரை வயித்திலை ஒரு சீவனையுந் தந்திட்டுப் போகக்குள்ளை, இன்னொரு வாழ்க்க<u>ை</u>த் துணையை எனக்காக நான் தேடிக்கொள்ளுறது எந்த வகையிலை நியாயம்? அதுதான் நான் சொல்லுறன். உங்களை ஏமாத்தினதா என்னை இந்த ஊர் பழி சொல்லாமல் நீங்கள் இருக்கவேணுமெண்டால்... என்மேலை வைச்சிருக்கிறது வைச்சிருந்தது... உண்மையான அன்பாயிருந்தால் நான் சொல்லுறபடி கேளுங்கோ. இன்னும் உங்கடை வாழ்க்கையைச் சீரழிக்காமல் உங்களுக்கெண்டொரு துணையைத் தேடிக்கொண்டு நீங்கள் நலமா இருக்கவேணும். இதுதான் உங்கடை மலருக்கு நீங்கள் செய்யிற பேருதவி."

"மலர்... உதுதான் உன்ரை முடிவாயிருந்தால்... என்ரை முடிவையும் நான் சொல்லுறன். இன்னொரு துணையைத் தேடிக்கொள்ளுறதெண்டது இனி என்ரை வாழ்க்கையிலை ஒருநாளும் நடக்காதது. எண்டைக்காவது ஒருநாள் நீ மனம் மாறுவாய் எண்டுதான் நான் நம்புறன். அப்ப சொல்லியனுப்பு, நான் உன்ரை வளவுக்கு உன்ரை புருஷனாக, உன்ரை பிள்ளைக்கு தகப்பனாக வாறன். அது வரையிலை ஒற்றைப்பனையாகத்தான் நான் இருப்பன். இப்ப நான் போட்டுவாறன்."

நறுவலி வைரவர் கோவிலில் வேள்வி முடிந்து, ஒலிபெருக்கியில் ஒலிக்கும் இனிய கானம் காற்றோடு கலந்து கொண்டிருந்தது.

(சுடர் – பரிசுக்கதை : 1982)

"

என்ன இவனை இன்னுங் காணேலை?"

படலையடியில் படரும் மல்லிகைக்கொடி பத்தாவது தடவையாக பகவதியின் புலம்பலைக் களைப்புடன் உள் வாங்கிற்று.

கையில் அகப்பட்ட மல்லிகைப் பூ ஒன்றினை ஆய்ந்தவாறே பகவதி திரும்பி மீண்டும் 'போட்டிக்கோவை' நோக்கி நடந்தாள்.

''அம்மாளாச்சி! இவன் தம்பி நல்ல செய்தி கொணர்ந்தான் எண்டால் உனக்கு மடைவைச்சுப் பொங்குவன்''- வடக்கே இரண்டு பணங்காணிகளுக்கு அப்பால் வானோங்கி நிற்கும் கோயில் கோபுரத்தைப் பார்த்து பகவதி சிரமேல் கைகளை வைத்துக் கூப்ப ஏதுவாக பனைமரங்கள் காவோலைகள் சரசரக்க விலகி இடங்கொடுத்தன. "என்னடி பிள்ளை உதிலை நிண்டு கும்பிடுகிறாய்? கோயிலடிக்கு வரலையே?"- அணிந்து வந்த சோடி மாறிய 'பாட்டா' செருப்பினைக் கழற்றி படலைக்கு மேலாக மல்லிகைப் பந்தலடியில் எறிந்துவிட்டு பகவதியின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தவாறே கோணாத்தை ஆச்சி வினவினாள்.

''வேட்டைத் திருவிழாவுக்கு அம்மாளாச்சி நாலு மணிக்குத் தானேயணை வெளிக்கிடுவா. நீயென்ன நேரத்தோடை போறாய்?''- குரலில் **உடைவுகளை ஏற்பட** விடாது மிக்க அவதானமாக அதேசமயம் அமைதியாகவே பகவதி கேட்டாள்.

"வேட்டையாடிப் போட்டு ஆறு மணிக்கிடையிலை திரும்பிவிட வேணுமெண்டு அவங்கள் சட்டம் போட்டிருக்கிறாங்களாம் அதுதான் மூண்டு மூண்டரைக்கே அம்மாளாச்சி வேட்டைக்கு வெளிக்கிட்டுடுவா எண்டு நேற்றைக்குக் கோயிலடியிலை பறைஞ்சினம்." கோடிச்சேலை கமகமக்க, கொளுத்தும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது கோயிலடிக்குச் செல்லவென நடுத்தெருவுக்கு இறங்கிய கோணாத்தை ஆச்சி தெருவின் இருமருங்கும் நோட்டமிட்டாள்.

பின்னால் இரண்டு கவடு தூரத்தில் வேலிப் பூவரசு நிழலில் இலையான்களை விரட்டுவதில் வலு மும்முரம் காட்டியவாறே படுத்திருந்த கட்டாக்காலி மாட்டைத் தவிர, ஒரு சீவனுமே கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை.

குசுகுசுத்த குரலில் பகவதியை படலையடிக்கு மெதுவாக அழைத்தாள் ஆச்சி.

"பிள்ளை, உன்ரை பொடிச்சியைப் பற்றி சங்கதி ஒண்டு கேள்விப்பட்டேன் மெய்யே?''- கிழவியின் கோடிச்சேலை வாசனை பகவதியின் நாசியில் உரச, கேட்ட கேள்வி உள்ளத்தில் கல்வியிருந்த சோகத்தினை முகத்திற்கும் வியாபிக்கச் செய்தது.

வளவின் முன்னே விரிந்து பரந்து கிடக்கும் வயல்வெளி வரம்புகளில் தத்தித் திரிந்த குருவிகள் பெருஞ்சத்தம் எழுப்பியவாறே பறந்து சென்றன.

பகவதி வார்த்தைகளைக் கூட்ட முனைகிறாள். தொண்டைக்குள் ஊற்றெடுத்த சளி நாக்கின் புரள்விற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டது.

"திருவிழாவுக்கெண்டு கப்பலிலை நேற்று வந்த என்ரை நடுவிலான்தான் சொன்னான் பிள்ளை. கொழும்பு முழுக்க உன்ரை பொடிச்சியைப்பற்றித்தான் ஒரே கதையாம். சுவிசிலை உன்ரை மேளும், புரியனும் பேச்சுப் பறைச்சல் இல்லாமல் பிரிஞ்சு இருக்கினமாம்."

வேட்டைக்கு அம்மனை ஏற்றிச் செல்வதற்கான 'டிராக்டரை' ஒட்டியவாறே 'லைட் எஞ்சின்' கிட்டிணன் மட்டும் அத்தருணம் அத்தெருவால் சென்றிராவிட்டால், பகவதி எழுப்பிய ஒலம் தெற்கு வீட்டில் மணக்கும் சமையலையும் இடைநிறுத்தி ஜன்னல் 'கேட்'டின் சேலைகளையும் விலக வைத்திருக்கும்.

''அதுதானணை சுவிசுக்கு பொடிச்சியோடையும், மருமோனோடையும் 'ரெலிபோனிலை' கதைச்சு நிலவரமறிய இவன் தம்பி ஒன்பது மணி போல 'ரவுண்' பக்கம் போனான். பொழுது மத்தியானமாப் போச்சு. ஆளை

இன்னுங் காணேல்லை. கோயிலடிச் சந்தியி<mark>லை கிட</mark>க்கிற 'ரெலிபோன்' நேற்றுப் பெய்த மழையாலையாக்கும் வேலை செய்யேலையாம். இல்லாட்டி உதிலை நானே போய் கதைச்சிருப்பன்.'' கையில் இழுபட்ட மூக்குச்சளியை மல்லிகைக்கு உரமாக்கிவிட்டு பகவதி சொன்னாள்.

பகவதியின் வாய் வீசிய நாற்றமும், வெறுங்காலில் சுடுமணல் காட்டிய அகோரமும் மேலும் கேள்விகளைக் கேட்க வைக்காது கிழவியை கோயிலுக்கு வழி நடத்திச் சென்றன.

''காலம்பறவிலையிருந்து ஒரு தண்ணி வென்னியும் குடிக்காமல் இருக்கிறாய் போலை கிடக்கு. ஒல்லுப்போலை தேத்தண்ணியாவது வைச்சுக்குடி. பொடியன் வந்திடுவன்.'' போகும் கிழவி எழுப்பிய குரல் பகவதியின் உள்ளத்திற்கு ஒத்தடங் கொடுத்தது.

படலையைத் திறந்தவாறே பகவதி இப்போது நடுத்தெருவில் வந்து நின்று பார்த்தாள்.

வயலினை மூலைவிட்டமாக ஊடறுத்து வடமேற்கே செல்லும் 'அவங்களின்ரை பண்ட்' தெரியும் தூரம் மட்டிலும் நாதனின் தலைக் கறுப்பையே காணவில்லை.

தெருப்பக்கமாக தெற்கே தூரத்தே யாரோ வருவது போல் தெரிகிறதே...

சற்று நேரம் நின்று பார்த்தாள்.

"எட அது ஆரோ இடம் பெயர்ந்து வந்த பிறத்தியில் சனம்!"

பட<mark>லை</mark>யைத் திறந்து, 'போட்டிக்கோ'வடிக்கு வந்தவள், தேமா மரத்தின் கீழ் குந்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

்கலியாணம் கட்டி கூடி வாழத் தொடங்கி ஆறு மாதங்கள் கூட ஆகேல்லை. அதுக்கிடையிலை இதுகளுக்கு என்ன பிரச்சனை வந்தது?'

'சுவிசிலிருந்து வந்த 'வெடிங் கசெட்' இன்னும் ஊர் முழுக்கவும் ஓடி முடியவில்லை. அதற்குள்ளை...'

"'அன்ரி' உங்கடை மகளையும், மருமகனையும் பார்க்கைக்குள்ளை சாலினியையும், அஜித்தையும் மாதிரிக் கிடக்கு." யுத்தத்தினால் இடம் பெயர்ந்து வந்து பின்வீட்டில் குடியிருக்கும் குடும்பத்தினர் நேற்று 'கசெட்'டைக் கையளிக்கும்போது கூறுகையில் பகவதியின் முகத்தில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

அவர்கள் சென்ற கையுடன் வெளித்திருந்த வானம் திடீரென்று கறுத்து, ஊரே 'பவர் கட்டில்' மூழ்கிய மாதிரி ஆனது.

அம்மன் வீதிவலம் வந்து, வசந்த மண்டபத்தை அடையும்போது, பேய் மழை ஒன்று ஆரம்பித்தது. வயல் புழுதி அமர்ந்து போய், வெள்ள வாய்க்கால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. திருவிழாவிற்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் தெப்பமாய் நனைந்தபடி வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கொட்டும் மழையில் குடையையும் நனைத்து, தானும் நனைந்தவாறே வந்த நாதனே இளைக்க இளைக்க அதைச் சொன்னான். ''அம்மாளாச்சி! ஆரப்பு சொன்னத<mark>ு</mark> உனக்கு?''

இடியுடன் போட்டியிட்டது பகவதியின் ஒலம்.

''அக்கை, எதுக்கும் நாளைக்கு காலமைக்கு பொடிச்சியோடை 'ரெலிபோனிலை' கதைச்சு என்ன நடந்ததெண்டு கேட்டுக் கொண்டு வருவம். இப்ப பதறாமல் இரு பார்ப்பம்.''

மழை ஓயும் மட்டும் நாதன் பகவதிக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டு அங்கேயே இருந்தான்.

டிகவதி வீட்டு படலைக்கு முன் வேலியோரமாகப் படுத்திருந்து தன்மேல் மொய்த்த இலையான்களை விரட்டுவதில் தோல்வி கண்ட மாடு, எழுந்து நின்று குடக் கணக்கில் கழித்த சிறுநீர் நிலத்தில் வாய்க்கால் கட்டி வேலி ஒரம் ஒடியது.

வாலைக் கிளப்பிய மாடு, தெரு எருப்பொறுக்கி சீவியம் நடாத்தும் தெய்வானை ஆச்சிக்கு வருமானம் தந்துவிட்டு அசை போட்டவாறே இப்போது வயற் பக்கமாக முன்னேறுகிறது.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் இதே ஆனியில் அம்மன் கோயில் திருவிழாவிற்கென புருஷன் ஊரிற்கு வந்து நின்றது இன்னும் புத்தம் புதிய திரைப்படப் பிரதியாக பகவதியின் மனத்திரையில் விரிகின்றது.

மூன்று நாலென போட்டிக்குச் சிகரங் கட்டித் திருவிழா நடத்திய காலம் அது. நாலாவது சிகரங்கட்ட முன்வீதியில் இடம் இல்லாது நாலாந் திருவிழா உபயகாரர் கோயில் மடப்பள்ளியைச் சுற்றியும் கட்டிவிட்டார்கள்.

மூண்டு கூட்டு பெரிய மேளம், சின்னமணியின் வில்லுப்பாட்டு, பாட்டு கோஷ்டி என அடுத்த நாள் அதிகாலை ஆறு மணி மட்டும் நிகழ்ச்சிகள் தொடரும். இப்படித்தான் ஒரு தடவை பாட்டுக் கோஷ்டி கானமிசைத்து முடிய அடுத்த நாட் காலை ஆறரை மணியாகிவிட்டது.

பிறகு அம்மன் வீதி வலம் வரும் சகடை தள்ள சனங்கள் இல்லாது, சப்பறம் கட்ட வந்தவர்களையும், சிகரம் கட்ட வந்தவர்களையும் 'லைட் எஞ்சின்'காரையும், 'ஸ்பீக்கர்' காரரையும் மன்றாடிக் கேட்க வேண்டியதாயிற்று. அந்தச் சம்பவத்திற்குப்பிறகு காலை நாலரை மணிக்கெல்லாம் நிகழ்ச்சிகளை முடித்துவிட வேண்டுமென்று குருக்கள் கட்டாய நிபந்தனை விதித்திருந்தார்.

மூன்றாம், நாலாம், ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் திருவிழா உபயகாரர்களே இரவு நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்வர். அந்நாட்களில் எல்லாம் வில்லுப்பாட்டு நிச்சயம் இடம்பெறும்.

பொதுவாக, சின்னமணியின் வில்லுப்பாட்டு, தட்சணாமூர்த்தியின் தவிலுக்குப் பின்னர் நள்ளிரவில் களைகட்டும். பின்னர் விடிய விடிய பாட்டுக் கோஷ்டி கானமிசைக்கும். சின்னமணி கதை சொல்லி முடிந்த கையோடு பகவதிக்கு இமைகள் கனத்துவிடும். கொட்டாவி விட்டவாறே கோயிலுக்குத் தெற்கே கொன்றை மரத்தடியில் நின்று பாட்டுக் கோஷ்டியை ரசிக்கும் புருஷனையே புதிதாகப் பார்ப்பது போல வைத்த கண் வாங்காது பார்ப்பாள். தற்செயலாகத் தேர்முட்டியடியை நோட்டமிடும் அவனுக்கு அவளது பார்வை குறுக்கிட்டு அதன் அர்த்தத்தைப் பார்ப்பு கேன் வாங்காது

ு வசன்பின்ன

அதன்பின்னர் அவன் கோயிலுக்குத் தெற்கே சாமியார் மடங்களை ஊடறுத்துச் சென்று வயல் வெளியூடு விரியும் அத்தெருவிலுள்ள தனது வீட்டுப் பக்கமாகச் செல்வான். பகவதி பின்னால் செல்வாள். திருவிழாச் சாட்டில் கள்ளமாக 'சென்ரல் தியேட்டரில்', 'செக்கண்ட் ஷோ'' படம் பார்த்துவிட்டு எவருக்கும் பிடிபடாது இருப்பதற்காக பூங்கொல்லையைச் சுற்றிச் சாமியார் மடத்தடியில் மிதந்து அப்போதுதான் கோயில் வீதிக்குள் துழையும் இளவட்டங்கள் அசடுவழிய இவர்களுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வர்.

பகவதியும், புருஷனும் வீடு சென்று 'பாத் ரூம்' போய் வந்து பச்சைத் தண்ணி குடித்துவிட்டு படுக்கை போட்டபின்பே பாட்டுக் கோஷ்டியினர் பக்திப் பாடல்களைப் பாடி முடித்து, சினிமாப் பாடல்களை இசைக்க ஆரம்பிப்பர். 'பஞ்சணை வேண்டுமோ, நெஞ்சணை போதுமே!' என்று நல்லையாவின் ஒலிபெருக்கி உச்சஸ்தாயியில் சத்தம் எழுப்பும், அதன் தாற்பரியம் பகவதியின் புருஷனுக்கு நிதர்சனத்தில் இனிக்கும். அநேகமாக அத்தகைய ஒரு மகோற்சவ நாளில்தான் பகவதிக்கு 'தங்கி'யிருக்க வேண்டும்.

அடுத்த ஆண்டு சித்திரை பிறந்து வந்த முதல் திங்கள் இரவு நோக்காடு கண்ட பகவதியை 'சைக்கிள் கரியரில்' இருக்க வைத்து லாம்பு வெளிச்சத்தின் உதவியுடன் வயல்வெளிக் குறுக்குப் பாதையால் 'சைக்கிளைப்' பத்திரமாக உருட்டிச் சென்று அண்மையில் உள்ள ஆதார வைத்தியசாலையில் சேர்ப்பித்தார்கள். அன்றிரவு மகப்பேற்று அறைக்குப் போனவளை மறுநாள் காலையில்தான் 'ஸ்ரெட்சரில்' தள்ளிக் கொணர்ந்து கட்டிலில்

படுத்தினார்கள். கட்டில் கால்மாட்டில் பொருத்தப்பட்டிருந்த தொட்டிலில் கிடத்திய குழந்தையின் 'ம்மாய்... ம்மாய்' அலறலில்தான் மத்தியானம் போல பகவதி கண் விழித்தாள்.

ரோஜா மலரைப் போல் பெண் குழந்தை.

மகத்தில் பிறந்த மகளுக்கு 'ம' வரிசையில் பெயரினை குடும்பிச் சாத்திரியார் விதந்துரைத்தார். ''அந்த அம்மாளாச்சியே எங்களுக்கு குழந்தையாக வந்து வாய்ச்சிருக்கிறாள். மனோன்மணி எண்டு வைப்பம்'' என்றாள் புருஷனிடம் பகவதி.

சித்திரை பத்தின் முன் பிறந்த குழந்தை, புத்திரி ஆனதில் பகவதி நிறையவே மகிழ்வுற்றாள்.

கார்காலம் பிறந்தது. ஆவணி ஞாயிறு ஒன்றின் மைமல் பொழுது.

வயல்வெளிக்குள் கிளித்தட்டு விளையாடிவிட்டு, ஊறும் வியர்வையுடன் ஊரில் உள்ள பொடிச்சியளுக்கு 'மாக்ஸ்' போட்டுக்கொண்டு வரம்படியில் நின்ற அவ்வூர் இளைஞர்களை நோக்கி புழுதி அப்பிய ஒரு 'சைற் மொடல் கார்' வந்து நின்றது. ''உதைத் திருத்திறதுக்கு இங்கினக்கை 'றிப்பயர்' கராஜ்' ஒண்டும் இல்லையே?'' என அவ்விளைஞர்களுள் கட்டையாக இருந்த ஒருவன் சொல்லி முடியுமுன்னரே, அரையில் நெறி கட்டியவர் போல கால்களை எட்ட வைத்தபடியே வாட்டசாட்டமான ஒருவர் காரிலிருந்து இறங்கி வந்தார்.

வந்தவர் கூட்டத்தில் நெடும் பனையாய் நின்ற ஒரு சிவலைப் பொடினைப் பார்த்துச் சொன்னார். ''தம்பியவை, நான் ஹபரணை 'சேவையர் காம்பிலை' இருந்து வாறன். பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலடியிலை பகவதி எண்டு அவையளின்ரை வளவு எங்கினைக்கை இருக்கு?"

''பங்கார் அதிலை இருக்கு. அலம்பல் வேலி அடைச்ச புதுக் கல்வீடு.''

''இல்லை, நான் ஹபரணையிலை 'சேவையராக' இருக்கிறன். என்ரை 'பாட்டியிலை'தான் அவர் வேலை செய்யிறார். அவவுக்கு ஒரு சங்கதி சொல்லவேணும்'' என்றபடியே அவர் பகவதி வீட்டுப் பக்கமாக அமந்து கிடந்த தெருப்புழுதியைக் கிளப்பியவாறே சென்று கொண்டிருந்தார்.

அவர் வளவிற்குள் சென்ற முதல் நான்கு நிமிடங்கள் நிசப்தமாகவே கழிந்தது.

ஐந்தாவது நிமிடம், ''ஐயோ! என்ரை ராசா என்னை விட்டுட்டுப் போட்டியோ! ஐயோ! நான் இனி என்னத்தைச் செய்வன்!'' என்று பகவதி எழுப்பிய ஒலம் ஊரெங்கும் எதிரொலித்தது.

மெள்ள மெள்ள வளவினுள் சனங்கள் கூட ஆரம்பித்தார்கள்.

ூ'எப்படியும் சவம் எடுக்க எங்களிலை ஆரும் வரத்தானே வேணும்?'' வந்தவரிடம் ஊரவர்கள் கேட்டார்கள்.

பொறுப்பானவர் போல அங்கு நின்ற ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டு படலைப் பக்கமாக விரைந்தவாறே ஹபரணைக்காரர் கூறினார். "காடையன்கள் உடம்பையும் விட்டு வைக்கவேயில்லை. 'ரயர்' போட்டுக் கொளுத்திப் போட்டான்கள்."

''ஐயோ! வாற மாதம் பொடிச்சியின்ரை சோறு தித்துக்கு வாறன் எண்டுட்டுப் போனியே… என்ரை ராசா!'' பகவதியை ஆற்றப் பலரும் பாடுபட்டார்கள். முடிவில் ஆற்ற வந்தவர்களும் ஒரு பாட்டம் அழுதுவிட்டுச் சென்றார்கள்.

டுத்ரகாளி அம்மன் கோயில் மணி இரந்து இரந்து ஒலித்து சனங்களை வேட்டைக்கு அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

ஆண்கள் வெள்ளை வேட்டி கட்டி வியர்க்கும் வெறுமேலுடனும், பெண்கள் சீவி சிங்காரித்து பூக்கள், பால், பழங்களை ஏந்தியவாறு கற்பூர வாசனையுடனும் கோயிலை நோக்கி இப்போது அணிவகுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களில் பெரும்பாலானோர், வன்னிக்கெனவும், கொழும்பு, கண்டிக்கெனவும், வெளிநாட்டிற்கெனவும் புலம்பெயர்ந்த அவ்வூராரின் வீடுகளில் தற்போது தஞ்சம் கொண்டிருக்கும் வரமாட்சி கிழக்கு மற்றும் தென்மராட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

வயல்வெளியை நோக்கிச் சென்ற கட்டாக்காலி மாடு இப்போது 'பண்ட்'டிற்குச் சமாந்தரமாகச் செல்லும் கட்டைப்புளியடித்திடல் பக்கமாக விலகி நின்று மேய்ந்து கொண்டிருந்தது."

பத்தாம் ஆண்டு மட்டும் பகவதி மகளைக் கூப்பிடு தாரத்திலுள்ள கிராமத்துப் பாடசாலைக்கே அனுப்பி வைத்தாள். ஆண்டு ஐந்தில் புலமைப் பரிசில் சித்தி யெய்தியவுடனேயே கடற்கரைக் கல்லூரிக்கு மாற்று.ப் எண்ணம் அடிமனதில் இருந்தாலும், "கெட்டிக்காரப் பொடியள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுவிட்டுப் போனால் மிச்சப் பிள்ளையளை வைச்சிருந்து நாங்கள் என்ன பட்டி மேய்க்கிறதோ?'' என்று அதிபர் அபிப்பிராயப் பட்டதில் அவ்வெண்ணம் கைகூடாது போயிற்று.

பூப்பெய்திப் பெரியவளான பின்பும்கூட நாலு கவடு வைத்து 'இன்ரவலுக்கு' மகள் வந்து செல்வதற்குப் பகவதி அனு மதிக்கவில்லை. ''பொடி பாவம். வெய்யில் கட்டுப்போடும்'' என்பது பகவதியின் விவாதம்.

பாடசாலைக்குக் கிழக்கே ஒரு சுருட்டுக் கொட்டில். நாலைந்து தார்ப் பீப்பாக்களை வெட்டி தகரங்களாக்கி கொட்டிலுக்குக் கூரை போட்டிருந்தார்கள். பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு 'மெயின் ரோட்'டையும் தாண்டி சுருட்டு சுற்ற அங்கு வந்து போனார்கள். கிழமைக்கு ஒரு தடவை குருநாகலில் இருந்து வரும் 'லொறி' பெட்டி பெட்டியாக கோடா மணக்க சுருட்டுகளைச் சுமந்து செல்லும். போர் தொடங்க, போக்குவரத்துகள் கொட்டிலின் எல்லை தடைப்பட, சுருட்டுக் 'சென்ரி'களுக்காக எடுத்துச் முட்கம்பிகளும் செல்லப்பட்டன. கொட்டிலின் பின்புறத்தினை ஆமணக்கம் புதர்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தன.

பகல் உணவுடன் செல்லும் பகவதி சுருட்டுக் கொட்டிலுக்கு மகளை அழைத்து, சோற்றைக் குழைத்து தானே ஊட்டி அனுப்புவாள். குமரியான பின்பும் மகளுக்கு பகவதி சாப்பாடு ஊட்டி விடும் சங்கதி கொட்டிலுக்கு செங்கோணத்திலுள்ள கோயில் தீர்த்த மடத்தில் 'காட்ஸ்' விளையாடும் இளவட்டனுகள் ஊடாக கூடப் படிக்கும் பொடியன்களுக்கும் வெளித்து விட்டது. ஏற்கனவே சூட்டப்பட்ட 'மணிப்புறா' என்ற பட்டத்துடன்

அன்றிலிருந்து மனோன்மணிக்கு 'சூட்டி பபா' என்றொரு மேலதிக விருதும் கொடுக்கப்பட்டது. பாடசாலை 'டிசிப்பிளின் மாஸ்டரின்' மகனே அந்த விருது வழங்கலுக்கான பிரேரணையை முதலில் முன்மொழிந்தவன்.

மனோன்மணி 'ஓ லெவலில்' எட்டுப் பாடத்திற்கும் 'டீ' எடுத்ததால் பாடசாலைக்கே பெருமை எனக் கூறி ஒரு மாலைப் பொழுதில் அதிபர் பருத்தித்துறை வடைப் 'பக்கெட்'டுடன் அவர்களது வீட்டிற்கே வந்து கதைத்தபோதே அதிபருக்கு பற்கள் முப்பத்தியிரண்டும் இன்னமும் உறுதியாக இருக்கும் உண்மையினை மனோன்மணி கண்டுபிடித்தாள்.

"இந்தப் 'பிறின்சிப்பல் மோட்டச் சயிக்கிளிலை' வரக்குள்ளை. மாவில் முடக்கிலை 'லொறி' அடிச்சு 'றோட்'டிலையே சாகக் கடவான்!'' என ஆறாம் வகுப்பில் பள்ளிக்கூடம் மாறவிடாதபோது, தான் அம்மன் கோயில் தெற்கு வாசலில் நின்று அழுதழுது சபித்தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பதையும் கூடவே எண்ணி மனோன்மணி தன்னை நொந்து கொண்டாள்.

'ஏ லெவல்' படிப்பிற்காக இரண்டரைக் கட்டைக்கு அப்பால் இ<mark>ரு</mark>க்கும் கடற்கரைப் பள்ளிக் கூடத்திற்கு மகளை அனுப்ப வேண்டிய அவசியம் பகவதிக்கு ஏற்படவில்லை.

யுத்தம் உச்சகட்டத்தில் இருந்ததால் கிராமத்திற்கு சற்று அப்பால் உள்ள இந்து மகளிர் கல்லூரி ஒன்றிலேயே கடற்கரை பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையும் தனது வகுப்புகளைப் பகிர்ந்துகொண்டிந்தது. காலையில் 'சைக்கிளில்' செல்லும் மகள் சாமியார் மடத்தால் திரும்பியவுடன் 'அம்மாளாச்சி, இண்டைக்கு பொம்மர்.

ஹெலி ஒண்டும் வரக்கூடாது என்று படலையில் நின்றவாறே கடவுளைத் தொழுதபின்பே, கோழிகளைக் கூட்டிலிருந்து திறந்து விடுதல், அகண்ட சட்டியில் கருப்பனீரை ஊற்றி அடுப்பில் ஏற்றுதல் என அன்றாட தன் அலுவல்களைச் செய்ய ஆரம்பிப்பாள் பகவதி.

ஆனையிறவிலிருந்தோ, பலாலியிலிருந்தோ ஏவப்படும் 'ஷெல்' வல்லையிலோ அல்லது முள்ளியிலோ விழுந்து வெடிக்கும் அதிகாலை வரை மனோன்மணி கண் விழித்துப் படிப்பாள். எத்தனை தரம் சொன்னாலும் படுக்கைக்குப் போகாது மகள் படுக்கும் வரையில் கைவிளக்கு வெளிச்சத்தில் அறை வாசலில் குந்தியிருந்து தூங்கி வழிந்து கொண்டிருப்பாள் பகவதி.

கலைப் பிரிவில் நல்ல பரீட்சை முடிவுடன் மனோன்மணி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தேர்வானதில் பகவதி உள்ளூர மகிழ்ந்தாலும், மகளைப் பிரிய வேண்டுமே என்பதை எண்ணியபோது நெஞ்சு கனத்தது. ''ஒவ்வொரு கிழமை முடிவிலையும் வந்து ஆனாலும், கூறியபோது கரை போகலாமெணை" என்று மகள் வெளிச்சத்தைக் கண்ட கிளாலிப் படகு இரவுப் பயணிபோல் பகவதியின் உள்ளம் எல்லையில்லாக் களிப்பெய்தியது. தடைகள் இல்லாத பெரு வீதியால் யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்தவள் காலப்போக்கில் நான்கைந்து சென்று தாண்டிச் இடங்களில் வர தடை வேண்டியதாயிற்று.

இடப்பெயர்வுகள் மற்றும் போர் அனர்த்தங்களால்... மூன்று வருடப் படிப்பு நான்கு வருடங்களாக இழுபட்டது.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் பகவதி வாசலைப் பார்த்தபடியே நாட்களை ஒட்டினாள்.

இறுதி ஆண்டுப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு வந்து மனோன்மணி வீட்டில் இருந்த கடந்த வருடம் ஆவணி பிறந்ததன் பிறகு, நிலவு பொழிந்து கொண்டிருந்த ஓர் இரவில்தான் பகவதி முதன் முதலில் மகளுடன் அப்பேச்சை எடுத்தாள்.

தாயை அழைத்து வந்து 'போட்டிக்கோ' தேமா மரத்தடியில் இருத்திவிட்டு நிலவைப் பார்த்தபடியே மனோன்மணி கேட்டாள். ''அம்மா அதுக்கெல்லாம் இப்ப என்ன அவசரம்?''

"வெளிநாட்டு, அதுவும் சுவிசில் மாப்பிள்ளை, வலிய வாற சம்பந்தம். சீதன வாகனம். இனாம் கினாம் எண்டு ஒரு வாகடமுமில்லை. இதை விட்டால் வேறையென்ன பிள்ளை எங்களுக்கு வழி?"

"வலிய வாற சம்மந்தம் எண்டதற்காகவும், வழி இல்லை எண்டதற்காகவும் திருகுவலியைத் தேடிக் கொள்ளக் கூடாதம்மா. இடம்பெயர்ந்து வந்த சனங்கள்... ஆறேழு மாதங்களாகத்தான் தாய் தகப்பனையே தெரியும். மகனைப் பற்றி அந்தாளின்ரை கரக்ரரைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாத நிலையிலை... எப்படியம்மா?"

''பொடியன் தங்கப் பவுணாம் பிள்ளை.''

"தறுதலைப் பிள்ளையளையும் தாய் தகப்பன் தங்கப் பவுண் எண்டு தகுதி சொல்லித்தான் எங்கட தலையிலை கட்டப் பார்ப்பினம். படிச்சவரா, உழைப்பு எப்படி? இதையெல்லாம் விசாரிச்சனியோ?"

'' 'அட்வான்ஸ் லெவல்' மட்டும் படிச்சவராம். அங்கை தொழிற்சாலை ஒன்றிலை இரவு பகலா வேலை செய்யிறாராம்.''

தாயின் 'ரெடிமேட்' பதில்கள் எதிர்காலத்தினை நிச்சயிக்கும் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையில் அவள் உறுதி கொண்டிருப்பதை மனோன்மணிக்கு உணர்த்தவே. நிலவில் 'பள பள' என மின்னிய, கண்ணீர்த் திவலை நிரம்பிய தாயின் கண்களை நோக்க முடியாதவளாக மேலும் பேச்சை வளர்க்காது, வீட்டினுள் நுழைந்து, அகப்பட்ட வாங்கிலில் விழுந்து படுத்து, அப்படியே நித்திரையாகிப் போனாள்.

கொட்டாவி எடுத்து நெட்டி முறித்தவாறே அன்றைய காலை மிக ஆறுதலாகவே புலர்ந்<u>தது</u>.

"பொடிச்சி என்னவாம் அக்கை?"

அடுக்களைக்குள் பற்றும் அடுப்டீனில் வற்றி வருகின்ற பாணியினைப் பதம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பகவதி, நாதனின் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தாள்.

''அவளுக்கு அவ்வளவு விருப்பமில்லையடா. மாப்பிளைப் பொடியன்ரை பழக்க வழக்கம் தெரியாமல் எப்படிச் செய்யிறது எண்டு யோசிக்கிறாள் போலை கிடக்கு.''

"நாளைக்குப் பின்னேரம் நல்ல நாளாம். மாப்பிளை பகுதி எங்களை வேள்வு கொண்டு வருமெண்டு எதிர்பார்க்கினமாம். இப்பத்தான் பூங்கொல்லைக் கிணத்தடியிலை என்னைக் கண்ட இடத்திலை 'புறோக்கர்' சொன்னார். நிலமை அப்படியிருக்கைக்குள்ளை நீ என்ன பூராயக் கதை சொல்லுறாய் அக்கை?"

''மாமா... நாளைக்கு வேள்வு கொண்டு போறதுக்கான அடுக்கு நிரையளைச் செய்யுங்கோ.'' அம்மிக்கு மேல் கவிழ்த்திருந்த 'பிளாஸ்டிக்' வாளியை அள்ளி எடுத்தவாறே நல்ல தண்ணி அள்ளச் செல்லும் மகளை பகவதி அப்போதுதான் கவனித்தாள்.

உச்சி வகிடெடுத்து தலையை வாரிக் கட்டியிருந்தாள். தலையில் பூசியிருந்த எண்ணெய்யில் காலை வெய்யில் பட்டுத தெறித்தது. என்றுமில்லாத நிதானம் அவளது நடையில் தெரிந்தது.

வியல் வெளியில் வெள்ள வாய்க்கால் பக்கமாக இப்போது தலைக்கறுப்பொன்று தெரிகிறது. பகவதி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நாரியை ஒரு பக்கமாக வளைத்து கையை இடுப்பில் வைத்தவாறே... நாதனேதான்... வந்துகொண்டிருந்தான்.

''அம்பாள் அடியார்களே! இதோ இன்னும் சில நொடிகளில் வேட்டையாட அம்பாள் எழுந்தருளவுள்ளார். வேட்டைக்கு விரையவுள்ள அம்பாளுடன் அடியார்களும் கலந்து கொண்டு உய்தி அடையுமாறு அன்பாக வேண்டுகின்றோம்.'' திடீரென்று வடக்கிலிருந்து ஒலிபெருக்கி உச்சஸ்தாயியில் கத்துகின்றது.

படலையைத் திறந்து விறுவிறுவென உள்நுழைந்த நாதன், தேமா மரத்தைத் தாண்டி 'போட்டிக்கோ'வில் போட்டிருந்த வாங்கிலில் வந்தமர்ந்தான்.

அவனின் உதட்டினையே பகவதி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஓட்டிற்கு மேல் தங்கிப் பிரிந்து செல்லும் தேமாக் <mark>கிளையையே வெறித்துப் ப</mark>ார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

''என்ன அப்பு கதைச்சனியே பொடிச்சியோடை?''

நாதனின் மௌனம் பகவதியின் பதற்றத்திற்கு மேலும் எண்ணெய் ஊற்றியது.

''பிள்ளை என்னவாம் தம்பி?'' வாங்கிலடிக்கு வந்து அவனின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தாள் பகவதி.

"என்னத்தை அக்கை சொல்ல?"

"ஏனப்பு என்ன நடந்தது?"

''எல்லாமே மு<mark>டிஞ்சுது. ர</mark>ண்டு பேரும் பிரிஞ்சுதான் அக்கை இருக்கினம்.''

''ஐயோ... அம்மாளாச்சி உன்ரை கண்ணுக்கு முன்னை இருக்கிற என்னை அந்த நாளையிலை இருந்து ஏன் இப்படிச் சோதிக்கின்றாய்? ஏன் தம்பி... என்ன பிரச்சினையாம்?''

''எங்கட பொடிச்சியின்ரை மனப்பாங்கு உனக்குத் தெரியுந்தானே அக்கை? அவளின்ரை சுதந்திரத்திலை, போக்கிலை எவருமே தலையிடக் கூடாது. அந்த அவளின்ரை கொள்கைதான் இஞ்சை வினையாக வந்திருக்கு."

''என்ன நீ சொல்லுறாய்?''

''எனக்கு அந்தாளைப் பிடிக்கேல்லை. எதிர்காலத் திட்டமே இல்லாத, அடிப்படை நாகரீகம் தெரியாத,

பெண்களின்ரை உணர்ச்சிகளை, உரிமைகளைப் புரியாத ஜடம்! அந்தாளோட ஒத்துப்போய் என்னைத் தொலைக்க வேண்டிய அவசியம் ஒண்டும<mark>்</mark> எனக்கில்லை. நான் நானாகவே வாழ விரும்புறன். அதனாலைதான் அந்தாளை விட்டுப் பிரிஞ்சு தனியாக இருக்கிறன்" எண்டு சொன்னாள்.

'நீ ஒண்டும் புத்திமதி சொல்லேல்லையோடா?''

''புருஷனோட ஒத்துப்போ எண்டு நாங்கள் சொல்லுறதைக் கேட்கிற எல்லையைக் கடந்து நிற்கிறாள் அக்கை அவள்! ஏதோ ஒரு பிரச்சனையிலை ஒரு நாள் அடிக்க கையோங்கியிருக்கிறான் போல கிடக்கு. 'உந்த ஆதிக்கம், அதட்டல்களை வேறை எங்கையாவது வைச்சுக் கொள்ளும்' எண்டு சொல்லி தூக்கின கையை மடக்கி விட்டிருக்கிறாள் பொடிச்சி. 'என்னோட நீ மல்லுக்கட்டவோ' எண்டு அவனும் தொடங்கினதிலை கலாதி கிளம்பி. அடுத்த [']அப்பாட்மண்டிலை' இருக்கிறதுகளும் தலையிடுகிற அளவுக்கு பிரச்சினை முத்திப் போச்சுதாம்."

''பொடியனோடும் கதைக்கப் போறனெண்டு போனாய் கதைச்சனியே?''

" 'கோல்' எடுத்தனான்தான். ஆள் இல்லை. ஆனால், பொடிச்சியோட ஒண்டா இருக்கிற ஆரோ எங்கட மானிப்பாயில் பொடிச்சியாம். அதோட கதைச்சனான். உந்தக் கொடுமைக்காறனோடை, ஆர் குடும்பம் நடத்துவாளவை? எண்ட 'பிளானிலை' தான் சொல்லிச்சுது. அக்கை, இப்போதையில் பொடிச்சியள் முன்னத்தையில் பெண்டுகள் மாதிரியில்லை... கோபங்கண்ட இடத்திலை கொதிச்சுத்தான் எழுவாளுகள். " Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

''சிம்ம ராசியிலை பிறந்தவள். இயல்பாகவே றாங்கியானவள். அடிபட்டு, சித்திரவதைப்பட்டு வாழுறதை விரும்பவா போறாள்? கிளிப்பிள்ளையாக வளர்த்து குரங்கின்ரை கையிலை குடுத்திட்டம். கிணத்துப் படி தெரியாமல் வளர்த்து பாண் கிணத்துக்கை தள்ளிப் போட்டம். அந்தக் கண்காணாத தேசத்திலை தனியாக இருந்து என்ரை பிள்ளை என்ன செய்யப் போகிறாளோ?"

"அக்கை, பதட்டப்பாதை. நாங்கள் பதறுறமே ஒழிய, பொடிச்சி திடமாத்தான் இருக்கிறாள். எழுத்தை விலத்த 'நோட்டீஸ்' குடுத்திருக்கிறாளாம். வலுகெதியிலை உன்னையும் அங்கை கூப்பிடப் போறாளாம். இப்ப அவள் உழைக்கத் தொடங்க<mark>ீட்டா</mark>ளாம். வாகனம் கூட வேண்டப் போறாளாம்."

''அம்பாள் அடியார்களே! இதோ... சூழ்ந்த வதைகளை வேட்டையாட அம்பாள் சிங்க வாகனத்தில் எழுந்தருளிவிட்டாள். உங்கள் வாசலில் அம்பாளைத் தரிசித்து உய்தி அடைய வேண்டுகின்றோம்.''வடக்கிலிருந்து வந்த காற்று காதுகளை அதிர வைத்தது.

''அக்கை, அம்மாளாச்சி வேட்டைக்கு வெளிக்கிட்டுட்டா. வாசலிலை நிறைகுடம் வைக்கேல்லையே?"

"அதுகளுக்கு இப்ப நேரமில்லை. அம்மாளாச்சிக்குச் சாத்த பட்டுச் சேலையும், பழம், பாக்கு, வெத்திலையும் வாங்கிவிச்சுத் தாம்பாளத்திலை முன்னறைக்குள்ளை வைச்சிருக்கிறன்... போய் எடுத்துக் கொண்டு வா."

''பத்திரகாளி அம்மனுக்கு அரோகரா!… அம்மாளாச்சிக்கு அரோகரா!!"

வடக்கிலிருந்து எழுந்த ஒலி கிராமம் முழுவதும் எதிரொலித்தது. பகவதி வீட்டுப் படலையைத் தாண்டி ஊரே திரண்டு செல்கிறது.

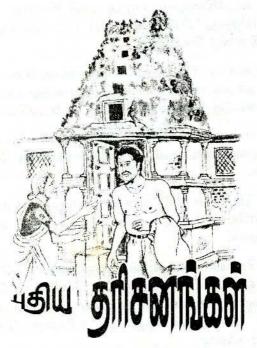
வேட்டியும், வெறும் மேலுமாக தாம்பாளத் தட்டை ஏந்திய நாதன் படலையைத் திறந்து வந்து, அம்பாளுக்கு முன் கைகட்டி நிற்கும் குருக்களிடம் நீட்டுகிறான்.

பட்டைச்சாத்தி, பழத்தையும் தீபத்தையும் அம்மனுக்குக் காட்டிவிட்டு எரியும் தீபத்தை நீட்டுகிறார் குருக்கள்.

''அம்மாளாச்சி... என்ரை பிள்ளைக்குத் துணையாக இரு தாயே!'' பகவதி அம்மனை நோக்கி கைகளைக் கூப்புகிறாள்.

கொடிய அரக்கனின் கபாலத்தைக் காலில் மிதித்து கைகளில் வாள், சூலத்துடன் நாக்கை வெளியில் நீட்டியவாறே அக்னிப் பிழம்புகள் மத்தியில் பத்ரகாளி அம்மன் கொடுஞ்சினத்துடன் தரிசனம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

> - ''**ஞாயிறு தீனக்குரல்** '' 25.11.2001 (கனக செந்தீ கதா விருது பெற்ற கதை)

ஆலய முன்றிலை ஆக்கிரமித்திருந்த வெண்மணலில் அடிபதித்தவாறே அங்குமிங்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தான் சீலன். வெந்நீரின் வெப்பநிலையில் மணல் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. சொந்த மண்ணில் நிற்பதில் நிறைந்த இனம் புரியாத அமைதியில் அவனுக்குப் பாதச் சூடும் பரவசமாயிற்று.

கடந்த இருபது வருடங்களில் ஆலய சூழலில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களை இனங்காண்பதில் சீலனின் ஐம்புலன்களும் மூழ்கிற்று.

கலிபோனியக் கட்டடங்களுக்கு ஈடாக கம்பீரமாக உயர்ந்து நிற்கும் ராஜகோபுரம், கோவிலின் கிழக்கே உற்சவ காலங்களில் பாத்திரக் கடைகள், வளையல் கடைகளின் 'கொம்பிளெக்ஸ்' ஆகத்திகழும் கொன்றை மரங்கள் நின்ற இடத்தே; அவற்றினையே 'பங்கர்' அரண்களாக்கி அடாவடித்தனமாய் அமைந்து தற்போது அழிந்து போகும் நிலையில் ஒரு 'சென்ரி'. அதற்கும் அப்பால் வந்த அகதிகளைத் தங்க வைத்து வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு வரும் அகதிகளைத் தங்க வைத்து வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு வரும் அகதிகளைத் கங்க வைத்து வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு வரும் அகதிகளைக் காத்திருக்குமாப் போல இரண்டோ, மூன்றோ அன்னதான மடங்கள். மடங்களின் எல்லைகளில் தொடங்கினால் மூன்று, நான்கு கிலோமீற்றர் தூரத்திற்கு ஒரே நாவல் காடு. அதன்பின்னரே ஊர்மனைகள் தலைகாட்டும்.

மேற்கே கம்பிவேலிக்கு மறுபுறமாய் பக்தர்களின் சைக்கிள்களும் சாலிகளும் அவர்களின் வரவுக்காய் தவமியற்றிற்று. கம்பி வேலியில் தளைத்திருந்த பூவரசில் சாய்ப்பு இறக்கி அதன் கீழிருந்து ஒர் சிலர் கச்சான் கடை விரித்திருந்தார்கள். ஆசை காட்டியவாறே அதன் அருகே ஐஸ்கிறீம் வானொன்று கோணலாக நின்றது. கம்பிவேலிக்கு மேற்காக மயான பூமி வரை ஓவென்று ஒரே மணல் காடு. இடையிடையே யார் உயரம் எனப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு காற்றிற்கு திசை கூறியபடி சவுக்கு மரங்கள்.

கம்பி வேலியோரமாக குண்டு குண்டாக நாவல் பழங்களைச் சுமந்துகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று கதை பேசியபடி ஐந்தாறு நாவல் மரங்கள் நின்றதும்; அட்வான்ஸ் லெவல் படித்த நாட்களில் ஒரு நாள் நாலைந்து கிலோ மீற்றர்களுக்கு அப்பாலிருக்கும் கல்லூரியில் இருந்து நண்பர்களுடன் கூட்டி குக்ணாக்கிளில் சுற்றுலா வந்து அதில்

நின்ற நாவல் மரம் ஒன்றின் கீழ் தரித்து நின்றபோது, வீட்டுக்குத் தெரியாமல் கொம்பாஸ் பெட்டிக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு வந்த அப்புவின் கோடாச் சுருட்டை கட்டை ரவி பற்ற வைத்து பின் சத்தி சத்தியாய் எடுத்து மயங்கி விழுந்ததும், அந்தச் சம்பவம் சடையப்பனால் செய்தியாக்கப்பட்டதில் அடுத்த நாள் கட்டை ரவிக்கு வீட்டில் நல்ல சாத்துப்படி கிடைத்ததும் அச்சம்பவத்தின் பின்னர் சடையப்பன் 'றிப்போட்டர்' என சில காலங்கள் அழைக்கப்பட்டதும் கூடவே சீலனின் நினைவில் மின்னிற்று.

வடமேற்குத் திசையில் கிடுகினால் வரியப்பட்ட தேர்முட்டி, அடியில் இரண்டு வரிசைக்கு தகரமும் கட்டியிருந்தார்கள். இரண்டு தடவைகள் சித்திரத் தேருடன் எரிக்கப்பட்டாலும் 'வெளிநாட்டுப் பக்தர்கள் இருக்கப் பயம் ஏன்?' என்று கேட்பதைப் போல வானளாவி நின்றது. அதற்கு முண்டு கொடுத்தவாறே அமைந்த படிக்கட்டு விளிம்பில் சில சிறுவர்கள் மேலிருந்து கீழ் நோக்கி சறுக்கீஸ் விட்டவண்ணமிருந்தனர். இளமைக் கால நினைவை மீட்டும் அக்காட்சியை தனது டிஜிரல் கமராவிற்குள் சிறைப்படுத்த எண்ணியவனாக கண்ணில் வைத்து கமராவை சீலன் ஒழுங்கு செய்தான்.

மங்கிய விம்பங்கள் தெளிவானபோது தன்னை நோக்கி நகரும் அந்த உருவத்தில் சேலனின் கவனம் தரித்திற்று.

''அது தவத்தானெல்லோ?''

கண்ணிலிருந்து கமராவை சட்டென்று அகற்றிய சீலன் சத்தமாகக் கூப்பிட்டான்.

> "டேய் தவத்தான்oolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கையில் சேர்ட்டையும் கழுத்தில் சங்கிலியையும் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு "சிவனே" என்று வந்து கொண்டிருந்த தவம் மாஸ்டர் "டேய்" போட்டு தன்னை யாரோ அழைப்பது கேட்டு அதிர்ந்துதான் போனார்.

அண்மைக் காலத்தில் கெமிஸ்றிப் பாடத்தில் தன்னிடம் முறையாக வாங்கிக் கட்டிக்கொண்ட மாணவன் யாரோதான் தேர்முட்டிக்குப் பின்னால் ஒளித்து நின்று பழிவாங்கும் படலத்தில் இறங்கி உள்ளான் என்று நினைத்தவராக சந்திர மண்டலத்தில் நடப்பவனைப் போல் மிதந்து கோயில் வாசலை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்.

"டேய் தவத்தான்."

மீண்டும் அதே குரல் மிக அண்மையில் அட்டகாசமாக ஒலித்தபோதுதான் தவம் மாஸ்டருக்கு அந்த அசாத்திய துணிவு வந்தது.

'ஒருக்கால் திரும்பிப் பார்த்தால் என்ன? உயிரா போகப் போகுது?'

மாஸ்டர் திரும்புவ<mark>த</mark>ற்கிடையில் சீலன் அருகில் வந்து விட்டான். சீலனை இனங்கண்டதும் சிறுபிள்ளையாய் துள்ளிக் குதித்தார் தவம் மாஸ்டர்.

"அடே சீலன்…'

"என்னடாப்பா... கூப்பி<mark>ட</mark>க் கூப்பிட பாராமல் போறாய்?"

"நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கேலை மச்சான். மாஸ்டர், சேர் எண்டு கேட்டுக் கேட்டுப் பழகிப் Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org javanaham.org போனதிலை சொந்தப் பெயரையே மறந்த நிலை. அதுவுமில்லாமல் இப்பிடி உரிமையோடை கூப்பிடுறதுக்கு இப்ப ஊரிலை ஆர் இருக்கிறாங்கள் எண்டு நினைச்சன். அது சரி, திடீரெண்டு இப்ப என்ன இஞ்சாலை காத்தடிச்சிருக்கு? இப்ப எந்த நாட்டிலையடாப்பா இருக்கிறாய்?"

இருவரையும் இடித்துக் கொண்டும் இடையாலும் சனங்கள் கோயிலுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தபோது தான் வாசலில் தாம் தடையாக நிற்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

''இஞ்<mark>சாலை</mark> ஒரமா வா மச்சான் கதைப்பம். *சவுதி,* லண்டன் எண்டு திரிஞ்சு இப்ப ஸ்ரேற்றிலை செ<mark>ற்</mark>றிலாகி இருக்கிறன்.''

"உடம்பு கொஞ்சம் ஊதி, சொக்கும் வைச்சிருக்கே தவிர மற்றபடி நீ அப்ப பார்த்த மாதிரியே இருக்**கிறாய்** சீலன்''- தவத்தானின் கூற்றில் ஓர் <mark>வித அங்கலாய்ப்புத்</mark> தெரிந்தது.

சீலன் தவத்தானின் முக<mark>த்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.</mark> கடந்த காலங்கள் அவன் முகத்தில<mark>் வரைந்திருந்த</mark> கோலங்கள் மனதை உறுத்திற்று.

தவத்தானை அணைத்தவாறே அருகிருந்த மரத்தடிக்கு அழைத்துச் சென்றான் சீலன். நூறு, இரு நூறு மீற்றர் ஒட்டப் போட்டிகளில் முதலாவதாக வந்த தவத்தானை தோளில் தாங்கியவாறே தமது இல்லக் கொடியைத் தூக்கியவாறே கல்லூரி விளையாட்டு மைதானத்தை வலம் வந்த அந்த நாட்கள் சீலனின் மனத்திரையில் பின்நோக்கி ஓடின.

'உன்னைப் பற்றி கொஞ்சம் சொல்லு மச்சான்…''

தவத்தானின் வாழ்வியல் பற்றி அறிவதில் சீலன் இப்போ ஆர்வங் காட்டினான்.

<mark>மனைவி பயிற்றப்பட்ட சங்கீத ஆசிரியை. பத்திலும்</mark> எட்டிலுமாக பிள்ளைகள் இருவர். படித்த கல்லூரியிலேயே இப்போ இவன் விஞ்ஞான ஆசிரியர்.

''படிச்ச பள்ளிக்கூடத்திலேயே படிப்பிக்கிற தெண்டுறது உண்மையிலை பெரிய விசயம் மச்சான். அந்த அசெம்பிளி ஹோல், லாப்புகள், லைபிறறி, ஜிம்னீசியம், மார்க்கு மாஸ்டரின்ரை ஆட்றூம்... நாங்கள் படிச்ச கொலிச்சை சுத்திப் பார்க்க வேணும் போலை கிடக்கு மச்சான். இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை தானே? பின்னேரம் உனக்கு நேரம் இருக்குமே?'' மிகுந்த ஆர்வத்துடனும் கொஞ்சம் தயக்கத்துடனும் சீலன் கேட்டான்.

"சீலன்... நீ எதிர்பார்க்கிற கோலத்திலை எங்கடை கொலிச் இப்ப இல்லை. கிறவுண்ஸ், கொஸ்ரல் பக்கம் அறவே போகேலாது. கொலிச்சுக்கும் வெளியாக்கள் போறதெண்டால் எழுபத்திரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு முன்பே பெயிசன் எடுத்திருக்க வேணும். ஏனெண்டால் இப்ப அந்த ஏரியாவை அதி உயர் பாதுகாப்பு வலையமாக்கி இருக்கினம்."

"அப்ப இந்த முறை அது சரிப்பட்டு வராது"-சீலனின் முகம் ஆர்வத்திலிருந்து ஏமாற்ற பாவத்திற்கு மாறியது.

எஞ்சினியரிங் லீட் பதவி. கலிபோர்னியா கம்பியூட்டர் கம்பனியொன்றிற்காக வேலை. ஒன்லி சண். பன்னிரு வயது நிரம்பிய அவனுக்கு எப்படியும் தமிழை எழுதப் படிக்க கற்பித்தே தீருவேன் என்ற சபதத்தை நிறைவேற்ற அல்லும் பக்கலும் அல்லாடும் மனைவி.

அம்மாவும் தனது இறுதிக் காலத்தில் ஊரிலுள்ள தெய்வங்களின் பெயரை எல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு சீலனுடன்தான் இருந்தா. சொந்த மண்ணிலேயே வேக வேண்டும் என்ற தனது இறுதி ஆசையை நிராசையாக்கி விட்டு சென்ற வருட வின்ரரில் ஒரு இரவு நித்திரையிலேயே போய்விட்டாள்.

"அம்மாவின்ரை நினைவா அவ கும்பிட்ட கோயில் குளமெல்லாம் போய், தான தர்மஞ் செய்யிறதுக்காகத் தான் இப்ப வந்திருக்கிறன்..'' செல்லிடத் தொலைபேசியில் ஏதாவது தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்திருக்கிறதா என்பதை 'செக்' பண்ணியவாறே சீலன் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

"அப்<mark>ப ப</mark>ഥിலி?"

''எல்லாக் கோயிலுக்கும் வந்ததுகள். நாளைக்கு கொழும்பு திரும்பவேணுமெண்டதிலை இண்டைக்கு விசிற்றேஸ் அது இது எண்டு வீட்டிலை ஏகப்பட்ட பிசி. அதனாலை நான் மட்டும் மாயவனைக் கும்பிட்டுட்டுப் போவமெண்டு வந்தன்.''

"கட்டை ரவி, சடையப்பன், முத்துலிங்கன், மூத்தண்ணன<mark>் எ</mark>ண்டு எங்கடை பொடியள் எல்லாம் எப்பிடியிருக்கிறாங்கள்?"

''அதை ஏன் மச்சான் பேசுவான்? இப்ப பொடியளின்ரை படிப்போடை எல்லாரும் பிசி. முந்தி இஞ்சை நாங்கள் கொலிச்சுக்கு என்ர பண்ண போட்டி போட்டுப் படிச்சது போலை, இப்ப அவங்கள் அங்கை பொடியளை கிறமர் ஸ்சுலுக்கு அனுப்புறதுக்கு போட்டுத் திணிக்கிறாங்<mark>கள்.</mark> ரியூசன் அது இதுக்கெண்டு காசைக் ஈரோப்பியன் கன்றியிலை கொட்டுறாங்கள். இனி இருக்கிறவைக்கு தங்கட<mark>ை பி</mark>ள்ளையள் இ<mark>ங்</mark>கிலீசை படிக்கேல்லை எண்ட கவலை. ஆளையா<mark>ள் சந்தி</mark>ச்சாலும் நீ பொடியனை எங்கை ரியூசனுக்கு <mark>விடு</mark>கிறாய் எண்டதுதான் முதல் கேள்வி. சோட்டச் சொல்லுறதெண்டால் நாப்பத்தைஞ்சு வயசு முடிஞ்சாலும் இன்னமும் அண்<mark>ட நயி</mark>ன்ரீன் மென்ராலிற்றி<mark>யி</mark>லைதான் அங்கை எல்ல<mark>ாரும்</mark> இருக்கிறாங்கள்."

"மகனுக்கு யாழ்ப்பாணம் <mark>பிடிச்சு</mark>தோ?"

"நான் பிறந்து வளர்ந்த இடத்தை அவனுக்கும் தரிசிக்கவேணுமெண்டதிலைதான் கூட்டிக்கொண்டு வந்தனான். பனங்கூடல்களைக் காணக்காண அவனுக்கு 'சேப்பிறைஸ்' ஆக இருக்கு. கோயில்களிலை கேணியளைப் பார்த்ததும் 'ஸ் ற் சுவீமிங் பூல்?'' எண்டு கேக்கிறான், என்ன ரடி உங்கடை ஊரிலை எல்லாருமே 'ரமில் ஸ்பீக்கிங் பீப்பிளா' இருக்கு எண்டும் பெரும்பாலும் எல்லாரும் ஒரேமாதிரியா ட்றெஸ் பண்ணியினம் எண்டும் விப்படைகிறான். ஊர்த் தண்ணியை வாயிலும் வைக்கிறான் இல்லை மச்சான். ஒரு நாளைக்கு மூண்டு நாலு போத்தல் மினரல் வாட்டர் வாங்க வேண்டியிருக்கு!"

''அப்ப எப்ப இனி அமெரிக்கா <mark>பய</mark>ணம்?''

''கொழும்புக்கு போனபிறகுதான் பிளையிட் கொன்வோம் பண்ணவேணும். எப்பிடியும் மூண்டு நாலு நாளைக்கிடையிலை போயிடுவம்.''

கனத்த சத்தத்துடன் கோயில் மணி ஒலித்தது. உள், வீதியில் சப்பாணி கொட்டி இருந்தவர்கள் 'மாயவா, மாயவா' என்றவாறே எழுந்து வரிசையாய் நிற்பது தெரிந்தது.

''சீலன் பூசைக்கு நேரமாகுது. உள்ளை போவமோ?''- கையில் தொங்கப் போட்டிருந்த சேர்ட்டை இடு<mark>ப்</mark>பில் வ<mark>ரிந்</mark>தவாறே தவம் மாஸ்டர் கேட்டார்.

"நான் அர்ச்சனை எல்லாம் முடிச்சுக் கொண்டு தான் மச்சான் வெளியிலை வந்து நிக்கிறன். நீ போய்க் கும்பிட்டுக் கொண்டு வா! பொறு மச்சான்... உன்ரை பிள்ளையளுக்கு என்ரை அன்பளிப்பா ஏதாவது வாங்கிக் குடு!" என்றவாறே தனது கைப்பையினைத் திறந்து இரண்டு பச்சை மயில்த் தாள்களை உருவி எடுத்தான் சீலன்.

"வேண்டாம் சீலன்... உன்னைக் கண்டு கதைச்சதே பெரிய தரிசனம் கிடைச்சது மாதிரி மச்சான். உண்மையிலை பால்ய சிநேகிதனை சந்திக்கிறதிலை இருக்கிற சந்தோஷமும் நிம்மதியும் வேறை எதிலையுமே இல்லை சீலன். அது ஒரு தனி உலகம்." தவம் மாஸ்டரின் முகம் பூரித்திருந்தது.

டொலர் கணக்கில் கைமாற்று வாங்கி பத்து வருடங்கட்கு மேலாகியும் சகுந்தலையைப் பிரிந்த துஷ்யந்தன் நிலையில் இருக்கும் வெளிநாட்டு நண்பர்கள் சிலரின் நினைவு தவிர்க்க முடியாமல் சீலனின் மனதில் தோன்றிற்று.

எடுத்த பணத்தை மீண்டும் கைப்பையினுள் வைத்தவாறே ராஜகோபுரத்தினூடே கம்பீரமாக ஆலயத்துட் புகும் தவத்தானைப் பார்த்தவண்ணம் நின்ற சீலன், தன்னைக் கடந்து பொங்கல் பானையைப் பின் கரியரில் கட்டியவாறே சைக்கிளை உருட்டிச் செல்லும் நடுத்தர வயதைக் கடந்த மெலிந்த உயரமான ஒருவரின் இருமல் சத்தத்தில் நினைவு திரும்பினான். பொங்கல் பானையின் பாரத்தில் தினைவு திரும்பினான். பொங்கல் பானையின் பாரத்தில் தினைவு திரும்பினான். பொங்கல் பானையின் பாரத்தில் அதை உருட்டிச் செல்பவர் 'பலன்ஸ்' தவறி கவிழவிட்டுவிடுவாரோ என சீலன் பயந்து கொண்டிருந்தான். கரியரைப் பிடித்தவாறே வேறும் இரு பெடியன்கள் போய்க் கொண்டிருந்தது நிம்மதி தந்தது.

தேர் முட்டியடிப் பக்கமாக சனங்கள் சிலர் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அவர்கள் இரப்போரோ அல்லது இடம் பெயர்ந்து வந்தோரோ என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாதிருந்தது. பெண்களே பெருமளவில் இருந்தார்கள். முகத்தில் சோகத்தையும் கைகளில் குழந்தைகளையும் சுமந்தபடி, இப் பெண்களின் கணவன்மார் கடலிற்கு தொழில் செய்யச் சென்ற இடத்தில் கைது செய்யப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது காணாமல் போயிருக்கலாம்.

கமராவையும் கைப்பையையும் தோளில் கொழுவியவாறே அவர்களை நோக்கிச் சென்றான் சீலன். வடக்குத் தெற்காக சுமார் ஐம்பது அறுபது பேர்வரை அதில் வரிசையாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

பெரும்பாலானோர் முன்றிலில் மூடல் ஒன்று தவங்கிடந்தது, சிலரது முன்னால் புதிய பிளாஸ்டிக் பேசினும் இருந்தது. பொங்கலும், பழங்களும் அவற்றுள் இருந்தன. அதனி<mark>டையே ஒ</mark>ளித்துக்கொண்டு நாணயங்களும் பாத்திரங்களின் அடியில் கிடந்தன.

224

கைப்பையினைத் திறந்து அதற்குள் தயாராயிருந்த

இருபது ரூபா கட்டினை எடுத்து ஒவ்வொரு ஒவ்வொரு தாளாகத் தெற்கிலிருந்து வடக்காக அணிவகுத்த வண்ணமிருந்த பாத்திரங்களில் போட்டுக்கொண்டு வந்தான் சீலன்.

இ<mark>டையில்</mark> ஓரிடத்தில் பாத்திரம் மட்டுமே இருக்க, உரியவர் இடத்தினைப் பொட்டளி ஒன்று இடம் பிடித்தி<u>ருந்</u>தது.

"இதிலை ஆரும் இருக்கினமோ?"

"ஒம் ஐயா, ஒரு ஆச்சி இருக்கிறதா, வெளிக்குப் போட்டு வாறனெண்டுட்டு இப்பத்தான் ஐயா எழும்பி உதிலை போறா."

''சரி... இந்தக் காசை ஒருக்கா அவவிட்டைக் கு<mark>ட</mark>ுங்கோ!'' அருகிலிருந்த கைக்குழந்தைக்காரியிடம் சீலன் தாளை நீட்டி<mark>னா</mark>ன்.

தானம் முடிந்ததும் எஞ்சிய பணத்தினைக் கைப்பை<mark>யினு</mark>ள் வைத்துக்கொண்டே சீலன் நீண்டிருந்த வரிசையை ஓ<mark>ர்</mark> கணம் நோட்டம் விட்டான்.

சகலரது முகங்களும் பிரகாசத்தால் மின்னிற்று. கோயில் வாசலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான் சீலன். பொங்கல் மடத்துள் இன்னமும் புகை மண்டிச் சுழன்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அங்கப் பிரதட்சணையை முடித்த பருத்த உடம்புடன் கூடிய வாலிபன் ஒருவன் எழுந்து வந்து உடலில் ஒட்டியிருந்த மணல்கள் <mark>உதிரும்படியாய் தேங்காயை</mark> மாயவன் சந்நிதானத்தில் ஓங்<mark>கி அடித்தா</mark>ன்.

"மாயவனுக்கு அரோகரா!

் மாயக் கண்ணனுக்கு அரோகரா!''

எனக் கூடவே நின்ற பெண், மனைவியாக இருக்கலாம், உருவராத குறையாக உரத்துச் சத்தமி<mark>ட்</mark>டாள்.

மடப்பகுதியிலிருந்து நாரிப்பிரிப்புடன் கூடிய மூதாட்டி ஒருத்தி தன்னை நோக்கிக் கையினை நீட்டியவாறே வருவதைக் கண்ட சீலன் தாளொன்றை எடுத்து நீட்டினான்.

பணத்தைப் பெற்ற அம்மூதாட்டி நிமிர்ந்து சீலனைக் கனிவுடன் பார்த்தாள். பின் நாரியை சவிட்டியவாறே தாண்டித் தாண்டி தேர்முட்டிப் பக்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

பூசை முடிந்து ஒருகையில் நீறும் மலர்களும் மறுகையில் சேர்ட்டுமாக ஆண்களும், 'அப்பனே… மாயவா!' எனப் பக்திப் பரவசத்தில் கைகளை நீட்டியபடியே ராஜகோபுரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடியே பெண்களுமாக பக்தர்கள் நாமப் பொட்டு நெற்றியில் பளபளக்க ஆலயத்தை விட்டு வெளியேறிய வண்ணம் இருந்தனர். ரவுணுக்குச் செல்லும் 'ஒண்டு பத்து' பஸ்ஸைப் பிடித்துவிடவேண்டுமென்ற அவசரம் அவர்களில் தெரிந்தது.

வீடு செல்வதற்கு நாவற்காடுகளையெ<mark>ல்ல</mark>ாம் தாண்டி இன்னும் நான்கு கிலோமீற்றர்கள் ஆட்டோவில் பயணம் செய்யவேண்டுமே என்ற எண்ணம் மேலிடவே, ஆலய இறுதித் தரி<mark>சனத்திற்காக கனத்</mark>த வாசல் கதவினைத் தாண்டி உட்சென்று கொண்டிருந்தான் சீலன்.

பத்தடியும் சென்றிருக்க மாட்டான். "ஐயா, ஐயா" என மூச்சிளைத்தவாறே அழைக்கும் பெண்ணின் குரல் கேட்டது. சீலன் இருப்பிப் பார்த்தான். வெளியே உண்டியல் பெட்டிக்கருகில் நாரிப்பிடிப்புடன் கூடிய அம்மூதாட்டி வேர்த்தொழுக நின்றவாறே சீலனை அழைப்பது தெரிந்தது.

வெளியே <mark>வந்த</mark> சீலன் ''ஏன்? என்ன?'' என கண்களால் வினவி<mark>னா</mark>ன்.

"ஐ<mark>யா... எனக்குத் தர்மக்காசை பக்கத்திலை இருந்த</mark> பொடிச்சியட்டைக் குடுத்திருக்கிறியள், பிறகு இப்ப... உதிலையும் தந்திருக்கிறியள்... அது தான் ஐயா இப்ப உதிலை தந்த காசைத் திருப்பித் தந்திட்டுப் போகலாமெண்டு வந்தன்."

சீலன் வார்த்தைகள் எதுவுமின்றி விக்கித்துப் போய் நின்றான்.

உண்டியல் பெட்டிக்கருகில் படிக்கட்டில் கற்பூரம் புகைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது.

''அதுவும் உங்களட்டையே இருக்கட்டும் ஆச்சி!'' சீலனின் கு<mark>ரல் அ</mark>சாதாரணமாய் இடறிற்று.

சீலனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்ட அம்மூதாட்டி திரும்பி செங்கோணமாக முதுகை மடித்தவாறே தாண்டித் தாண்டிச் சென்றுகொண்டிருந்தாள். சீலனின் கண்கள் தற்செயலாக ராஜகோபுரம் மீது தரித்திற்று.

ஏறிகணைகள் அகோரத்தால் சிற்பங்கள் சில உருக்குலைந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தாலும், அக்கோபுரம் கலிபோனியக் கட்டிடங்களைக் காட்டிலும் இப்போது கம்பீரத்தோற்றம் காட்டிற்று.

> ஞ<mark>ாயிறு</mark> தீனக்குரல் 05.09.2004

இந்நூலாசிரியரைப்பற்றி

6 எிமையான ஆனால் தேர்ந்த சக்திமிக்க வார்த்தைகள் வேலோனின் படைப்புகளுக்கு ஒரு பலத்தைக் கொடுக்கின்றன; இவருக்கொரு அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொடுக்கின்றன.

தெனிவத்தை தோசப்

பிலோலியூர் இரத்தின வேலோனின் படைப்புகளும்

ஆற்றல் வாய்ந்த இலக்கியங்களாகவே இனங்காணப்படுகின்றன. கடந்தவருடம் வெளியிடப்பட்ட 'புதிய பயணம்' இப்பொழுது வெளியிடப்படும் 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வேலோனது எழுத்தாற்றலின் சுகப்பிரசவங்களாக கருதப்பட வேண்டியவையாகும்.

8. வன்னியதலு M.A.

ห็ก้อาณ ดิบกล์

250.00

CHEMADU

இரத்தின வேலோன் தனக்கென குய நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு தனது பன ஹைளச் சிருஷ்டிக்கின்றார். வேலோனின் ஆ<u>ச</u>் ளில் எளிமையிருக்கின்றது. தெளிவு இருக்கின்றது. உயிர்த்துடிப்பும் கலை அம்சமுமிருக்கின்றது.

Digitized by Noolaham Foundation

*